

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELEÂN BÎNDEST YEXBÎN /

KAVA

REŞEME-AVDAR

5

1981

SUBAT-MART

5

1981

GİRİŞ

Sömürge ekonomilerinin dünya ekonomisi içindeki yeri:

Bütün sömürgelerde olduğu gibi, Kürdistan'ın ekonomik ve sosyal yapısını belirleyen ve bugünkü formasyonu kazandıran etmenler, toplumun iç dinamizmi değil, aksine her geçen gün dahada belirginleşen dış etmenlerdir. Yani uluslararası kapitalizmin kanunlarıdır. Tüm sömürgelerde iç dinamizm yok edilmekte, bağımsız gelişmesi engellenmekte, toplum, kapitalist çıkarlar doğrultusunda yeniden biçimlendirilmektedir. Sömürge ekonomisi, dünya ekonomisinin bağımsız bir parçası değil, onun tamamlayıcı bir uzantısıdır. Her ne kadar, emperyalizm ulusal çitleri kararak, kendi kendine yeten ulusal ekonomileri tarihe gömüyor, bütün ekonomik birimleri birbirine bağlı hale getiriyor, bu temelde bir dünya ekonomisi yaratayorsa da, dünya ekonomisinin bir parçası olan sömürge ekonomisinin, yarı-sömürge ekonomisini ve gelişmiş kapitalist ülke ekonomisini bütün (dünya ekonomisi) ile olan ilişkilerini ve bütün içindeki konumlarının farklı olduğu tartışması doğrudur. Kapitalist temelde uluslararası işbölümünün ön şartı olan bu durumu yeri geldikçe açıklayacağız. Gelişmiş kapitalist ülkeler kapitalist dünya ekonomisinin tepesinde, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin ekonomilerini kendi çıkarları doğrultusunda örgütleyen ve biçimlendiren emperyalist devletlerdir. Yarı-sömürgeler ve diğer bağımlı ülkeler, emperyalist devletlere ve tekellere bağlı ve onlar tarafından yönlendirilen, denetlenen bir ekonomiye sahiptirler. Bağımlı da olsa emperyalistlerce yönlendirilsede, yarı-sömürge veya bağımlı ülkelerin örgütlenmiş kendi ekonomileri vardır. Artık-değere el koyma, sermaye birikimi ve sermaye bileşimi, sanayinin nispi gelişimi, iş gücü ve meta dolaşımı, kendi iç dinamizminin etkilediği özgül kurallar içinde, sömürgelerden farklı bir şekilde gerçekleşmektedir. Sömürge ülkelerin, sömürgeci burjuvazi tarafından ilhak edilerek yeniden biçimlendirilen ekonomile-

ri, bizzat sömürgeci ülke ekonomisinin bir parçası, onun tamamlayıcı bir uzantısı durumundadır. Sömürge ülkenin ekonomisinin sömürgeci ülkenin ekonomisi ile olan bu zoraki bütünlüğün, kapitalist dünya ekonomisinin bir halkasını oluşturur.

Uluslararası mübadele ve dünya pazarı temelinde yükselen uluslararası ekonomik ilişkilerin bir tarafında sömürge ve bağımlı (yarı-sömürge bağımlılığı dahil) ülkelerin ekonomisi, diğer taraftan emperyalist ülkelerin ekonomisi bulunmaktadır. Bağımlı ekonomileri, özellikle sömürge ekonomileri biçimlendiren emperyalizmdir. Kapitalist dünya ekonomisi, bu farklı iki ekonomik yapı arasında emperyalistlerce yaratılan işbölümü üzerinde yükselmektedir. Bu işbölümü öyle ilişkiler temelinde kurulur ki, sömürgelerde kapitalist pazarlar açılır, bu pazarlar, sömürge ülkenin değil emperyalist ülkelerin iç pazarı durumuna gelir. Eşitsiz mübadele ve pazar ilişkileri içinde yeniden şekillendirilerek emperyalist egemenlik gerçekleştirilir ve dünya ekonomisi ile bütünleştirilir. Emperyalizm sömürgecilik politikası ile dünya ekonomisi içinde öyle bir işbölümü gerçekleştirir ki, kendi kendine yeten ve birbirlerini üreten birbirlerinin hem nedeni hem sonucu olan bir bütünlük oluştururlar. Bu noktadan hareketle, diyebiliriz ki emperyalizm tahlili salt gelişmiş "ulusal" kapitalizmin iç gelişiminin tahlili değil ve sadece gelişmiş kapitalist ülkelerin sosyo ekonomik tahlili değil, ve yine sadece sömürge ve bağımlı ülkelerin sosyo ekonomik yapılarının tahlili hiç değildir. Çünkü, tekelle aşamaya varmış kapitalist ekonomide, sömürge ve bağımlı ülkelerin ekonomileri de emperyalizmin ve sömürgeciliğin sebep ve sonuçlarındandır.

Dünya kapitalist ekonomik ilişkilerinin örgütlenmesini ve bu örgütlenmenin temellerinin doğru tahlilini yapmak zorunludur. Kapitalist dünya proleter devrimci geçinen birçok çevrenin iddia ettikleri gibi, sömürge sahibi ülkeler ile, yani emperyalist devletler ile sömürgeler şeklinde sadece iki gruba ayırmak yalıptır. En bariz şekilde Halkın

Kurtuluşu-Parti Bayrağı'nın savunduğu bu anlayış emperyalizme bağımlılığın salt bir biçimini görüp her şeyi bu dar bakış açısı içinde izah etmeye kalkışmaktadırlar. Bu yazarlara göre, sömürge ile yarı-sömürge arasında ekonomik açıdan hiçbir fark yoktur, her ikisi de ekonomik olarak emperyalistlerce ilhak edilmiştir. Yâni bu mekanik mantığa göre, sömürge dışında kalan bütün ekonomik ve siyasi bağımlılık biçimleri, sadece yarı sömürge statüsü şeklindedir. Onlara göre, sömürge ve yarı-sömürge olmayan ülkeler, bağımsız ve gelişmiş kapitalist ülkelerdir. Çünkü bu yazarlar dünyayı göremeyecek kadar bulutların üstünde dolaşmakta, tahlillerini orada yapmaktadırlar. Dolayısı ile, kapitalist dünyanın, bir taraftan emperyalist devletler diğer taraftan sömürge ülkeler şeklinde -yarı-sömürgelerin ekonomik olarak ilhak edilmiş ve sömürgelerden farklı olmadıklarını, diğer bağımlılık biçimlerinin yarı-sömürge olarak kabul edilmesi gerektiğini söylediklerine göre- iki gruba ayrıldığını öne sürmektedirler. Onlara göre, nisbi siyasi bağımsızlık, ekonomik temeli olmayan ve sadece aldatmaca olan bir olaydır. Bu yeni emperyalizm "öğreti"sinin teorisyenleri, bu anlayıştan hareketle, Türkiye ile Kürdistan'ın kapitalist dünya ekonomisi içindeki yeri ve emperyalist sistemle ilişkilerini bir ve aynı kefeye koyuyorlar. Türkiye'de Kürdistan, da ekonomik olarak emperyalizmin sömürgesidir, diyorlar. (Parti Bayrağı s.5) Bu baylara göre, Türkiye sadece aldatıcı olan siyasi bağımsızlığı ile Kürdistan'dan ayrılmakta, bu siyasi otoritenin ekonomik temeli olmadığı gibi iktidarın ekonomik örgütlenme ve gelişmesi üzerinde hiç bir etkisi yoktur. Bu sakat görüşlerin derinliğine eleştirilmesini incelememizin sonuna bırakarak, şimdilik sadece doğru görüşü kısaca koyalım.

Ekonomik gelişmenin niteliği, üretim ilişkilerini denetleyen dolayısı ile siyasi iktidarı elinde tutan sınıfın niteliğine sıkı sıkıya bağlıdır. Politik gücün ekonomik gelişme üzerindeki rolünü inkâr etmek, proletaryanın iktidarı ele geçirmesi ile sosyalist ekonomiyi inşa edeceğini inkâr etmekle eşdeğerdir. Bu sorun, toplumun alt yapısı ile üst ya-

pısını karşılıklı işlevleri,etkileri sorunudur da.Ekonomik temelde,gelişip güçlenen örgütlenen politik güç iktidarı e-le geçirmekle ekonomiyi,ekonomi politigin kanunlarına ters mek kaydıyla,kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirir,yeniden örgütler.Ancak bu yeniden örgütlenmenin dünya ekonomisi içindeki yerinin ne olacağı sorusunun cevabı iktidarı elinde bulunduran sınıfın niteliğine göre değişecektir.Başka bir deyişle bağımsızlık anlayışına bağlıdır.Tutarlı anti-emperyalist olmayanlar,ekonomide bağımsız gelişmeyi sağlayamazlar.Bağımsız gelişmeyi ancak proletarya iktidarının dünya sosyalist güçleriyle dayanışma içinde,emperyalizmin denetim alanı dışına çıkmakla gerçekleştirilebilir.Bu konuda proletarya ile burjuvazi arasında temelde bir fark vardır.Ancak burjuvazi doğası gereği,dünya kapitalist ekonomisi içinde yer alacaktır.Bu ayırımın dışında,dünya kapitalist ekonomisi içinde yer almayı da ayırımlara tabi tutmak,kapitalist dünya ekonomisi içinde yer almak,kaçınılmaz olarak emperyalizme bağımlılığı getirecektir.Ne var ki,sistemin kendi içindeki çelişkileri,bağımlılığın birden fazla çeşidini yaratmıştır."Büyük devletlerin-diyor Lenin -dünyayı ekonomik ve siyasi bakımdan paylaşma mücadelesi demek olan finans-kapital ve onun dış siyasetini,bağımlı devletlerin bir kaç geçici biçimini ortaya çıkardığını belirtmemiz gerekir.Bu çağın tipik ülkeleri yalnız sömürge sahibi ülkelerle sömürgeler -başlıca iki ülke grubu- değildir;siyasi bakımdan resmen bağımsız olan,ama gerçekten mali ve diplomatik bağımlılık ağına takılmış kalmış olan,türlü biçimlerde (abç) ülkelerde tipiktirler".(Emperyalizm)Lenin,bağımlılığın "türlü biçimleri"nden olan yarı-sömürgelere Çin,İran,Türkiye (Osmanlı devleti) örnek olarak vermekte,"ticari sömürge"ciğe Arjantin'i örnek olarak vermekte ve daha farklı bir bağımlılık biçimine de Portekiz'i örnek olarak vermektedir.Lenin'in gözden kaçırmadığı bu ince ayırımlar,günümüzde daha kaba ve bilimle tanışıklığı olan herkesin görebileceği düzeydedir.Çünkü Lenin'in sözünü ettiği

"Türlü bağımlılık" biçimlerinin hemen hapsi, emperyalizmle ittifak içinde olan komprador burjuvazi ile toprak ağalarının emperyalizmle olan çeşitli bağımlılık biçimleridir. Komprador burjuvazi, emperyalizmle, çeşitli düzeyde, örneğin, sömürge, yarı-sömürge "ticari sömürge" veya portekiz gibi farklılaşması ve mali diplomatik bağımlılık ilişkilerini geliştirebilir. Günümüzde komprador burjuvazi ile toprak ağalarının emperyalizme bağımlılığın bu çeşitli biçimleri yanında, milli burjuvazi ile küçük burjuvazinin de çeşitli bağımlılık biçimleri yaratılmıştır. Bu farklılığın giderek çeşitlenmesinin temelinde, eski sömürge ülkelerin, milli burjuvazi veya küçük burjuvazinin önderliğinde siyasi bağımsızlıklarını kazanmasından sonra, dünya kapitalist cephesi içinde kalarak ve bunun zorunlu sonucu olarak emperyalistlerle kurulan ilişkiler yatmaktadır. Emperyalistlerle kurulan ilişkiler kaçınılmaz olarak bağımlılığın bir biçimiyle sonuçlanacaktır. Bu bağımlılığın biçimi ve düzeyini belirleyen faktörler çeşitlidir. Marx toplumlararası ilişkileri etkileyen faktörler hakkında sunları söylemektedir.

"Başka başka ulusların aralarındaki ilişkiler, bu uluslardan her birinin, üretici güçler, işbölümü ve iç çelişkiler bakımından içinde bulundukları gelişim evresine bağlıdır.

"Bu ilke, evrensel olarak kabul edilen bir ilkedir."
(Kap. Ön. Eko. Biç. s, 78)

Toplumlar arası ilişkilerde belirleyici olan bu objektif etmenler yanında subjektif faktörler olarak da, proletarya hareketinin gelişmişlik düzeyi, iktidarı elinde bulunduran sınıfın niteliği, emperyalistlerin politikası sayılabilir. Bu şartların belirlediği farklı bağımlılık biçimlerinin sosyo ekonomik formasyon üzerindeki etkisi de farklı olacaktır.

Kapitalist dünya ekonomisi içindeki yeri ve emperyalist sistemle ilişkilerinin farklı iki biçimi Türkiye ile Kürdistan somutunda görülebilir. Türkiye ile Kürdistan'ın bu farklı konumları 80-90 yıllık bir oluşumun ürünüdür. Türkiye ile Kürdistan'ın emperyalizme bağımlılığın farklı biçimleri i-

çinde olması,karşılıklı konumlarının farklı olması ve bu bağımlılığın ekonomik ve sosyal yapı üzerindeki etkisinin de farklı olmasını getirecektir.Dolayısı ile emperyalizm olgusunun toplum üzerindeki etkisi,bağımlılık ilişkileri çerçevesinde olacağı için Türkiye ve Kürdistan veya başka bağımlılık ilişkileri içindeki toplumlar üzerindeki etkiside farklı olacaktır.

Kürdistan,askeri,siyasi,kültürel,hukuki ve idari vs.alanlarda olduğu gibi ekonomik olarak da ilhak edilmiştir.Oysa Türkiye bütün bu alanlarda emperyalistlerce ilhak değil,bağımlı kılınmıştır.Türkiye bu bağımlılık ilişkileri içinde Kürdistan'ı ilhak etmiş,sömürgeleştirmiştir.Kürdistan'ın Türkiye ile olan ilişkileri,onun aracılığıyla emperyalizmle olan bağımlılığı,Türkiye'nin emperyalistlerle olan ilişkilerinden farklı olduğu için mutlaka farklı bir adlandırılması yapılmalıdır.Nicel ve nitel olarak farklı olans ilişkiler farklı isimlendirilmelidir.En uygun şekliyle,Kürdistan'ın kapitalist dünya ekonomisi içindeki yeri ilhak,Türkiyenin konumu ise bağımlılık şeklinde ifadelendirmektir.

Bağımlılık ile ilhak farklı şeylerdir.Bağımlılık ilişkisi iki şey arasında kurulur.İlhak ise,birinin,diğerinin varlığını tanımadan,iki şeyi zorla tek haline getirmek,birinin varlığını ortadan kaldırarak katmak anlamındadır.Bağımlılık ilişkisinde iki şey vardır.Her ikisi de birbirlerinin varlıklarını kabul eder.Ne var ki,birinin diğerine tabi olması sözkonusudur.Türkiye,toprak ağalarıyla komprador burjuvazinin çıkarları doğrultusunda emperyalizmin denetiminde örgütlenmiş bir ekonomiye sahiptir.Yoksa,emperyalist devletlerin doğrudan ekonomik örgütlenmesi yoktur.Oysa,ilhakta,Kürdistan ve bütün sömürgelerde görüldüğü gibi,kendi ekonomik örgütlenmeleri yoktur,ilhak eden ülkenin eksen sınıflarının ekonomik örgütlenmesi vardır.Bağımlılık ilişkileri içinde bütün ülkelerin,bağımlılık biçimleri ve düzeyleri farklıdır.Bağımlıda olsa,farklı düzeyde örgütlenmiş ekonomileri üzerinde siyasi örgütlenmelerini ger-

çekleştirirler.Sömürge ile yarı-sömürge statüsü arasında ki en önemli fark burada yatmaktadır.Türkiye'nin sözde siyasi bağımsızlığı vardır.Fakat ekonomik olarak Kürdistan gibi ilhak edilmiştir,yargısının yanılığı şuradandır:Türkiye ekonomik olarak ilhak edilmişse,siyasi varlığının temeli yok demektir.Siyasi olarak ilhak edilmesi kaçınılmazdemektir.Alt yapıdan yoksun bir üst-yapı,en üst düzeyi ile iktisadi temeli olmayan devletin varlığı düşünülemez.T.C.emperyalist olmadığı gibi,emperyalist bir devletin doğrudan bir örgütlenmesi de değildir.T.C. bağımlı bir siyasi örgütlenmedir ve bağımlı ekonomik örgütlenmeye denk düşer.T.C.komprador burjuvazi ile toprak ağalarının çıkarları temelinde örgütlenmiştir.Komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarları emperyalist çıkarlar değil ancak emperyalist çıkarlara uyum sağlayan ve işbirliğini gerektiren çıkarlardır.İddia edildiği gibi Türkiye ekonomik olarak ilhak edilmemiştir ekonomik olarak emperyalistlerin denetimindedir.Başka bir deyişle bağımlıdır.Bu temelde siyasi bağımsızlık-daha doğrusu siyasi bağımlılık demek gerekir- elde edilmiştir.Oysa Kürdistan ve sömürgelerde ekonomik ilhak gerçekleştiği için buna denk düşen siyasi ilhakda gerçekleştirilmiştir.Bugün Kürdistan'da sömürgecilerin ekonomik ve siyasi örgütlenmesi dışında,toplunun içinde başka bir ekonomik ve siyasi örgütlenme yoktur.

Siyasi bağımsızlık mutlak suretle ekonomi üzerinde etkili olur.Ekonominin kanunları üzerinde insan iradesinin rolünü inkâr etmek kaderciliktir.Siyasi iktidarın ekonomi üzerindeki etkisini inkâr edenler,Kürdistan'ın geri kalışının sebebini sömürgeci politika ile değil,farklı bir şekilde izah etmeye çalışmakta "Kürdistan'ın kötü kaderi" olarak göstermeye Türkiye'nin bölgesel dengesizliği biçiminde izah etmeye çalışmaktadırlar.(Halkın Birliği,Partinin Yolu 1,Parti Bayrağı 5)Oysa Kürdistan'ın geri kalmasının temelinde sömürgeci politika yatmaktadır veya Türkiye solu dayınıyla söyleyecek olursak "milli baskı politikası"

yatmaktadır. Politik güç kimin elinde ise ekonomiyi de kendi çıkarları doğrultusunda yönlendireceği açıktır. Ancak insan iradesinin, daha doğru bir deyimle siyasi iktidarın rolünü abartmak da yanlıştır. Ekonominin kanunları insan iradesinin dışında doğar ve hüküm sürer. Siyasi iktidar, bu kanunlara bilimsel uyum sağlayarak etkiler, kendi çıkarları doğrultusunda uygular. Türkiye siyasi iktidarı, Türkiye ekonomisi üzerinde şu veya bu metodla -özellikle devletçi politikasıyla- etkili olur, ekonomik gelişmeyi emperyalizmin denetiminde yönlendirebilir. Kürdistan'da böyle bir siyasi iktidarın varlığı sözkonusu olmadığı ve siyasi hakimiyet sömürgeciğin elinde olduğu için Kürdistan'da ekonomik faaliyeti sömürgeciler denetlemekte ve kendi çıkarları doğrultusunda düzenlemektedirler. İnsan iradesinin toplumsal gelişme üzerindeki etkisini Stalin şöyle açıklamaktadır. Toplumsal düşünce ve siyasi kurumlar "bir kez ortaya çıktıktan sonra, toplumun maddi yaşamındaki gelişmenin koyduğu yeni görevlerin yerine getirilmesini kolaylaştıran çok önemli bir güç haline gelirler; toplumun ilerlemesine yardım ederler. İşte yeni düşünce ve teorilerin, yeni siyasal görüş ve kurumların, örgütleyici, devindirici, değiştirici rollerini bütün önemi o zaman kendini gösterir." (Leninizmin sorunları, s.666)

Nitekim, Kürdistan'ın Türkiye'ye oranla geriliği, "siyasi görüş ve kurumların" ekonomi üzerindeki etkisinin bir sonucudur. Çünkü bu "siyasi görüş ve kurumlar" geriliği savunan, sömürgeci "siyasi görüş ve kurumlar"dır. Kürdistan'ın geri kalmasının temelinde sömürgecilik olgusu yatar. Bu yargımızla, toplumsal gelişme kanunlarının insan iradesinin bir sonucu olduğunu kastetmiyoruz, ne var ki, insan iradesinin toplumsal gelişmenin kanunları üzerindeki etkisini vurgulamak istiyoruz.

Özetlersek:

Türkiye'de siyasi iktidar varlığı, belli bir ekonomik temele dayanır ve bu ekonomik temel, emperyalistlere bağımlılık ilişkileri içinde oluşmuş, komprador burjuvazi ile toprak ağalarının çıkarlarını koruyan bir temeldir. Kürdistan'da ise

ekonomik ve siyasi ilhak sözkonusudur. Türkiye ve Kürdistan'-ın Dünya ekonomisi içindeki yeri ve emperyalistler karşısındaki konumları farklıdır, ve emperyalizmle bağlantılarının biçimleri de farklıdır. Bu farklılığın ortaya çıkmasında sömürgecilerin ekonomi politikasının-siyasi iktidarın ekonomi üzerindeki etkisinin-rolü büyüktür. Sömürgeci ekonomi-politikasının Kürdistan'ın sosya ekonomik yapısı üzerindeki etkileri ve bu yapının temel özelliklerinin oluşumundaki rollerini ikiye ayırarak ele alacağız. Birincisi, sömürgecilerle, emperyalistlerin bugüne kadarki politikalarının Kürdistan'ın sosya ekonomik yapısının bugünkü kesitini nasıl oluşturdu ve etkileri ne oldu? İkinci kısımda da Kürdistan'ın bugünkü sosyo-ekonomik yapısı ve sömürgeci politikanın bugünkü etkileri nasıl olmaktadır? İkinci kısım ilerde ele almak üzere birinci kısım kısaca izah edersek:

Kürdistan'da geri yapının oluşmasının bir anlamı da, kapitalizmin gelişemeyişidir. Kapitalizmin gelişmesi önündeki engeller aynı zamanda toplumsal geriliğin sebepleri olarak ele alınmalıdır.

Kürdistan'da kapitalizmin gelişemeyişinin iç nedenleri yanında, sömürgecilerin oluşturdukları engeller esastır. Sömürgeci diktatörlüğün sosyo ekonomik yapı üzerindeki olumsuz ve yıkıcı etkileri bağımsız kapitalist gelişmeyi engellemiş, toplumsal dinamizmi yok etmiş ve bugünkü geri yapıyı oluşturmuştur. Sömürgeci politikanın üretici güçlerin gelişmesi üzerindeki etkilerini, İngilizlerin sömürgeci politikasının Hindistan üzerindeki etkilerinde görürüz. Bu etkiyi MARX özlü cümlelerle şöyle belirtiyor. "İngilizler, yerli toplulukları parçalayarak, yerli sanayinin kökünü kazıyarak, ve yerli toplumda büyük ve yüce ne varsa yerle bir ederek bu uygarlığı yıktılar. Bunların Hindistan'daki egemenliklerinin tarih sayfaları, bu yıkım ötesinde pek başka bir şey kaydetmiyor." (Kap. On. Ek. Biç. s. 118). Serbest rekabetçi dönemde kapitalizmin henüz devrimci misyonunu yitirmediği bir dönemdi. Dolayısıyla kapitalizmin sömürge politikasının yıkıcı ve olumsuz etkisi yanında kapitalizmin ön şartları nı yaratan olumlu

yani da vardir.

"İngiltere'nin Hindistan'da yerine getirmesi gereken ikili bir görevi vardır.-der Marx- biri yıkıcı ,öteki yenileyici asyatik toplumun ortadan kaldırılması,ve Asya'da batı toplumunun maddi temellerinin atılması" "yenileme işi bu yıkıntı yığını arasından zar zor seçilebilir.Ama gene de başlamıştır." (Kap.Ön.Ek.Biç.s.117-118)

Kapitalizmin devrimci misyonundan doğan bu olumlu yönü emperyalizmle birlikte olumsuzlaştı,gericileşti.Kürdistan'ın diğer sömürgeler içinde "bahtsızlığı" şurdan ki,serbest rekabetçi dönemde Kürdistan henüz feodal güçlerin,yani dünya karşı-devriminin sömürgesi idi.Kürdistan kapitalizmin sömürgesi durumuna gelirken de,kapitalizm çoktan devrimci misyonunu yitirmiş ve emperyalizm aşamasına girmiştir.Kürdistan yine dünya karşı-devriminin sömürgesi durumunu muhafaza etti.Dolayısıyla sömürgeci politika ,Kürdistan'da,Hindistan'dakinin aksine her zaman ve yalnızca yıkıcı olmuş "yıkıntılar arasında" yenilenme değil,harabeler görülmüştür.Sömürgeci politika,sosyo-ekonomik plânda,Hindistan'da olduğu gibi "Batı toplumunun maddi temelini" yani kapitalizmin ön şartlarını yaratamamış,aksine bu şartların doğmasını engellemiş,eski toplumsal yapıyı yıkarak sömürüsünü sürdürmeye çalışmıştır.Sömürgeci politikanın,kapitalist gelişmenin önüne koyduğu engelleri ve ekonomik gelişme üzerindeki etkileri somut olarak ele alırsak:

Kapitalizmin doğup gelişmesi için gerekli olan ön-koşullar.

1-Her an sermayeye dönüşebilen para olarak servetin varlığı.

2-Emeğin meta haline gelmesi.Başka bir ifade ile emeğin toprağa bağımlı olmaktan kurtularak,istenildiği an satılabilen ve satın alınabilen "özgür" emeğe dönüşmesi.

3-Üretimin bilinmeyen pazarlar için yapılması,pazarların sınırsızlaşması.

Sömürgeciler,her zaman Kürdistan'da yaratılan zenginliklere el koydukları için,Kürdistan'da,sermaye birikimine meydan vermemişlerdir.Feodal sömürgecilik döneminde toprağına

el koydukları gibi,ürüne de vergi adına veya doğrudan angarya yoluyla el koymuşlardır.Bununla birlikte yağma ve talan gibi çapul metodlara da çokça başvurmuşlardır.Böylece parasal zenginliğin ülkeden dışarı akıtılması,yaratılan zenginliğin tekrar üretime sokulmayışı,genişletilmiş yeniden üretim haline gelmeden "daralmış" yeniden üretim halini alması basit ve geleneksel üretim,tekrar üretim halinde devam etmesi,toplumun olduğu gibi kalmasını,üretici güçlerin tahribi anlamına gelir.Bugün de sermayenin Türkiye'ye akıtılması, aynı tarihi rolünü değişik biçimlerde oynuyor.Bugün sermaye üretici güçtür ve buna sömürgeciler hakim oldukları için kendi çıkarları doğrultusunda kârın azami olduğu yere aktarılır.Yaratılan zenginliğin dışarı akması ve servet birikiminin önlenmesi kapitalist üretim ilişkileri için zorunlu olan diğer ön şartlar doğup gelişmesini de engellemektedir.Çünkü bu ön koşullar,aynı tarihi olgu içinde bir bütündürler.Sömürgeciler emeğin meta haline gelmesini,köylünün özgürleşmesini de engellediler.Köylünün topraktan kopmasını,kendi emeğini pazarlayabilecek şartların doğmasını da engellediler.-Emeği satın alabilecek sermaye yatırımı olmayınca,emek pazarı da doğmaz-Kürdistan'da feodalizmi canlı tutma politikasının ekonomik açıdan,aynı zamanda köylülüğü feodal bağımlılık ilişkileri içinde toprağa ve kişiye bağlı tutma çabasıdır da(X)

* Feodal sömürgeciliğin Kürt toplumu üzerindeki etkilerini,kapitalist gelişme önünde oluşturduğu engelleri KAVA s.1,sayfa 45-52 ile sayı 2,sayfa 30-40'da açıklamaktadır.Kürdistan'ın bugünkü sosyo ekonomik yapısının oluşumu ile yakından ilgili olmasına rağmen,konuyu toplu ve özlü tutmak için ilintili konulara sadece değinip geçmek zorundayız.

Kürdistan'da feodalizmin halâ canlılığını korumasının sebepleri Kürdistan'da kapitalizmin gelişmesi önündeki engellere tekabül etmektedir. Kürdistan'da feodaller her dönem sömürgeci hakimiyetin dayanak noktaları olmuşlardır ve bugün de sömürgeciler emperyalistler tarafından beslenip korunmaktadır. Feodalizmin sosyal örgütlenmesi aşiret biçimindedir, ekonomik temelini feodal toprak mülkiyeti oluşturmaktadır. Feodalizmin ekonomik yandaşı ve destekleyicisi, ticari, tefeci ve spekülatif sermayesidir. Bu ekonomik temel in tarihsel oluşumunu kısaca gözden geçirelim.

Kürdistan'da toprak mülkiyetinin dağılımını ve mülkiyet biçimini daha sonra ele almak üzere şimdilik toprak mülkiyetinin evrimini kısaca ele alalım:

Kürdistan, Osmanlılar ile İranlılarca sömürgeleştirildikten sonra, topraklar çoğunlukla devlet toprakları (miri topraklar veya bugünkü statüsü ile hazine toprakları) haline getirildi, geri kalan topraklar sömürgecilerle işbirliği yapan mütegalibeye özel mülk olarak bırakıldı. Miri toprak mülkiyeti üzerine sömürgeci örgütlenme gerçekleştirildi. 18. yy. dan itibaren, köylülüğün feodalizme karşı mücadelesi, feodalitenin kendi içinde çatışması, merkezi feodal despotlukla mahalli feodalitenin çatışması ve kapitalizmin Avrupada başlayarak dünya ölçüsünde gelişmesiyle, dünya ölçüsünde feodalizmin temellerini sarsması, feodal hakimiyeti bünyesel değişikliklere ve evrimine yol açması, kaçınılmaz olarak feodal toplumun temel üretim aracı olan toprak mülkiyetinin de evrimini zorunlu kılıyordu. 18 ve 19. yy boyunca, miri topraklar, giderek büyük feodal özel mülk haline geldi. Devlet para karşılığı, ya kullanım hakkını ya da mülk olarak, mahalli feodallere, servet sahipleri tefeci tüccara devrediyordu. Elbette ki bu durum feodal sömürgeci hakimiyeti zayıflatıyordu. Ancak toprak mülkiyetinin biçimi değişmiyor yine feodal mülkiyet olarak el değiştiriyor ve güçlenen mahalli feodaller, özel mülklerini hem miri hem de küçük mülk sahibi aleyhine genişletiyorlardı. 19. yy değişim ekonomisinin gelişmesi, devletin talan ve yağmasının sınırsızlaşması, vergilerin artması, kapalı

ekonominin yavaş yavaş yıkılması,ve küçük toprak sahibinin pazara bağlanması ve bütün bunlara bağlı sonuçların etkileri ile mahalli feodallerin baskıları küçük toprak sahiplerini tefecilerin kucağına attı ve büyük toprak ağaları küçük üreticilerin topraklarına el koyarak,daha az bir kesimin eline,daha çok toprak geçti.1807 "sened-i ittifak" ile mahalli mütegalibenin,büyük feodal özel mülkiyeti,devlet saldırisına karşı garanti edildi.Böylece toprağın feodal temerküzühızlandırılmış oluyordu.1838 Gülhane Hat-ı Hümayın,1856 Tanzimat Fermanı toprakta özel mülkiyeti,burjuva anlamda kutsallaştırarak,"adalet mülkün temelidir" burjuva şiarı yerleşmeye başlandı.Bu burjuva anlayış,1859 toprak kanununun temel esprisini oluşturdu.1860'larda başlayan özellikle,ticaret ve Medeni Hukuk alanındaki kanunlaşmalar,1876 Meşrutî hareket,Kürdistan'da,feodal mülkiyetini güçlendirdi.Toprak mülkiyetinin feodal temerküzü zorba mütegalibe tarafından zorla yoluya,ıcar yoluya,tefecilik yoluya, iltizam usûlü ile,devlete uşaklığın (sömürgeciler açısından kahramanlık) karşılığı olarak sultanın verdiği yetkiyi kullanma yoluya gerçekleşiyordu.Hamîşîye Alayları adına aşiret reislerine tahsis edilen veya bizzat bu alayların zorla aldıkları topraklarda toprak mülkiyeti dağılımını etkilemiştir.Ve yine,Ermeni katliamı sırasında sömürgecilerle birleşebilen,feodal ağalar,Ermenilerin topraklarına el koyma olayı Kürdistan'da toprak dağılımını büyük feodal mülkler lehine genişletmiştir.Balkan Savaşı,Birinci emperyalist paylaşım savaşı,kurtuluş savaşı şartlarında,boşalan köylere toprak ağalarının zorla el koyması yanında,savaş şartlarının yarattığı ekonomik sıkıntıdan da yararlanarak toprakları ucuz fiatla ele geçirmişlerdi.Bu dönemlerde,belirlenen miktar üzerinde toprağı olanlar askere alınmadığı gibi,bu kişilerin,sahip oldukları toprakları oranında artan sayıda kişiyi üretimi düşürmemek gerekçesiyle askerlikten muaf tutabiliyorlardı.Bu muafiyetten yararlanmak isteyen bir çok küçük toprak sahibi,büyük

feodallere, muafiyet karşılığı olarak toprağını devrediyor, veya toprağını ağaya terk ederek dağlara kaçıyor. Bu alt-üst oluş döneminde toprak ağaları topraklarını iyice genişlettiler. Türkiye devletinin kuruluşu döneminde Türk hakim sınıflarının sömürgeci diktatörlüğünü kabullenmeyen birkaç feodal bey dışındaki mütegalibe ile işbirliği gerçekleştirilerek sömürgeci hakimiyetin dayanakları yapıldı ve büyük feodal mülkler korundu. Bununla da kalınmadı, 1924'de çıkan bir kanunla; daha önce Osmanlı devletince icara verilen veya "kaydı hayat" ile verilen veya mahalli feodallerce savaş yıllarında ve devletin savaş sonrası yıkılışını takiben fırsatı değerlendirerek el konulan özel küçük mülk topraklar veya miri topraklar "Evkaf" yani Vakıf topraklar büyük toprak sahiplerine mülk olarak verildi. 1924

kanunu, hazine arazilerini fiili olarak eski metruk (ölü) topraklar ile sınırlanmış oluyordu. (X) Geri kalan hazine arazilerini ve köylünün gaspedilen toprakları feodallere mülkiyet olarak, gaspetmelerini meşrulaştırarak feodal toprak mülkiyetini genişletti, güçlendirdi. Büyük feodal toprak mülkiyetini devletin güvencesi altına aldı, tapularını verdi. Bununla şa siyasi amacı güdüyordu: Kürdistan'da, sosyal ve ekonomik hayata hakim olan mütegalibeyi, sömürgeci diktatörlüğe dayanak yapabilmek onların devletle bütünleşmesini sağlamaktı. O dönemde Kürdistan'da feodal toprak ağalarıyla aşiret ağaları dışında sömürgeciliğe başkaldırabilecek örgütlü başka bir sınıf yoktu ve toplumda hakim olan feodal toprak ağaları ile aşiret ağalarının sömürgeci diktatörlüğe boyun eğmeyen çok az bir kesimini katliamlarla adım adım ezdi. Geri kalan kesimini de devletle bütünleşmesini sağlayarak, Kürdistan'da sömürgeci

X Sömürgecilik için artık toprak kazanımı önemli değil sermaye önemli idi. Çünkü, hem temel üretim aracı toprağın yerini sermaye alıyordu hem de sömürü biçimleri ve sömürge örgütlenmesi hakimiyet araçları toprağa bağlı olmaktan çıkıyordu.

faşist diktatörlüğünü, feodalizmin kurbacı, burjuvazinin militarizmin ile birleştirerek gerçekleştirdi. 1950'lerde Kürdistan'da toprak mülkiyeti dağılımında, toprağın miras yoluyla parçalanması ve devletçe "mecburi iskâna" tabi tutulan ailelerin topraklarının yakınlarına verilmesi dışında, toprak mülkiyeti dağılımında önemli bir değişiklik olmadı.

1950'lerden itibaren Kürdistan, toprak mülkiyetinin kapitalist temelde temerküzün hızlandığı gözlemlenmektedir. Pazar ekonomisinin hakim olması, kapitalist ilişkilerinin gelişmesi tefeci-tüccar sermayesinin güçlenmesi, küçük üreticinin elindeki toprağı modern girdilerle işleme imkanlarından yoksun olması, kredi mekanizmasının tefeci sermayesinin eline geçmesi küçük toprak sahiplerini iflase sürükledi. Köylülük içinde saf-laşma hızlandı, çoğu proleterleşti. Küçük topraklar yanında eskiden el koyamadığı hazinenin ölü (işlenmemiş) topraklarını da işletmeye başlayan büyük toprak sahipleri topraklarını iyice genişlettiler. Toprak ağaları, 1950'lerden itibaren tarımda makinalaşmanın başlaması ile daha az emekçi ile daha çok toprak ekmeğe dolayısı ile hazinenin veya küçük üreticinin topraklarını da işleme imkanını bularak bu toprakları gasp etti. Bu gelişmeye, tarıma modern girdilerin, (tohum, gübre, ilaçlama, sulama tesisleri) girmesi ve toprağı iyi bir sermaye biriktirme kaynağı haline getirmesinin rolü de büyüktür. Toprağın giderek ağaların elinde birikmesi, 1960, 1970'li yıllarda giderek daha üst düzeye ulaştı.

Kürdistan'da bugünkü toprak mülkiyetinin dağılımı, mülkiyetin biçümü, kapitalist temelde toprak temerküzü, bunun sosyal gelişme üzerindeki etkilerini, üretim ilişkileri içinde toprak mülkiyetinin yerini ilerde teferuatıyla ele alacağız. Şimdi, Kürdistan'da, tefeci-tüccar sermayesinin oluşumunu kısaca ele alalım. Çünkü sömürgeciliğin dayanağını oluşturan ve Kürdistan'ın sosya-ekonomik yapısına rengini veren öğelerden biri de tefeci-tüccar sermayesidir..

Tefeci-tüccar sermayesi, sınıflı toplumların her evresinde rastlamak mümkündür. Fakat, her evresindeki fonksiyonu da farklıdır. Tefeci-tüccar sermayesinin fonksiyonu, paranın fonk-

siyonu ile birlikte değişmektedir.Önce servet biriktirme aracı olan para,köleci ve feodal toplumlarda,tefecî-tüccar sermayesinin mevcut üretim ilişkileri temelinde sömürüyü yoğunlaştırmasını ve mevcut ilişkileri muhafaza etmesini zorunlu kılıyordu.Paranın dolaşım aracı rolünü oynaması tüccar sermayesinin gelişmesine ve kapitalizmin ön şartlarının doğmasına hizmet ediyordu.Ve paranın değer ölçüsü olması fonksiyonunu kazanması ise değişim değeri üretim şartlarında sermaye birikimi rolünü oynuyor ve tefecî-tüccar sermayesinde kapitalist bir nitelik kazandırıyor.

Bugün kapitalist bir kategori olan tefecî-tüccar sermayesi kapitalizmin Kürdistan'a girmesiyle oluştu.Değişim ekonomisinin gelişmesi,meta dolaşımının genel bir hal alması, köylünün paraya ihtiyaç duyması ve pazar için üretim gelişmesi, tefecî-tüccar sermayesine kapitalist bir nitelik kazandırdı.Bu sermaye yeni sömürü ilişkileri üzerinde gelişip güçlendi.1838 Ticaret anlaşmasını takiben Kürdistan'a meta akışı başladı ve Kürdistan'da yerli üretim çökerken, ticaret sermayesi bu "yabancı marka" malların dolaşımına aracılık yaptı.Diğer taraftan küçük üreticileri ve tüketicileri borçlandırmalar yoluyla kendi denetimine aldı.Tarım da yönelerek "yabancı efendilerinin" ihtiyaç duydukları

tarımda üretilen hammaddeyi sağlamak için tarımsal üretimi yeniden düzenledi.Aynı zamanda toprak spekülasyonunu hızlandırdı.Tefecî-tüccar sermayesi aynı zamanda toprak ağaları ile de ittifak kurdu ve bizzat kendisi toprağa çeşitli yollarla hakim oldu.Tefecî-tüccar sermayesi Kürdistan'da feodalizmi çözmedi,çözümezdi,aksine feodalizmin güçlü bir destekçisi ve müttefiği oldu.Bu,onun ileride açıklayacağımız niteliğine,işlevine bağlıdır.Tefecî-tüccar sermayesi,yerli üretiminde can düşmanı idi ,çünkü,artık Avrupa sanai üretimini 1900'lerden itibaren emperyalist sermayenin işbirlikçisi olmuştur.Onun için yerli sanayinin ve üretici güçlerinin gelişmesinin can düşmanı idi.Tefecî-tüccar sermayesinin hızla gelişmesi ve kapitalist

nitelikte sömürsünün yoğunlaştırılması,Kürdistan'a demiryolunun girmesi ile oldu.1900'lerden itibaren,tefecî-tüccar sermayesi dev boyutlara ulaştı.1900'lerden itibaren,1922'lere kadar süren sürekli savaş şartları içinde uygulanan savaş ekonomisi Ermenilerin yağmalanması spekülâtif faaliyetler,vurgunculuk,borçlandırma,Kürdistan'da da tefecî-tüccar sermayesinin gelişmesi için bol imkanlar yarattı.İkinci Dünya Savaşı yılları da aynı imkanlar yaratmıştır.Sömürgeciliğin kanatları altında palazlanan tefecî-tüccar sermayesi,1950'lerden itibaren,kendisine yeni imkanlar yarattı.Emperyalistlerin,özellikle ABD emperyalizminin yarı-açık pazara durumuna getirilen Türkiye ile Kürdistan'da,emperyalist tekellerin bayiliklerini üstlenen kompradorlar,Türkiyede olduğu gibi Kürdistan'da da her şehrin hemen her köşebaşında bayilikler açtılar.Otomobilinden yedek parçalarına,gübresinden pulluğuna,petrolünden boyasına,ilacından parfümüne,radyodan televizyona,çamaşır makinasından buzdolabına kadar,her malı sergileyen baş bayiler,bayiler şehirlerin ana caddelerinde mantar gibi türeyen mağazalar açtılar.Emperyalist tekellerle işbirliği imkanını bulamayan tefecî-tüccar ,spekülâtörlüğü başka alanlarda,yükselttiler.İşbirliğine giremeyen tefecî-tüccar sermayesi,otelcilik veya arsa,arazi ve inşaat spekülâtörlüğü,müteahitlik,ulaşım,giyim-gıda dükkancılığı bankaların,bankerlerin ulaşamadığı yerlerde ilkel tefecilik (borçlandırma) v.s.alanlarda kendilerine faaliyet alanları bulurlar.Kürdistan'da 1950,1960,1970'li yıllarda tefecî-tüccar sermayesi,oldukça gelişip güçlendi ve toplumsal hayatı alt-üst etti.Köylülük içinde saflaşmayı hızlandırdı.Topraksız,az topraklı köylüleri proleterleştirdi veya işsizleştirdi.Şehirleşmeyi hızlandırdı ve tarımda makınlaşmanın ön şartlarını yarattı,tarımda uzmanlaşmayı (monokültür) ve işbölümünü hızlandırdı ve aynı zamanda,Kürdistan ekonomisini sömürgecilerin ekonomileri ile bütünleştirdi ve başında emperyalistlerin bulunduğu kapitalist

dünya ekonomisinin girdabına derinliğine soktu.18.yy feodallerinin ve tüccarlarının ellerindeki servetler,19.yy yarısından itibaren,meta dolaşımına aracılık eden ticarî sermaye ile ilkel borçlandırma,gibi tefeci sermaye biçimini alıyor,çeşitli dönemin şartlarına uygun yollarla palazlanarak emperyalizm çağında,emperyalist tekellerin emrinde ticarî ve spekülatif faaliyetlerini arttırıyor,Türk burjuvazisinin yeniden örgütlenerek devleti "iha" etmeleri ile birlikte onların denetimi ve aracılığı ile gelişip faaliyet alanını genişletiyor,İkinci Dünya Savaşından sonra,sömürgecilerin icazeti ve emri ile,tefecilik,bayıllık,komisyonculuk,montajcılık ve ticarî ilişkiler içinde sömürgecilerin,emperyalistlerin ve tefeci-tüccar sermayesinin yararına yeni faaliyet sahaları,yeni sömürü ilişkileri yarattılar ve Kürdistan'ı bugünkü duruma getirdiler.Bugün Kürdistan ekonomisini biçimlendiren,ona rengini veren temel üretim aracı toprak ve sermaye (salt para sermaye değil, geniş anlamıyla sermaye) siyasî ve sosyal örgütleniş üretilim ilişkileri üzerindeki etkileri sömürgeci diktatörlüğün çıkarları ile ahenk içindedir.Fakat,toprak artık sömürgecilerin mülkiyetinden çıkmakta,onun yerini sermaye almaktadır ve hakim sermaye,bütün sömürgelerde olduğu gibi Kürdistan'da da sömürgecilere (resmî veya özel kuruluşlara) aittir,ve ekonomik ilhak sermaye hakimiyetini ellerinde tutmakla gerçekleştirmektedirler.Ekonomik hakimiyetleri ve çeşitli sömürü ilişkilerini sermaye aracılığı ile gerçekleştirmektedirler.Büyük toprak mülkiyeti ise,bu aracın (sermayenin) içerdeki köprübaşı rolünü oynamaktadır.Onun için sermaye bileşenini,etkilerini genişçe ele alıp incelememiz gerekmektedir.

Ülkemiz gibi sömürgelerin sosyo-ekonomik yapıları ele alındığında,kaçınılmaz olarak emperyalizm olgusundan hareket edilecektir.Şundan ki,emperyalizmin ilhakçılık potansiyelinin sonucu olarak,sömürge toplumlar özgül gelişme ve düzeyi yok edilmiş,her yönüyle olduğu gibi ekonomileri olarak da emperyalist çıkarılara uygun olarak yeniden

biçimlendirilmiş, bu biçimlenme, sömürgelere iradeleri dışında fakat emperyalistlerin politikaları doğrultusunda gerçekleştirilmiştir. Ancak bu biçimlendirme mutlaka kapitalist bir nitelikte olmaz. Genellikle eski toplumsal yapıyı muhafaza ederek ve feodal veya yarı-feodal üretim ilişkileri temelinde sömürüyü yoğunlaştırmak suretiyle olur. Bununla birlikte, sömürgeci ilişkiler düzeni, sömürge toplumunda, içsel bir değişime yol açar. Şöyle:

Sömürgeleştirilen toplumun iç yapısının değişimi ilk plânda, militarist güçlerce, gerçekleştirilir. Sömürgeleştirilmeye karşı direnen politik güçlerin, yok edilip siyasi otorite ele geçirildikten sonra, başka bir deyimle siyasi ilhaktan sonra yine toplumun birikmiş ve biriktirilmekte olan zenginliğine kapitalizmin ileri tekniği ile silahlandırılmış güçlerini kullanarak zorla el koyar. Böylece geri halkların elinde birikmiş servetler, sömürgecilerin elinde sermayeleşerek üretime sokulur ve meta üretimi hızlandırılır. Yoğunlaşan meta üretimini ve genişletilmiş yeniden üretimi gerçekleştirmek için, mevcut pazarların genişletilmesi zorunluluğu, sömürge ülkelerin meta tüketim alanı haline getirilmesi sonucunu doğurur. Sömürge ülkelerin, yerli sanayisi, gelişmiş kapitalist sanayinin rekabeti sonucu çöker. Hatta denilebilir ki, sömürgeciğer ekonomik rekabeti kolay kazanmak için, ekonomik rekabetle birlikte sömürgelerdeki ekonomik örgütlenmeyi silahlı güçleriyle de tahrip ederler. Bu konuda, Hindistan'ı gözlemleyen Marx, durumu şöyle aktarıyor "Hint tezgahını parçalayan ve çıkığını yok eden davetsiz gelen İngilizler olmuştur" (Kap. On. Ek. Biç. s. 112) "İngiltere, henüz herhangi bir onarım belirtisi göstermeksin, Hindistan toplumunun tüm çerçevesini parçalamıştır. Yenisini kazanmaksızın kendi eski dünyasının böylece yitmiş olması, Hindunun mevcut sefaletine özel türden bir kasvet getirmekte ve İngiltere tarafından yönetilmekte olan Hindistan'ı bütün eski geleneklerinden ve geçmiş tarihinden ayırmaktadır." (a.g.e.s. 110)

Marx,Kapital'in 3.cildinde sömürgelerden ticaretin çözücü etkisini birçok faktöre bağlamakta sömürgelerde toplumsal iç yapının sağlamlığı yanında,sömürgecilerin farklı politikalarını temel almaktadır.Bu konuda Çin ile Hindistan'ı karşılaştırmakta,sömürgecilerin politik güçlerini yerli sanayinin tahribi için ekonomik rekabet ile birlikte kalandığı takdirde ekonomik ilhakin daha çabuk gerçekleşeceğini kaydetmektedir.Özellikle ekonomik olarak güçsüz sömürgecilerin askeri ve politik güçlerini kullanmaları kaçınılmaz olmaktadır. "İngilizler,Hindistan'da ülkenin egemenleri ve sahipleri olarak bu küçük ekonomik toplulukları bozup parçalamak için,doğrudan doğruya kendi politik ve ekonomik güçlerini kullanma konusunda hiç vakit kaybetmemişlerdir." "...doğrudan doğruya politik güçle etkilenmedikleri Çin'de,bu parçalama daha da ağır gitmektedir."

Artık sömürgelerde kapalı ekonomi yıkılmış meta sürümü alanı haline getirilmiş,emperyalistlerin çıkarına işleyen pazar ekonomisi girdabına sokulmuştur.Sömürgelerin işlevi sömürgecilerin salıplık ettikleri metalleri satın almak, onlara hammadde ve tarım ürünleri sağlamaktır. Böylece Marks'ın bahsini ettiği işbölümü gerçekleşir. "Çağdaş sanayinin anamerkezlerinin ihtiyaçlarına uyan yeni ve uluslararası bir işbölümü ortaya çıkar ve dünyanın başlıca sınai bir alan olarak kalan bir bölümünü beslemek üzere öteki bölümünü öncelikle tarımsal bir üretim alanı haline çevirir" (Marks,Engels,On Conomiazm,aktaran Haldun Gülalp) İşbölümü,eşit olmayan değerlerin mübadelesi pazar ilişkileri üzerinde gerçekleşir ve işbölümünün gereği olarak, sömürge halklar kendi ihtiyaçları olan malları değil,sömürgecilerin istedikleri malları üretirler.Bu üretimin niteliği sömürgeciler açısından önemli değildir.Onlar için esas olan artı değer miktarıdır.Sömürgelerde elde edilen sömürü işbölümü, ilişkilerin düzeyine ve gelişkinliğine bağlıdır.Sömürge toplumunun içsel değişmesinin -ki emper-

yalist çıkarlara uyumlu hale getirilmelidir- temelinde,iş-
bölümünün yetkinleştirilmesi,geliştirilmesi,emperyalist eko-
nomiyi güçlendiren,tamamlıyan bir uzantı haline getirilmesi
ve eşitsiz mücadelenin geniştilmesi,kendi ekonomisinin iç
pazarı durumuna getirilmesi yatmaktadır.Sömürge toplumunun
bu içsel değişimi,feodalizmden kapitalizme bir değişim de-
gildir.Bu değişim doğal ekonominin yıkılması,değişim (para)
ekonomisinin gelişmesi meta dolaşımının hızlanması,ticari
sermayenin hızlanması,ticari sermayenin gelişmesi ve feodal-
izmle ittifak kurması v.s.dır.Bu içsel değişim,kapitalizmin
ön şartlarını yaratabilir,ve bu değişim devrimci içerikten
yoksundur.Çünkü bu değişimin sağlayan başlıca faktör,ticari
sermayedir,Ticari sermaye ise tarihin her döneminde gerici-
dir, daima mevcut olanın üzerinde hakimiyet kurar ve mevcut
olanı olduğu gibi korumak,değişimini engellemek durumundadır.
Sömürge toplumlarda hakim olan ticari sermaye,kendisi üreti-
ci olmadığı ve bir değer yaratmadığı için,sömürge toplumlar
için kapitalist bir katagori,bir üretici güç değil,ancak sö-
mürgeci ülke için üretici gücün bir parçasıdır,ve artı değer-
in gerçekleştirilmesinin, genişletilmiş-yeniden üretimin do-
laşım safhasını oluşturmaktadır.Bu sömürgeci ülkenin çıkarı-
na işleyen bir mekanizmadır.Bu mekanizma üzerinde dünya öl-
çüsünde gerçekleştirilen,sömürgeci ülke ile sömürge ülke ara-
sındaki işbölümü,kapitalist dünya ekonomisi içinde kendi ken-
dini besleyen bir süreçtir.Ne var ki, bu sömürgeci besleyen iliş-
kileri bozan,zıddına dönüştüren,öğeler de vardır.Dünya ölçü-
sünde gerçekleştirilen işbölümü, artık dünya kapitalist eko-
nomisi içerisinde,eşitsiz bir işbölümü değil,dünya sosyalist
ekonomisi içinde eşit ilişkiler temelinde işbölümü/gerçek-
leştirecek dinamizmi içinde taşır.

Sömürge ekonomisini sömürgeci ülkenin ekonomisinin tamam-
layıcı bir uzantısı (işbölümü) haline getirmenin diğer bir
faktörü sermayenin uluslararası planda,ucuz işgücü,hammadde
ve pazarları tek bir üretim süreci içinde bütünleştirip ege-
menliği altına almasıdır.Bu aynı zamanda tekelci hakimiyetin
doğasıdır.Çünkü tekellilik sadece üretimde,sadece sanayide

tekelcilik demek değildir. Aynı zamanda sömürgeler (ucuz-ışgücü ve tüketim alanı, yatırım alanı) üzerinde de tekelcilik demektir. Tek bir üretim faaliyeti, sömürgeler ve sömürgeci ülkeyi kapsıyacak ölçüde yaygınlaşması ve bu üretim faaliyetinin tüm aşamalarının sermaye ile özgür emeğin birleştirilmesi, metanın üretilmesi, (artı değerin yaratılması) metaların dolaşımına sokulması (ve artı değeri gerçekleştirerek genişletilmiş yeniden üretime sokulması) bir tekelde bütünleştirilmesi ve dünya ekonomisinin ve işbölümünün gerçekleştirilmesinde etkileyici rol oynamaktadır.

Tekel, sömürge ülkelerin gelişmesinde köstekleyici rol oynar. Sömürge ülkelerin durağan yapısını korur. Bu tekelciliğin bir doğasıdır. Çünkü tekel, tekelci karlarını azami düzeyde tutmak için üretimi kısımak, fiyatları arttırmak, ücretleri düşük tutmak ve angaryadan, feodal kırbaçtan yararlanmak istemektedir. Bundan dolayıdır ki, tekelcilik gericiliği ve durağanlığı temsil eder ve feodalizmle ittifak kurar. Sömürge toplumun gelişmesi önüne set çeker. Kapitalizmin gelişmesini, ve kapitalist temelde sınıf ayrışmasının oluşmasını engellemek ister.

Emperyalizm çağında, sömürgelere sermaye ihracının toplumun gelişmesi üzerindeki etkisine gelince: Lenin sermaye ihracının etkisini şöyle açıklar: "sermaye ihracı, sermaye ihraç eden ülkelerde gelişmeyi bir ölçüde durdursa da bunu ancak kapitalizmin dünya çapında gelişmesini yaygınlaştırarak ve derinleştirerek gerçekleştirebilir" "sermaye ihracı, sermayenin ihraç edildiği ülkelerde kapitalizmin gelişmesini etkiler ve büyük ölçüde hızlandırır" Lenin'in bu sözünü dogmatikçe kavramamak gerekir. ihraç edilen sermaye, ihraç eden ülkede ki işlevi ile ihraç edildiği ülkede ki işlevi farklıdır. Dolayısı ile gelişmiş kapitalist ekonomi tarafından ihraç edilen sermaye sömürgelerde de gelişmiş kapitalist ekonomiyi yaratmaz, aksine bunu engeller. Sermayenin işlevi içinde bulunduğu toplumsal şartlar tarafından belirlenir. Lenin'in bahsini ettiği, ihraç edilmiş sermayenin ge-

liştireceği kapitalizm sanayi kapitalizmi değil, komprador kapitalizmdir. Şunu da belirtelim ki, yarı-sömürge ile sömürgelere sermayenin ihracı da farklıdır. Buna ileride değineceğiz. Sömürge ülkelerde gelişen komprador kapitalizmi, toplumsal ilerlemeyi değil, toplumsal geriliği savunur ve feodalizmle iç içe kaynaşarak gelişir. Sanayileşmenin önünde en büyük engeli oluşturur. İhraç edilmiş sermaye bu iç gerici olguyu yeşerterek onunla birlikte bir bütünlük oluşturur. Bu bütünlük hem tekel içinde, hem sömürgeci-sömürge ülkeler içinde, hem dünya ölçüsündeki bütünlüktür. İhraç edilen tekelci sermaye, sömürge ülkelerde genellikle tekellere hammadde ve ucuz işgücü sağlamaktadır. Onun için sermaye, bir sanayi yatırımı değil, madencilığa ve sanayinin ihtiyaç duyduğu tarımsal işletmelere (pamuk v.s. gibi) yatırılır. Bu yatırım, emperyalist ülkelere rakip bir yatırım değil, onun ekonomisini ihtiyaçlarını gideren, tamamlayan onun uzantısı bir yatırımdır. İhraç edilmiş sermayenin tekelci niteliği, hem sömürünün katmerleşmesini hem de iç birikimin önlenmesi, hem de "değişimler yaratacık yeni " sanayi yatırımların engellenmesi sonucunu doğurur. Tekelci sermayeye rağmen oluşan iç sermaye birikimi veya ticari sermayenin, kârın eşitleniş kanunu gereği sanayi yatırıma yönelse bile korkunç ekonomik ve siyasî engellerle karşılaşır, ayrıca zaten sınırlı olan sömürgelerin mamul meta pazarı üzerinde kurulmuş, tekelci hakimiyeti kırması düşünülmaz. Dolayısı ile sömürgelerin pazarları kendisi için bir iç pazar değil, sömürgeci ülkelerin bir iç pazarıdır. pazarı etkileyen faktörler, sömürge ülkenin ekonomisinden değil, sömürgeci ülkenin ekonomisinden kaynaklanırlar. Örneğin, Kürdistan'da hakim ekonomiyi etkileyen faktörler Türkiye ekonomisinden kaynaklanır ve Kürdistan'ın hakim ekonomisi Türkiye ekonomisinin tamamlayıcı bir uzantısıdır. (Aynı olması düşünülmemelidir) Bu durum, sömürge ülkelerin, hammadde, tarım ürünleri ucuz işgücü veya yatırım

alanları sunan ve mamul madde alan ülkeler durumundan kurtulmayı getirir. Bu da, daha önce kurulmuş işbölümünü (daha doğru bir deyimle aynı ekonomik örgütlenme biçiminde, yani hakçılık temelinde ki ilişkiler) pekiştirilmesi demektir.

Sömürgecilik, dünya kapitalist ekonomisi arasındaki işbölümü ve bunun şartı olan uluslararası mübadele ile bir bütünlük oluşturur. Ekonomik bağımsızlık, bu bütünlüğün (emperyalizmle bütünlüğün) dışına çıkmakla mümkündür.

Sömürgelerde gericiliğin ekonomik temeli iç ve dış faktörlerce oluşturulmaktadır.

Sömürge ülkenin iç yapısı durağan, gelişmenin yollarını tıkayan faktörler çeşitlidir ve sömürgeci ülkeninkinden de niteliksel olarak farklıdır. Herşeyden önce birikim alabildiğine sınırlıdır; çünkü yaratılan zenginliğe sömürgecilerce el konulmaktadır. İkincisi, buna rağmen süreç içinde

birikimin sermaye yatırıma dönüşmesi hem sömürgecilerin ekonomik ve politik karşı koyuşuyla karşılaşılıyor, hem de toplumsal yapı sermayenin işlevini yerine getirmesi için gerekli şartlara sahip değildir. Sömürge toplumlar feodal ve yarı-feodal üretim ilişkileri temelinde, yarattıkları ekonomik değerlere sömürgecilerle birlikte toprak ağaları, tefeciler ve tüccarlar el koymaktadır. Doğrudan sömürgecilerin yatırımı olan küçük sanayinin yarattığı artı-değerin hemen tümüne denilebilir ki, sömürgeciler el koyuyor. Sömürge ekonomisi ve kapitalizmle ilişkileri tüccarlar aracılığı ile gerçekleştirdiği için, tarımda yaratılan artığa da büyük ölçüde tüccarlar el koyar. Bununla birlikte, sanayileşmesinin önlenmesi dolayısı ile tüccar, tefeci ve toprak ağalarının elinde biriken sermaye, sömürgeci ülkelerde en güçlü bağlantı olan ve dolayısı ile sömürgeci hakimiyetin giderek pekişmesi sonucuna getiren tüccar sermayesine dönüşür ve güçlenir. Bu sömürgeci hakimiyetin dayanaklarının güçlenmesi demektir. Sömürgeci ülkenin sanayisinin emrinde olan ticaret sermayesinin hakim olduğu yapıya kendi yandaşlarını, spekülatif sermayenin her çeşidinde hayat şart-

ları yaratır.Örneğin,tefecî sermayesi gibi,bir bütün olan varlık şartlarını sömürge yapıdan ve feodal-yarı feodal ekonomiden alan ticaret ve spekülâtif sermayeyi ellerinde bulunduran kompradorlar,toprakları ellerinde bulunduran toprak ağaları ve sömürünün her biçiminden aslan payını alan sömürgeciler,toplumsal geriliğin ve sömürge yapının devamı noktasında çıkarları çakişmaktadır.Örtaya yarı-feodal ve sömürge yapının devamında birleşen ve bu düzenin korunmasında kendisini adıyan sömürgeciler,komprador burjuvazi ve toprak ağalarından oluşan ekonomik,siyasal ve toplumsal bir koalisyon ortaya çıkar.Bu koalisyon karşı devrimi temsil etmektedir.

Sömürgecilerin,sömürgelerde feodalizmle ittifakını,siyasal nedenlere indirgemek yanlıştır.Sömürgeciler sömürgelerde gerici egemen sınıfları kendilerine siyasî ve sosyal dayanak yapar ve feodalitenin elindeki kırbacı kapitalist çıkarları için kullanır.Ancak sadece feodal kırbacı kitleler üzerinde kullanmak için ittifak kurmaz.Feodalizm,emperyalizmle sömürgecilikle çelişmediği uyum sağladığı için feodal hakimiyet sömürgecilerin dayanağı durumuna gelir.Burjuvazinin çağımızda gericileşmesi ve feodalite ile uyum içinde girmesinin temelinde ekonomide çıkar birliğinin gerçekleşmesi yatar.Her şeyden önce,sömürgeciler,sömürgelerde bağımsız ve rakip gelişmeyi kesinlikle önlemek isterler,çünkü bu gelişme sömürgecilik ilişkilerinin koparılmasına kadar varabilir ve sömürgecilerin elde tuttıkları pazarlar millî burjuvazinin denetimine girer.Yine sömürgecilik,halk yığınlarının sömürü ve baskıya karşı kıpırdanışını veya ucuz işgücü imkanlarını elde tutmak için her türlü gelişmeye karşı koyarlar.Mevcut yapıda sömürünün bir ortağı olan toprak ağaları da bağımsız kapitalist gelişmeye karşı direnirler.Çünkü bağımsız kapitalist gelişme feodalizmin tasfiyesi demektir.Feodalizm hakimiyeti sürdürdükçe bağımsız kapitalist gelişme kesinlikle engellenmelerle karşılaşır.Yine halk kitlelerinin,feodalizmin ve sömürgecilerin sömürü ve tahakkümüne,köylülüğün "kisisel özgürlük"le-

rine kavuşmasına -ki feodalizmin sömürü şartı köylünün ki-
-i olarak ağaya, üretici olarak toprağa bağlı ve özgür ol-
-arekir-karşı çıkar. Dolayısı ile mevcut statükonun
istikrarı yarı-feodal ve sömürgeci hakimiyetin devamı için
kendisini adar. Sömürgecilerle sömürgeler arasındaki ekono-
mik bağlantı eşitsiz mübadele, sermaye ihracı ve emek dola-
şımı aracılığıyla kurulur. Bunların her biri kendi başına
katı feodal üretim ilişkilerini etkilemesine rağmen kapita-
list gelişmeyi sağlamak için yeterli şartları oluşturmazlar.
Herşeyden önce sömürgelerde toplumsal emek, toplumsal serma-
ye ile birleştirilmemiştir. Emegın kapitalist üretime sokul-
ması daha doğru bir deyimle emek ile sermayenin özgürce bir-
leştirilmesi ancak emegın topraktan koptuğu kapitalist geliş-
menin olduğu sömürgeci ülkelerde mümkündür. Onun için emegi
ile geçinmek isteyenler, sömürgeci ülkelere göçetmek zorun-
da kalıyorlar. Denilebilir ki, sömürge ülkelerle sömürgeci ül-
keler arasındaki tek yanlı emek dolaşımı ve sömürgelerde
topraktan kopan köylünün özgürleşmesi ve özgür emegın do-
ğuşu kapitalistleşme anlamına gelmez. Çünkü, emegın sermaye
ile birleşmesi gerekir ki, sömürgelerde bunun şartları yara-
tılmamıştır. Dolayısı ile sömürgelerde ürettiler kitlesi
jeğil işsizler yığını yaratılmaktadır. Bu kapitalizmin geliş-
mesi ve feodalizmin tasfiyesi anlamına gelmez. Ancak bunun
ön şartlarını yaratır. Sonuç olarak diyebiliriz ki, sömürge-
ler ile sömürgeci ülkeler arasındaki ekonomik bağlantılar-
dan birini oluşturan emek dolaşımı, sömürgeci ülkeler açısın-
da kapitalizmin gelişmesi anlamına geliyor, ancak sömürge
ülke açısında kapitalist gelişme anlamına gelmez. Dolayısı
ile feodalizmle sömürgeciliğin ittifakinin ekonomik temeli-
ni yokmaz, olsa olsa bunun ön şartlarını yaratır. Ama emegın
özgürleşmesi diğer şartlarla örneğin, sermaye ve pazarla bü-
tünleşince kapitalist gelişmeyi yaratır. Kürdistan'da bunun
ne oranda gerçekleştiğini daha sonraki bölümlerde göreceğiz.
Sömürge ülkelerle sömürgeci ülkeler arasındaki ekonomik

bağlantının bir noktası da eşitsiz mal mübadelesidir. Eşitsizlik şurdan gelir. Sömürgeelerde elde edilen meta-
nın içerdigi toplumsal emek dolayısı ile değişim değe-
ri, sömürgeci ülkenin ihraç ettiği metadaki toplumsal
emekten dolayısı ile değişim değerinden daha büyük ol-
masına rağmen mübadele şartlarını belirleyen sömürgeci-
lerdir, onun için mübadele her zaman sömürgeci ülke le-
hine sonuçlanmaktadır. Hatta sömürgeciler politik haki-
miyeti aracılığı ile sömürge toplumun ürettiği mallara
dazorla sahiplik etmektedir. Mübadelenin eşitsizliği,
sömürgecilerin ekonomik ve politik üstünlüklerin kay-
naklanır. Mübadele meta dolaşımını hazırlar. Meta do-
laşımının genelleşmesi meta üretiminin genelleşmesi an-
lamına gelmediği için kapitalizmin gelişmesi anlamına da
gelmez. Olsa olsa ticari sermayenin hakimiyeti anlamına
gelir. Meta dolaşımına tüccarlar aracılık etmekte ve bu
aracılık işlevini feodalizmle ittifak içinde yapmakta
süreç içinde feodallerin kendisi de tüccar tefeci olup
çıkılmaktadırlar. Meta dolaşımının gelişmesi sömürgeci-
ler için yeni pazarlar açmaktadır. Bu pazarlar üzerine
kurulan sömürge tekelciliği pazar içinde milli kapita-
lizme hayat hakkı tanımaz ve milli kapitalizmde kendisi-
ne sömürge tekelciliği ile rekabet edecek veya yeni pa-
zarlar açabilecek güçte değildir. Meta dolaşımı bağımsız
bir sanayinin emrinde, onun yeniden üretimin bir safhası-
nı oluşturmadığı sürece, feodalizmle ittifak halinde em-
peryalizme hizmet eder. Meta dolaşımını genelleştiren ti-
cari sermayenin, feodalizmle ittifak halinde sömürgeci
hakimiyeti perçinlemesinin ekonomik temeli, ticarî ser-
mayesi ile sanayi sermayesinin karşılıklı konumların-
dan ileri gelir.

1840'lardan itibaren hızla gelişen sanayi, tüccar
sermayesine bağımlı olmaktan kurtulup, onu kendi dene-
timine aldı. Bundan böyle dünya ölçüsündü, ticari serma-
ye sanayi sermayesinin emrinde, üretimde bağımsız olma

niteliğini yitirerek, yeniden-üretimin bir safhasını oluşturmaktadır. Sanayinin hızla gelişmesi, tekellerin oluşması sanayi sermayesinin banka sermayesi ile birleşmesi, emperyalistlerin söürge politikası ile bütüleşince yaratılan dünya ekonomisinin en ücra köşelerinde bile Avrupa'nın sanayi sermayesinin-emperyalizm döneminde finans-kapitalin - hakimiyeti ferçekleşti, dünyanın her yerinde, üretimden kopuk fakat "sanayiye" hakim ticaret sermayesi, Avrupa sanayesinin emrine alınarak üretime tabi kılındı. Bu sermayenin yeniden üretim içindeki yeri, dolaşım safhasıdır. "Kent sanayi, kent sanayi olarak tarımsal sanayiden ayrılır ayrılmaz, ürettiği ürünlerin daha işin başında met a olmaları ve bu yüzden de, satışları için ticaretin aracılığına gerektirmeleri eşyanın tabiatı gereğidir" (Kapital -lt 3) Sanayi sermayesinin yeniden-üretime girebilmesi

eldeki metaların pazarda satılması gerekecektir. Onun için dolaşım, yeniden-üretimin bir safhasını oluşturur. ne var ki, sanayi sermayesi, bizzat metalarını dünyanın herhangi bir ülkesinde pazarlaması kapitalist ekonominin toplumsal işbölümünün gereklerine ve üretimin sürekliliğine ters düşer, bundan dolayı sanayi sermayesinin yeniden üretim için ticaret sermayesi ile işbölümü yapması zorunludur. Yeniden-üretimin her safhası değişik ülkelerde gerçekleşebilir. Ticaret ise üretime dayanmak zorunda olduğuna göre ticaret ile sanayi arasında sanayi sermayesi lehine bir bütünlük oluşmaktadır.

Bu sebeple bağımsız sanayisini gerçekleştiremeyen ülkelerde ticari sermaye yabancı emperyalist sermaye ile bütünlük ve işbölümü oluşturacağı için milli ticaretten bahsedilemez. Ticaret milli sanayinin yerli üretimin emrinde olduğu takdirde millidir. Ticaret sanayinin emrindedir, Ancak hangi sanayinin emrinde olduğu önemli bir noktadır. Milli sanayi yoksa ve iç pazarı doyurabilecek düzeyde değilse ticari sermaye emperyalist finans-kapitalin emrindedir ve yabancı siyasi hakemeyitin sömürgecilğin eko-

nomik temelini oluşturur.Çünkü,ekonomik olarak finans kapital ile etlê-tırnak gibi kaynaşmış varlığını bu kaynaşma topluma yabancı ve toplum üzerinde yıkıcı etkisini göstermiştir. Egemen bir duruma ulaştığında tücar sermayesi her yerde bir yağma düzeninden yanadı,ve bu nedenle,eski ve yeni zamanlarda tüccar uluslar arasında gösterdiği gelişme,daima yağma ile,korsanlıkla,köle hırsızlığı ile ve sömürgelerin ele geçirilmesi doğrudan doğruya el ele gitmiştir." (marks.hap.kk On.kko.bic.s.168)

Sömürge ülke ile sömürgeci ülke arasındaki ekonomik bağlantının bir başka biçimi de sermaye ihracıdır.Emperyalizmin genel ve ayırdedici bir özelliği olan sermaye ihracı,meta ihracının önüne geçmez onu engellemez aksine meta ihracını hızlandırır.İhraç edilen sermayenin işlevi ise ihraç edildiği ülkenin toplumsal şartlarınca belirlenir,Sömürge şartlarındaki ülkeye ihraç edilen sermaye ekonomik ilhaki ve sömürgeci siyasi hakimiyeti pekiştirir. Komprador burjuvazi ile feodalite ile ittifak kurar. Lenin'in sermaye ihracı sonucu bahsini ettiği kapitalist gelişme komprador kapitalizminin gelişmesidir.

Özetlersek:

Sömürgecilik ekonomik yapıyı etkiler,eskiyi katı feodal yapıyı etkiler,yeniden biçimlendirir,kendisine yeten doğal ekonomiyi yıkar,meta dolaşımını hızlandırır,ancak kapitalizmin bağımsız gelişmesini engeller ve yeni politik güçler ve ittifaklar yaratarak karşı-devrimci koalisyonu oluşturur.

Kürdistan'ın sosya-ekonomik yapısı dünden bugüne oluşmuş,bağımsızlık,demokrasi,sosyalizm mücadelesi bu temel üzerinde yükselmekte ve sosyalist ekonomi bu temel üzerine inşa edilecektir.Doğru devrimci mücadele perspektifini,toplumun sosya ekonomik yapısının doğru tahlili edilmesinden geçer.

Genel hatlarıyla bakıldığında,Kürdistan'ın sosya-ekonomik yapısının şu temel özelliklerini görebiliriz.

Kürdistan'da,meta üretimi,meta dolaşımının gerisindedir. Meta dolaşımının genelleşmesi,meta üretiminden bağımsız gerçekleşmekte,meta üretiminde küçük üretimin yeri büyüktür.Sanayisi yok denecek kadar cılızdır,var olan yatırımlar Türk ekonomisine hammadde sağlama amacına yöneliktir.Sömürgecilerle işbirliğini gerçekleştirmeden bağımsız olarak sermaye birikimi veya yatırımı mümkün değildir.Sermaye üretici değil, spekülatif sermayedir. Bu sermaye içinde ticari sermaye ağırlıktadır.Toprak mülkiyetinin dağılımı,toprak ağalarının lehinedir ve kapitalizmin hızlı gelişmesi önünde engeldir.Köylünün örgürlenmesi Mürci tamamlanamamış,feodal üretimi ilişkileri canlılığını korumaktadır.Ticari kapitalizm kırsal alanda çözücü etkisini gösterip göç olgusunu hızlandırırken,şehirleşme oranı yükselmekte fakat bu şehirler birer merkezleri olmadığı için işsizlik,gizli işsizlik her gün daha da artmaktadır.Son yıllarda,tarımda modern girdiler kullanılmay a başlanmış,kırsal kesimde monokültüre,uzmanlaşmaya doğru gidilmekte,Türkiye ekonomisi ile bu temelde işbölümü ve ekonomik bütünlük sağlanmaktadır.Fakat aynı zamanda,Kürdistan'ın dört bölgesi arasında da sermaye,meta ve işgücü akışı,bütün Kürdistan çapında özgül bütünlüğünü oluşturmuştur.Kapitalizmin komp-rador niteliği,feodilizmle canlı ittifak kurması,sonucunu getirmiştir.Kapitalizmin gelişme biçimi,prusya tipi gelişme biçimidir.Toplumun,geleneksel sosyal örgütlenmesi çözülmesine rağmen,hala aşiret örgütlenmesi etkindir.Mo- sınıf saflaş ması belirginleşmeye başlamıştır.Gele- toplumunu yaratma mücadelesi bu saflaşma temelinde yükselmektedir.

Kürdistan'ın sosye-ekonomik yapısının bu temel özelliklerini tek tek ele alıp inceleyelim:

ULUSUN TANIMI:

"Ulus tarihsel olarak oluşmuş, kararlı bir dil, toprak iktisadi yaşam, ve kendini, kültür ortaklığında dile getiren ruhsal biçimlenme birliğidir" (Stalin, Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu. S.15)

Stalin'in bu tanımı tartışmasız olarak kabul edilmektedir. Bu tanım özlü ve bir ulusu belirleyen tüm nitelikleri içeren eksiksiz bir tanımdır.

Bir ulusu belirleyen bazı nitelikler, kapitalizm öncesi dönemde de vardır. Ancak, iktisadi yaşantı birliği ile, kendisini kültür ortaklığında gösteren ruhi şekillenme birliği ancak kapitalizm şartlarında gerçekleşir. Kapitalizm öncesinde bu iki nitelik bulunmadığı için diğer nitelikleri (tarihsel olarak oluşmuş istikrarlı, ortak bir dile sahip, birleşik ve ortak toprağa sahip topluluklar ulus değil, milliyet olabilirlerdi. Ulus olabilmesi için, Stalin'in ulus tanımında belirttiği beş niteliğin bir arada olması gerekir. Aynı yerde Stalin şöyle devam etmektedir.

"sözü edilen göstergelerden hiç birinin, tek başına alındığında, ulusu belirlemeye yetmediğini belirtmek gerekir. Dahası: bu göstergelerden bir tekinin bile yokluğu, ulusun ulus olmaktan çıkması için yeter "Kapitalizm öncesi dönemde bir toplum, dil birliği, toprak birliği ve tarihi olarak oluşmuş raslansal ve geçici olmayan kararlılık nitelikleri bünyesinde bulundurabilir. Ama bu göstergeler iktisadi yaşantı birliği ve ruhi şekillenme birliği ile bir arada bulunmadığı için hiç bir etkinliğe, toplumu biçimlendirme özelliğine sahip olmazlar sadece potansiyel olarak var olurlar. "kuşkusuz, ulusun ögeleri-dil, toprak, kültür birliği v.b. Gökten düşmemişlerdir. Ve dahası, kapitalizm öncesi dönemde yavaş yavaş oluşmuşlardır. Ama bu ögeler o zaman henüz embriyon halinde idiler. Ve en elverişli durumda, uygun belirli koşulların varlığıyla gelecekte oluşacak olan ulusun ancak potansiyel etkenleri sayılabilirler. Bu etkenler ancak ulusal pazarlarıyla, iktisadi ve kültürel merkezleriyle yükselen kapitalizm dönemindegerçeğe dönüşebilmiştir"(Stalin, a,g,e,s.314)" Kapitalizm öncesi dönemde, henüz ulusal pazarlar bulunmadığı için, iktisadi ve kültürel

merkezler olmadığı için ve belli bir ulusun ulusal bakımdan parçalanmasına karşı etki yapan etkenler olmadığı için uluslar yoktu ve olamazdı "(a.g.e.) Kapitalizm-öncesi dönemde ulusu belirleyen öğelerden bazıları var olsalar bile, sosyal yapı üzerinde etkili olamazlar. Ancak beş şart bir arada bulundukları takdirde, bir bütünlük oluşturur ve toplumsal etkiye sahip olabilirler. Örneğin, kapitalizm-öncesi dönemde siyasi, sosyal örgütlenmede dil birliğinin etkisi yoktur, ve devletin resmi dili diye bir sorunda yoktur, feodal hakimiyet altında her dil serbestçe konuşulabiliyordu. Ancak ulusal devletin, resmi dili vardır. Ve dil pazar ilişkilerinde vaz geçilmez bir araç durumuna geliyordu. Ayrıca pazar birliğini sağlayan bir unsur haline'de geliyor. Ayrıca, kapitalizmin gelişmesi sonucu, yoğunlaşan sosyal ilişkilerde dilin önemi elbette. daha da artıyordu. Dolayısı ile dil, ulusal varlığın vaz geçilmez bir unsuru, yakınlaşmayı ve kaynaşmayı sağlayan, pazar ilişkilerini bir öge durumuna geliyordu.

Kapitalizm, feodalizme oranla, ekonomik, siyasi, hukuki, siyasi, sosyal ve kültürel v.b. alanlarda yoğunlaşma, merkezi, demektir. Feodalizmin parçalanmışlığına, kendi kendine yeten kapalı bölgelere karşılık kapitalizm, bölgeler arası iş bölümüne, uzmanlaşmayı, gerektirir, tek tek bölgeleri bir tek "ulusal" pazar bağlar, birbirine muhtaç hale getirir. İç gümrükleri kaldırır, meta dolaşımı genelleşir, emek bir bölgede kişiye ve toprağa bağlı olmaktan çıkıp, serbest dolaşım özgürlüğü içinde ülkenin herhangi bir bölgesinde serbestçe pazarlanır, bölgeler kaynaştırılır, iktisadi yaşantı birliği tecritedilmiş bölgeler sevinde olmaktan çıkıp ulusal çapta gerçekleşir. Böylece iktisadi yaşantı birliği gerçekleşir.

Yoğunlaşma ve merkezileşme her alanda olduğu gibi, kültürel alanda da gerçekleşmektedir. Egemen sınıf (burjuva uluslarda burjuvazi) kendi sınıf kültürünü ulusun diğer sınıf ve tabakalarına, ortak kültür olarak empoze edip benimsetmeye çalışmaktadır. Özellikle günümüz kitle haberleşme araçları-tv radyo, telefon, teleks hatta uzaya fırlatılan uydular, gazete dergi ve diğer yayınlar, eğitim ve ulaşım araçları- "ortak kültür"ün yaygınlaştırılmasını, ortak ruhi şekillenmesi yaratıl-

maktadır. Kapitalizm üretim biçimi şartlarında varolabilen, ulusu belirleyen ögelerden iktisadi yaşantı ile ruhi şekillenme birliği diğer ögelerle bir araya gelince, toplumu etkileme, ulus olarak biçimlendirme yeterliliğine kavuşmaktadır.

Milli meselenin tarihi, kapitalizmin tarihine sıkı sıkıya bağlıdır. Feodalizmin kendi kendine yeten, ekonomik alanları, kapitalist ilişkiler tarafından yaratılan ülke "ulusal" pazarları girdabına sokularak parçalandı ve bu kendi kendine yeten ekonomik ilişkiler temeli üzerinde gerçekleşen ve başında derebey, ağa bulunan asiret örgütlenmesinde dağılmaya başlandı. Böylece, ulusal pazar çerçevesinde iktisadi yaşantı birliğini gerçekleştirdi. Kapitalist çıkarların örgütlenmesi "ulusal" pazarlar temelinde ulusal seviyede gerçekleşti. Burjuvazinin ekonomik çıkarı feodal bölünmüşlüğü ve asiret örgütlenmesinin yerinin, ulusal bütünlüğe ve ulusal devlet örgütlenmesindeydi. Birbirinden tecrit edilmiş her biri derebeyin hakimiyet alanı olan yöresel birimler arasında büyüyen değişim, meta dolaşımının genelleşmesi, bölgeler arasındaki ticaretin yaşam için vazgeçilmez bir duruma gelmesi, işgücünün serbest dolaşımı ve emeğin bölgeler arasında pazarlanması ve iç göçün önlenemez olması, iktisadi değerlerin yerel olmaktan çıkarak ülke çapında etkinliğini göstermeleri ülke çapında tek bir pazarın, ulusal pazarın doğması sonucunu doğurmuştur. Modern burjuva ulusların doğuşu bu temel üzerinde gerçekleşmiştir. Bu gelişmenin öncüsü olan burjuvazi ulusal pazar temelinde ulusal örgütlenmeyi gerçekleştirmek, iç gümrüklere karşı, metaların serbest dolaşımını, özgür emek pazarı, önünde engel teşkil etmek pazarı, önünde engel teşkil eden, toprak ve kişiye bağımlılığa (serfliğe) karşı kişisel özgürlüğü, iç pasaporta karşı, emeğin serbest dolaşımını sağlamak amacıyla gezi özgürlüğünü, siyasi otoritenin merkezileşmesini savundu. Bütün bunlar feodal topluma özgü birbirinden tecrit edilmiş, ekonomik ve sosyal örgütlenmeler içine hapsedilmiş, bireylerin, bölgelerin, kaynakmalarını ve ulus şeklinde örgütlenmenin ön-şartlarını yarattı. "ulusal birlik'in temeli, feodal örgütlenmenin parçalanıp, bölgelerin ve bireylerin kaynaşmasıdır. Lenin kaynaşma ile ilgili olarak;

ile ilgili olarak, "bölgeler arasındaki artan değişim, metallerin adım adım büyüyen dolaşımı ve küçük yerel pazarların bir tek tüm Rusya pazarı halinde toplanması ile sağlanmıştır. Bu sürecin önderleri ve efendileri tüccar kapitalistler olduğundan bu ulusal bağların yaratılması, burjuva bağların yaratılmasından başka bir şey değildir." (Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosyal Demokratlara Karşı Nasıl Savaşılır. S.33)

"Ulus yalnızca tarihsel bir kategori değil, ama belirli bir çağın, yükselen kapitalizm çağının tarihsel bir kategori sidir. Feodalizmin tasfiyesi ve kapitalizmin gelişme süreci, aynı zamanda insanların uluslar biçiminde kuruluşu sürecidir de" (Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu.S.20)

Uluslaşmanın başlangıcı olarak 1789 Fransız burjuva devrimi alınabilir. Bu tarih, burjuva demokratik devrimleri ve ulusal nitelikte bir çok ayaklanmanın başlamasının da tarihidir. 1871 Paris ayaklanmasına kadar, Batı Avrupa feodal parçalanmışlığa, feodal bağımlılık zincirlerine karşı burjuva önderliğinde bir çok ayaklanmalar oldu, toplumsal alt-üst oluşlar içinde, İtalya, Prusya, İngiltere'de ulusal birleşmeler, avrışmalar oldu. 1871 den itibaren burjuvazinin artık feodalizme karşı ulusal ve devrim bayrağını "geminin bordosundan denize atması" ile birlikte ulusal hareketler için yeni bir dönem başladı. 1871'e kadar Batı Avrupa'daki ulusal hareketler ulusal devletlerin kurulması ile sonuçlandı. "Bu dönem sona erdiği zaman, Batı Avrupa, genel kural olarak ,aynı ulusu içeren kararlı burjuva devletler sistemi haline geldi. "(Lenin, U.K. T.H.S.66) Bu dönemde ulusal hareketin varacağı zorunlu hedef, ulusal devletin kurulması idi. Çünkü, burjuvazinin sınıf çıkarları icabı kapitalizmin en hızlı ve özgürce gelişeceği ortam ulusal devletin kurulması ile gerçekleşebilirdi. Burjuvazi için temel sorun pazar sorunu idi. Ulusal hareketlere burjuvazinin önderliği sözkonusu olduğu için, Milli meselenin özünü, pazar meselesi oluşturuyordu. "vatan'ı kendi pazarı haline getirmek için, bir bütün olarak ulusa

hitabederek kendi sınıf çıkarlarını tüm ulusun çıkarları gibi göstererek "vatani kurtarma" mücadelesinin başına geçti. Bu dönemin tipik özelliği, "genel olarak siyasal özgürlük özel olarak ulusal haklar uğruna savaşım için ulusal hareketlerin uyanması ve nüfusun en kalabalık ve en "uyuşuk" bölümünü oluşturan köylülerin harekete çekilmesidir". (Lenin.U.K.T.H.s.66)

Kapitalist ilk birikim ve serbest rekabetçi dönemi kapsayan bu dönemdeki ulusal hareketler, feodalizme karşı burjuva demokratik muhtevaya sahip olduğu için devrimci idi. İstisnai olarak çarlığın desteğinde ulusal görünüm altında feodallerin önderliğinde gerici ayaklanmalar olmuştur. Ne var ki, bunlar dönemin tipik özelliği değildir. Bu dönemde komünistler önlerine ulusal hareketleri destekleme görevini koymuşlardır. Çünkü, ulusal hareketler dünya karşı-devrim cephesine, feodalizme karşı devrimci ve demokratik muhtevaya sahiptirler. Proleter devrimcilerin, ulusal hareketleri destekleme tavrı, burjuvazinin feodalizmle ittifaka girmesine kadar doğru idi. Kapitalizmin, son aşamasına ermesi, burjuvazinin karşı devrimin kanlı bayrağını feodalizmden devralması ile dir ki, M-L'ler ulusal sorun ve ulusal hareketler konusundaki tavırlarını gözdengeçirdiler.

Birinci dönemde, burjuvazinin, feodal baskı ve hakimiyete karşı, "genel olarak siyasal özgürlük özel olarak ulusal haklar uğruna savaşım"ı avnı zamanda işçilerin ve köylülerinde yararına idi. Ulusal sorun konusunda proletaryanın tavrını belirleyen temel ölçü feodalizme karşı olup olmaması idi. Bu dönemde ulusal sorun Marx ve Engels tarafından, burjuva demokratik devriminin ve burjuva demokrasisinin genel bir sorunu, bir parçası olarak ele alınıyordu. Marx ve Engels'in bu tavrı polonya örneğinde somutlaşıyordu. Marx, 1863 Polonya ayaklanmasının desteklenmesini, "Batı Avrupa demokrasisinin ve Özellikle sosyal-demokrasinin görevi saymı tır...Polonya'nın aristokratik kurtuluş hareketi yalnızca Rusya bakımından değil yalnızca Slavlık bakımından değil, bir tüm olarak Avrupa demokrasisi bakımından da pek büyük bir önem taşıyordu." Ulusal sorunun birinci tarihi evresinde doğru olan bu tavır, 20.yy. baş-

larında artık doğru olmadığını, belirtilenin bir taraftan, ulusal hareketin bacını çeken polonya burjuvazisinin, çarlıkla uzlaşma pozisyonuna girdiği ve "istisnai devrimci önemin i tige taraftan Rusya'da "bağımsız demokratik hareketler, hat ta bağımsız proleter hareketler ortaya çıktığı"nı, bu nedenle, Polonya'nın avrılmasının, artık proleterya desteklenmesini belirtmektedir. (U.K.T.H.s.98)

Ulusal sorunun birinci tarihi evresinde yani 1871 ulusal sorun henüz bir devletin iç sorunuydu ve sorunun özü esas olarak, pazara sahip olma mücadelesiydi Ulusal hareketin amacı ise, burjuvazinin önderliğinde ulusal bir devletin kurulmasıydı.

Ulusal sorunun, bu konumunda, ulusların kaderlerini tavin hakkı ilkesinin muhtevasını da kaçınılmaz olarak bu çerçevede ele alınıyordu ve siyasi iktidarın, ezilen ulusun burjuvazisinin eline geçmesi anlamına geliyordu. Bu durum, iktidarın, feodaliteden, burjuvaziye karşı-devrimcilerden, devrimci burjuvaziye, demokrasi cephesinin genişlemesi, devrimci anlaşılmıyordu.

Birinci dönemde, ulusal sorun Avrupa'ya özgü idi. Uluslaşma sürecinin saf ve klasik örneğini Batı Avrupa vermiştir. Batı Avrupa'da gelişme daha farklı olmuştur. Bu farklılık, eski toplumun farklı örgütlenmesinden ve kapitalizmin daha sonraki tarihi dönemi içinde farklı gelişmesinden kaynaklanmaktadır. Batı Avrupa uluslaşma sürecinin burjuva demokratik devrimi tamamlayıp, ulusal devletlerin kurulması ile, noktalanırken, Doğu Avrupa hâlâ uluslaşma sürecini ve burjuva demokratik devrimlerini tamamlayamamış, çok uluslu devletler halinde örgütlenmiş, ulusal çatışmaların, ulusal baskının ana yurdu olmuştur. Doğu Avrupa'da, ve Osmanlı Devletinde devletin elinde tutan milliyet, kapitalizmin gelişmesiyle birlikte, siyasi olarak hakim ulus durumuna geliyor ve eski devletin hakimiyeti altında bulunan halklar hakim ulus tarafından ulusal baskı altına alınarak, ulusal hareketlerini şiddetle bastırıyor ve çok milliyetli devleti, çok uluslu devlet olarak sürdürme ve böylece ezilen ulusların pazarlarını elde tutmaya çalışmaktadır. Bu oluşumu Stalin şöyle açık-

lamaktadır. "Batıda uluslar devletler biçiminde gelişirlerken, Doğuda, çok uluslu devletler, kurulmuş bulunuyordu... Devletlerin bu özel kuruluş biçimi ancak henüz tasfiye edilmemiş feodalizm koşullarında, belli belirsiz gelişmiş bir kapitalizm koşullarında, geri plana itilmiş bulunan milliyetler, uluslar biçiminde kurulmak üzere henüz iktisadi bakımdan sağlamlaşmaya vakit bulamadıkları zaman görülebilirdi." (M.U.S.S.S. s. 21)

Ne varki, birinci dönemin sonlarına doğru, Doğu Avrupa'da, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu Rusya ve Osmanlı İmparatorluğunda da kapitalizm gelişmeye başlar ve hakimiyet altındaki milliyetlerin durgun "yaşamına birden bire giren kapitalizm, onları etkiler ve harekete geçirir" Ne var ki "kendine özgü bir yaşamın bilincine varmaya başlamış bulunan ezilmiş uluslar, henüz bağımsız ulusal devletler biçiminde örgütlenemezler : Yolları üzerinde, egemen ulusların, artık uzun zamandan beri devletin başına geçmiş bulunan yönetici katmanlarının sert direnci ile karşılaşırırlar-Artık çok geç!.. "(Stalin, s.g.e.s.21) "Artık çok geç!.. "Çünkü çok uluslu devletlerde ezilen ulusun burjuvazisi artık kendi proleteryasından dolayı ezen ulusun burjuvazisi ile uzlaşma zeminini kaybetmek istememektedir. Çok geç, çünkü; egemen ulus burjuvazisi, hem batı burjuvazisi ile hem de başını Rus Çarının çektiği Feodalizmle uzlaşmış, ezen ulus burjuvazisi şaşkın ve uluslararası alanda burjuva cephesinde mütefiksiz kalmış feodalizme karşı burjuvazinin desteğini alma imkanını yitirmiştir. Çok geç çünkü, emperyalizm çağı belirmiştir, burjuvazi devrimci misyonunu yitirmiştir. Artık ulusal kurtuluş, ancak proleter devrimle gerçekleşebilir olmuştur.

Çok uluslu devletler içinde ezilen bağımlı uluslar olduğu gibi, sömürge uluslarda bulunmaktadır. Ancak hakim ulus ile ilişki, feodal çıkarlar temelinde değilde kapitalist çıkarlar temelinde gelişmektedir. Çok uluslu devletler içinde hem ezilen ulus, hem de sömürge ulusun bulundugunun örneği çarlık rusyası ile Osmanlı İmparatorluğudur. Feodal bağımlılık veya feodal sömürgecilik ilişkileri, hakim ulus burjuva-

zisi tarafından, kapitalist çıkarlara uyumlu hale getirilerek mirası sürdürülmektedir. Geçen sayılarımızda, feodal sömürgecilizin, kapitalist sömürgecilğe, feodal sömürgecilikten kapitalist bağımlılık ilişkisi için ezilen ulusa dönüşümleri ve bu temelde çok uluslu devletlerin oluşumunu incelemiştik. Ulusal meselenin çözümü bölümünde konuyu ayrıca değineceğiz.

Kapitalizm yükselme ve milli meselenin birinci evresinde Batı Avrupa'da ulusal baskının olmadığı devletlerin kurulmasına rağmen, Doğu Avrupa'nın vatani olmasının nedeni, feodalizmin Doğu Avrupa'da, hâlâ tasfiye edilmemiş olması, Burjuva demokratik devrimin tamamlanamamış olmasıdır. Serbest rekabetçi dönemde milli baskının ekonomik ve sosyal temeli feodalizm idi. Kapitalizmin devrimci bir şekilde gelişmediği, dolayısıyla feodalizmin devrimci bir şiddetle ezilmediği ülkelerde, ulusal baskı feodalizmden aldığı güçle en iğrenç şekillere bürünmüştür. "kısacası, ülke ne kadar demokratikse, ulusal baskı o kadar güçsüz ülke demokrasiden ne kadar uzaksa, ulusal baskı da o kadar güçlüdür... eski toprak soyluluğu iktidara ne kadar yakınsa - eski çarlık Rusyasında olduğu gibi-, baskının o kadar güçlü ve baskı biçimlerinin de o kadar tiksinti olduğu söylenebilir" (age.s 82) Feodalizmin varlığından kaynaklanan ulusal baskıya karşı kapitalizmin sınırları için mücadele ve olabildiğince çözümü tutarlı demokratizm ve siyasi demokrasi şartlarında mümkündür. Başka bir deyimle burjuva demokratik devriminin başarısına bağlıdır. Onun içindir ki, milli mesele tarihi gelişiminin birinci evresinde burjuva demokratik devriminin bir parçası olarak ele alınmıştır.

EMPERYALİZM VE PROLETER DEVRİMLER ÇAĞINDA MİLLİ MESELE

Milli meselenin tarihi gelişimi ele alındığında görülecektir ki, 1789'dan 1871'e kadar, ulusal hareketler ve ulusal meselenin genel sorunları aynı niteliktedir. 1871 Paris Komünü deneyimi, burjuvaziyi ürküttü ve feodalizme karşı mücadele yerine, statükoyu savunmaya başladı. Ekonomik alanda tekeller belirmeye başladı. Sanayi sermayesi banka sermayesi ile iç içe geçmeye başladı. Bu gelişim 1900'lere gelindiğinde artık hayatın her alanında hakim oldu. 1871-1900 arası

Önemde burjuvazinin feodalizme karşı ihtiyatlı davrandığı, ulusal hareketlerin durgunlaştığı dönemdir. Fakat bu durgunluk, ulusal uyanışları ve toplumsal alt-üst oluşları bünyesinde olgunlaştıran "kapitalizmin çöküşünün öngünü diye adlandırılabilirdiğimiz" bir dönemin kavga öncesi sessizliği idi.

1900'lerde, üretici güçlerin devasa geliştiği, üretimin büyük ölçüde merkezileşip toplumsallaştığı sermaye bileşiminin değişip finans kapitali yarattığı uluslararasılaşarak dünya pazarı yarattığı toplumsal hayata damgasını vuran tekellerin küçük ve orta üretimi yuttuğu, üretimi, ülke ekonomisi ve maliyeyi kontrolüne aldığı ve kapitalizmin bünyevi çelişkilerinin keskinleştiği ve yeni gelişmelerin yaratıldığı en yüksek ve son aşamasına girdiği dönem oldu. 1

"İkinci dönemin tipik özellikleri, yığınsal burjuva demokratik hareketlerin bulunmayışı, gelişmiş kapitalizmin, ticari ilişkilere tam olarak sürüklenmiş olan ulusları bir araya getirirken, bunların her geçen gün artan ölçüde birbirlerine karışmalarını sağlarken, uluslararası ölçüde birleşen sermaye ile uluslararası işçi hareketi arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi ön plana çıkarmasıdır." (Lenin, U.K.T.H. 3.62)

Fakat, emperyalizm sadece, uluslararası işçi hareketi ile uluslararası sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi ön plana çıkarmakla kalmadı. aynı zamanda, sömürgeci politikanın bir sonucu olarak, ilhak ettiği sömürgelerde uzlaşmanın şartlarını yarattı ve tarih sahnesine yeni güçler çıkardı. Sömürgeci emperyalistler ile sömürge uluslar arasındaki çelişkiyi de ön plana çıkardı ve uluslararası işçi hareketi, yeni bir müttefik kazandı. Onun için Marx ve Engels'in formüle ettikleri "Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz" stratejik şiarı, Lenin tarafından çağın gereklerine uygun olarak "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birlesin" şeklinde yeniden formüle edildi. Emperyalizm ilhakçılık demektir. Sermaye birikiminin büyük boyutlara varması ve sermaye "fazlası"nın oluşması, yeni yatırım alanlarını bulma eğilimi yaratılıyordu. Meta ihraç alanları bulmak, ucuz iş gücü ve hammadde bulmak, rakip tekellerin veya devletlere karşı sömürü

alanlarını ve sömürge yollarını korumak ve rakiplerini zayıflatmak, geleceğe ait potansiyel ekonomik değerleri denetimine almak için, uyguladığı sömürgeci politika, 1900'lerde öyle bir aşamaya vardı ki, dünyanın pavlaşılmaayan emperyalizm-in hakimiyeti altına girmeyen toprak parçası kalmadı. Dünya-nın bütün ülkeleri ve ulusları, emperyalist hakimiyet altına sokulmuş, ekonomileri dünya ekonomisinin bir halkası haline getirilmiş ve dünya ölçüsünde yeni bir uluslararası is bölü-mü yaratılmıştı. Emperyalist tekel ve devlet guruplarının dünyanın ekonomik olarak aralarında güç oranına göre payla-sıp, ilhak etmeleri, kaçınılmaz olarak siyasi ilhakı da bir-likte getirdi ve emperyalist devletler, çeşitli ülkeleri ve toprak parçalarını siyasi olarak da ilhak ederek sömürgeles-tirdiler. İhraç edilen sermaye ve meta sömürgelerde kapita-lizmi varattı ve sömürge halklarını tarihin derinliklerinden alıp, dünya sahnesine ulus olarak çıkardı. Böylece Avrupa'nın eski türdes ulusal devletleri çok uluslu devletler durumuna geldiler. Ay_nı dönemde Doğu Avrupa'da yine tersine bir ge-lisme oluvordu : Emperyalizmle birlikte, Doğu Avrupa'nın es-ki çok uluslu devletleri parçalanmakta ve türdes ulusal dev-letlerin doğmasının şartları doğmakta idi. I. Paylaşım sava-sı bu süreci tamamlayan olay buradan oldu ve ulusal devlet-ler doğdu.

Stalin ikinci dönem hakkında şunları söylüyor :

"Ulusal baskının gelişiminin ve ona karşı savaşım araçları-nın ikinci dönemi, kapitalizmin, pazar, hammadde, yakıt ve ucuz bir emek gücü peşinde, sermaye ihracı ve büyük demir ve deniz yollarını güvenlik altına alma savaşımı içinde,..... (Stalin. M.U.S.S.S.s.126) 2.

Emperyalizm döneminde milli mesele konumu muhtevası ve çözümü açısından yeni özellikler ve değişik boyutlar ka-zandı. sıralarsak ;

1- Ulusal sorun, devletin bir iç sorunu olmaktan çıkıp uluslararası bir durum kazandı.

2- Ulusal sorun sömürgeler genel sorunu haline geldi.

3- Ulusal mesele burjuva demokratik devrimin bir par-

çası olmaktan çıkıp, proleter devrimlerin bir parçası haline geldi. Ulusal sorunun özü pazar sorunu olmaktan çıkıp köylü sorunu oldu.

4- Sömürgeler, emperyalizmin yedek gücü olmaktan çıkıp, sosyalist ülkenin ve uluslararası işçi sınıfı hareketinin yedek gücü durumuna geldiler.

5- Ekim devrimine kadar, geçici bir olgu olan yarı-sömürge, Ekim devriminden, özellikle II. Emperyalist savaştan sonra çağın karakteristik özelliği halini alması ve ulusal sorunun aynı zamanda sömürgeler genel sorunu ile birlikte yarı-sömürgeler, bağımlı ülkeler sorunu olması.

Emperyalist dönemin ulusal soruna kazandırdığı bu özellikleri tek tek ele alalım.

Ulusal sorun, emperyalizm öncesi dönemde İrlanda ve Doğu Avrupa'ya özgü idi. Dünyanın diğer bölgelerinde halklar henüz ulus öncesi aşamada idiler ve ulusal sorunları yoktu. Doğu Avrupa'da kapitalistleşen "uygar uluslar"ın feodal dönemden devralınan feodal imparatorluğun çok uluslu devlet haline gelmesi ile hakim ulusun uyguladığı milli baskıya karşı savaşımlı sorunu olarak ortaya çıkıyordu ve devlet içi bir sorundu. Emperyalizmin ilhakçı politikası, sömürgeci-milli baskı politikasını dünya ölçüsünde yaygınlaştırdı ve ulusal meseleyi Avrupa dışına taşırdı. Böylece milli mesele uluslararası bir mesele haline geldi. Ulusal hareketlerde uluslararası ölçüde gelişerek emperyalizme karşı bir güç haline geldi. Milli meselenin uluslararası mesele haline gelmesinin anlamı her şeyden önce, ulusal sorunun dünyanın bütün alanına yayıldığı ikincisi başka ulusları sömürgeleştirip, ulusal boyunduruk altına almak için, dünya ölçüsünde emperyalistler arasında rekabetin sürdüğünü, üçüncüsü, uluslararası sermayeye karşı, uluslararası işçi sınıfı hareketinin mücadelesini dünya ölçüsünde etkilediği milli meselenin çözümünün artık bir devletin iç koşullarına bağlı olarak değil, iç ve uluslararası konjoktürlerin bileşimi ile olgunlaşan şartlara bağlı olarak su veya buyönde gelişiuyordu. Artık ulusal sorunun Dünya devrim ve karşı devrim güçlerinin mevzilenmesi içinde ele alınıuyordu.

Stalin söyle diyor :

"... ikinci dönemde ulusal sorun devletin iç sorunu olmaktan, bir çok devleti ilgilendiren sorun durumuna tüm haklarından yararlanamayan milliyetleri boyunduruk altında tutmak, Avrupa dışındaki yeni halklar ve asiretleri kendi etkileri altına almak isteyen emperyalist devletler arasındaki savaş sorunu durumuna dönüşür. Böylece eskiden yalnızca iltürlü ülkelerde bir önem taşıyan ulusal sorun, bu dönemde sınıfsal niteliğini yitirir ve genel sömürgeler sorunu ile kaybolur."(a.g.e.s.127)

Ulusal sorunun uluslararası bir sorun haline gelme sürecinin diğer yönünde ulusal sorunun genel sömürgeler sorunu ile kaynaşmasıdır. Bunun anlamı, sömürge halklarının uluslaşmaya başladığı ve eski sömürge sorunlarına yeni sorunların ulusal sorunların eklendiği sömürgeci baskı ile milli baskının iç içe geçtiği sömürgelerin ayrılıp, bağımsız devlet kurma hakkını elde ettikleri ve bu uğurda mücadeleye atıldıkları eskiden Doğu Avrupa'ya özgü ulusal sorunların artık sömürgeler de de görülmeye başlandığıdır. Sömürge sorununun ulusal bir nitelik alması, emperyalizmin sömürgeci politikasının bir sonucudur. ve sömürge halklarının ulus olarak örgütlenmesini yaratan kapitalist gelişmeye bağlıdır.

Sömürge halklarının ulus olarak şekillenmesi bilinenlerden daha farklı bir şekilde gerçekleşti. Öncelikle sömürge toplumu, kendi iç dinamizmi ile değil, dış dinamiklerle sömürgeci politikanın sonucu olarak, tarihinden koparılarak, kapitalist dünya ekonomisi girdabında yeniden biçimlendirildi. Artık toplum bu yeni temel üzerinde yol alıyordu. Burjuva kurumlar ve yönetim biçimi oluşturuldu. Proleterya-Burjuvazi doğdu. Sömürgecilik karşı mücadele bölgesel olmaktan çıktı. Ulusal düzeyde sürdü. Parçalanmış halk arasında, iktisadi, kültürel ve siyasi bağlar gelişip güçlendi ve ulusal birliğin bir temel özelliği bir arada oluştu. Marx'ın Hindistan'da hakkında, bahsini ettiği "ufukta" görünen olumlu yanlar bu gelişmedir. Sömürge uluslar, emperyalizmin yarattığı sorunlar üzerinde, emperyalizme karşı mücadeleye atıldı. Bir burjuva yazar olan Muhammed Harbi, Cezayir'de şu durumu doğru olarak gözlemliyor. "Tıpkı sömürge halkları gibi cezayir

halkıda, sınıfları bütünü içinde, kendi öz kurumları yıkılıp, arazisi işgal edilir edilmez yeni bir hayat kurma problemiyle, karşı karşıya gelecektir ve bu yeni hayatın, sömürgecilik sokunun toplumu sürüklediği durum temel alınarak kurulması gerekmektedir" "Gerçek sömürgeciliğin Cezayir'e damgasını vurduğudur. Hemen fetih ertesinde perişan olan şehirli sınıflar (yazar feodal topluma özgü şehirli sınıftan bahsediyor) maddi ve kültürel temellerini kaybetmiş durumdadırlar. İki dünya savaşı arasında bu sınıflar (Kapitalist temelde-K) yeniden meydana geleceklerdir. Ama nasıl ? Geleneksel ekonomilerinin, sömürge sisteminin ekonomisi ve yönetim düzeni içinde çözülüp çürümesi temeli üzerine" (Sosyalizm ve Köylüler. s.10-11)

Sömürgelerde uluslaşma böyle başladı ve ulusal hareketler bu temel üzerinde gelişti. Dünyanın siyasi çehresini değiştiren devrimci akım böyle doğdu. Artık ulusal-Sömürge-sel sorun dünya çapında bir sorun olmuştu. 3

Sömürgelerde uluslaşma sürecinin başlaması, dünyadaki siyasi gelişmelerle birleşince, normal gelişme seyri sıçramalı olarak gelişti. Sömürge-Ulusal sorunu sıçramalı olarak geliştiren olaylar I. Emperyalist paylaşım savaşı, Ekim Devrimi Osmanlı Devletinin parçalanması ve buna karşı savaşta T.C. kurulması, II. Emperyalist paylaşım savaşı ve dünya demokrasi cephesinin zaferi gibi çağa yön veren olaylardır. Özellikle Ekim Devrimi ve II. Emperyalist paylaşım savaşında başında SSCB'nin bulunduğu dünya demokrasi ve barış cephesinin zaferi ulusal-sömürge-sel sorunu yeni boyutlar kazandırdı.

Ulusal sorunun sömürgeler sorunu ile kaynaştığını göremeyen, oportunistler, hala ulusal sorun deyince Doğu Avrupa'da ezilen birkaç uygar ulusun sorunu olarak görüyor, sömürgeler bu dar görüşlülerin görüş alanı dışında kalıyordu. Onlar hâlâ, serbest rekabetçi döneme özgü şekli ile ele alıyorlardı. Özellikle Lenin'in ulusların kaderlerini tayin hakkı konusundaki tezlerine saldırıyorlardı. Onlar sömürgeler sorununun, ulusal sorunun kapsamı dışında tutuyor, UKTH ilkesini Avrupalı uygar uluslara layık görüp sömürgelerin bu hakkı kullanabilecek durumda olmadıklarını ve bunun ekonomik ola-

ak gerçekleştiremeyeceğini (Kievski), hâlâ ulusal sorunun, burjuva demokratik devrimin bir parçası olarak ele alınması gerekliğini, UKTH ilkesini "kültürel özerklik" derecesine indiriyor (Springer ve Bauer) sömürgecilerin muazzam milli-devrimi potansiyelini küçümseyip elinin tersi ile iterek, Doğunun ezilen ulusları ile uluslararası proletaryanın mücadelesi arasındaki organik bağı görmediler. Bütün ilk olarak oportunist-revizyonist tutumlara karşı doğru tahlilleri koyan Lenin, ulusal sorun konusunda da oportunist ve sosyal-şövenizmi mahkum etti. 11. Enternasyonalin önceki önderi Kautsky'nin sosyal-şöven ve ihanetçi tavrını mahkum etti, Rosa Lüxemburg ile Kievski ile polemiklerinde oportunist ve sosyal-şöven görüşlere karşı proletaryanın M-L görüşlerini koydu. Çağımızda, ulusal mesele, burjuva demokratik devrimler parçası olmaktan çıkıp, proleter devrimlerin bir parçası olarak ele alınmalıdır. Burjuvazi milli meselenin çözümünde iflas etmiştir.

Emperyalist dönemde, burjuvazi her yerde tarihi olarak devrimci misyonunu yitirdi, feodalizmle ittifak kurarak geriletti. Ulusal kurtuluşu gerçekleştirmek şöyle dursun ulusal kurtuluş mücadelelerine daima ayakbağı oldu. Dünya ekonomisine hakim olan tekelci burjuvazisi ise, yalnız ulusal hareketlere değil her türlü gelişmeye amansız karşı koyar ve dünya karşı devriminin başına geçti. Burjuvazinin geriletilip, feodalizmle ittifak kurmasının temelinde, emek-sermaye çelişkisinin keskinleşmesi, azami kâr hırsı ve hakimiyeti devam ettirme güdüsü yatmaktadır. Dünya ölçüsünde milli baskının baş uygulayıcısı olan emperyalizme karşı burjuvazinin tutarlı mücadelesi esyanın tabiatına aykırıdır. Ulusal sorunun çözümü, sömürgeci-ulusal baskıyı uygulayan emperyalizme karşı tutarlı mücadele verilmeden çözümü mümkün olmadığı için Burjuvazinin ulusal sorunu çözmesi mümkün değildir.

Ekim devrimi, dünya emperyalist sistemine karşı, uluslararası proletaryanın bayrağını açtı. Dünya halklarının ve ezilen uluslarının önüne bir ikilem koydu. Ya ulusal kurtuluş mücadelesini proletaryanın önderliğinde vererek, SSCB yanında yer alacak ve ulusal kurtuluşunu gerçekleştirecek

ya da burjuvazinin kuvruğunda yürüyecek, emperyalistlerin dalgalandırdığı beyaz bayrağın altına sokulacak, ulusal sömürü ve baskı, ulusal savaşlar ve sınıf baskısı-sömürüsü devam edecek, Bunun dışında bir "Üçüncü dünya" yaratamayacaktır. Ulusal sorunun çözümünü kapitalizmin sınırları içinde arıyanların yolu kaçınılmaz olarak emperyalistlerin ulusal baskı yapan devletlerin zindanlarına gider. Ulusal kurtuluş mücadelesinin pratiği bunu kanıtlamıştır. Kapitalist sistem içinde kalmak, ulusal boyunduruğu başka bir biçimde kabul etmek demektir. Sömürge uluslar burjuvazi önderliğinde "bağımsız" ulusal devletlerini kursalar bile, "özel mülkiyet ve sınıf eşitsizliğine dayanan yeni ulusal devletler: a) ulusal azınlıkları baskı altında tutmaksızın,... b) topraklarını komşuların zararına genişletmeksizin... c) malî, iktisadî ve askeri bakımdan "büyük" emperyalist güçlere boyun eğmeden yaşayamazlar" (abç) (Stalin.M.U.S.S.S.s.114) Kapitalizmin sınırları içinde aranılan çare, çaresizliktir. Ve ulusal baskının devamı demektir, ulusal baskının uygulayıcıları ve destekleyicileri feodallere ve emperyalistlere teslimiyettir. Onun için burjuva toplum ulusal sorunu çözemez "Sermayenin, üretim araçlarının özel mülkiyetinin egemenliği altında, ve sınıfların varlığı ile birlikte, milliyetlerin eşitliğinin güvencesi altına alınamayacağı; sermayeiktidarı var olduğu sürece, üretim araçlarının sahipliği için savaşım sürdüğü sürece milliyetler arasında hiç bir eşitsizlik olamayacağı; bunun gibi, ulusların emekçi yığınları arasında da hiç bir işbirliği kurulamayacağı; tanıtlanmasına pek gerek yok. Tarih, bize ulusal eşitsizliği yok etmenin tek yolunun ezilen ve ezilmeyen halkların emekçi yığınları arasında kardeşçe bir işbirliği rejimi kurmanın tek aracının, kapitalizmi kaldırmak ve sovyet düzenini kurmak olduğunu söylüyor. (M.U. S.S.S.s.128) "Burjuva toplum, ulusal sorunun çözümünde tamamen hileli müflis çıkmıştır. "(a.g.e.115)

Bundan böyle, burjuva demokratik devrimi ile çözülmesi gereken sorunlar, proletaryanın önüne konuyar ve proletaryaya bu sorunların çözümünü gündeme alarak, bağımsızlık ve demokrasiyi gerçekleştirme görevini, sosyalizm mücadelesine

hizmet eder şekilde üstlenir. Böylece ulusal sorun proleter devriminin bir parçası olarak ele alındı. Ulusal meselenin proleter devrimlerinin bir parçası haline gelmesinin anlamı; "ulusal - sömürgeci sorun ile sermaye iktidarı, kapitalizmin yıkılması, proleterya diktatörlüğü sorunu arasındaki bağın, organik bağın ortaya konmasıdır. "(a.g.e.s.142) Ulusal sömürgeci sorun ile proleter devrim sorunu, öyle bütünleşti ki, ulusal sorun kökten çözülmeden proleter devrim başarıya ulaşamaz. Bunun terside doğrudur. Kapitalizmin hakimiyeti yıkılmadan, proleter devrim zafer kazanmadan ulusal sorun başarıyla çözülemez. 4.

Ekim devrimi bu çözümün örneğini dünya halklarına sundu. Ekim devrimi ile proleter devrimi gerçekleştiren proleterya, sömürgelerin, yarı-sömürgelerin ve bağımlı ulusların, ulusal sorunlarını kökten çözmek için, bütün gücü ile destekledi. Emperyalizme karşı, dünya devrimci akımlarının uluslararası içi sınıfı hareketi ile Doğunun ezilen uluslarının ulusal kurtuluş hareketleri arasında canlı birliği oluşturdu. Ulusal sorunun, proleter devrimlerin bir sorunu haline geldiği gerçeğinden hareketle ulusal kurtuluş hareketlerinin hedefi olarak, salt siyasi bağımsızlığı gerçekleştirmek değil, demokratik avni zamanda iktidarın ezilen ulusun emekçilerinin eline geçmesi olarak belirledi. Dolayısıyla ulusal sorun içinde emekçi halkın kaderine, hatta kapitalizmin nispeten geliştiği ülkelerde proleteryanın kaderine, uluslararası düzeyde ise, ulusal kurtuluş hareketlerinin en büyük destekleyicisi SSCB'nin yaşamasına, yani proleter devriminin zaferine bağlı. Ekim devrimi dünyanın her yerinde emperyalizme alternatifini yarattı.

Emperyalizm, sömürgeci politikası ile sömürü ve nüfus alanlarını genişletti dünyayı ekonomik ve siyasi olarak ilhak etti.

Ekim devrimi bu gelişmeye alternatif olarak, "ulusal sorunu, ulusal boyunduruğa karşı savaş gibi, özel bir sorun olmaktan çıkarıp, ezilen halkların, sömürgelerin, yarı-sömürgelerin, emperyalist sömürüden kurtuluşun genel sorunu haline getirerek bunun alanını genişletilmiştir."(M.U.S.S.S.s.99)

Emperyalist hakimiyetin genişlediği kadar.

Emperyalizm, sömürge ve yarı-sömürgelerde, yerli işbirlikçileri kendisine dayanak yaparak, halkın bağımsızlık ve demokrasi istemlerini geniş imkanlarına seferber ederek en kanlı şekilde bozmaktadır.

Ekim devrimi, sömürge ve yarı-sömürge halklarına, emperyalistlerin geniş imkanlarına karşı yeni imkanlar yarattı, güçlü destek sağladı.

Emperyalistler devrim cephesini bölmek için, sömürge yarı-sömürge halklarının ulusal kurtuluş hareketleri ile Batının proleteryesinin birliğini önlemek için, işçi aristokrasisi yaratarak Batının proleterleri içinde destek buldu.

Buna rağmen emperyalizme karşı bu birliği kurdu, Doğunun ulusal kurtuluş hareketleri ile batının işçi sınıfı arasında güçlü ve canlı ittifak gerçekleştirildi.

Ekim devrimi ile uluslararası proletarya, emperyalizm tarafından yaratılan temel üzerinde gerçekleşen uluslararası saflaşmayı hızlandırdı ve dünya devrim güçlerinin önderliğini fiilen üstlendi. Dünya iki kampa ayrılmıştı. Bir tarafta emperyalist devletlerin başını çektiği dünya karşı-devrim kampı, diğer taraftan, Ekim devrimi ile uluslararası proletaryanın başına geçtiği dünya devrimci kampı 1920'de Lenin şöyle divordu : "Emperyalizmin ayırdedici özelliği, gördüğümüz gibi, bütün dünyanın şimdi, boyunduruk altında olan çok sayıda ulusla, müthiş bir serveti ve güçlü bir silahlı kuvveti elinde bulunduran az sayıda ulusa bölünmüş olmasıdır.. dünyanın... toplam nüfusunun yüzde 70'i boyunduruk altındadır. "(Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları.s.403) "....dünya nüfusunun yüzde 70'inin, sömürülen bu emekçi yığınının gittikçe daha çok temsilcisi ve savunucusu haline geliyoruz "(a.g.e.s.400)

Emperyalist paylaşım savaşı sırasında sömürgelerdeki kaynaşmalar, emperyalist ordular oluşturmak için silahlandırılan sömürge halkları, emperyalizmin yedek güçleri durumuna geldi. Emperyalistlerin verdikleri silahlar, emperyalistlere yöneltildi. Bunun anlamı herşeyden önce, sömürgelerde kurtuluş hareketlerinin yükseldiği ve emperyalizmin yedek

deñil, emperyalizme karñı bir pñç olduğudur. İkcinci,ulusal kurtuluşhareketlerinin emperyalizme vurduğu darbeler ölçüsün- de uluslararası proletaryanın devrim mücadelesini katkıda bul- andır. Üçüncüsü, sömürgelerin, bağında uluslararası pro- letarvası ile ezilen uluslar arasında SSCB önderliğinde doė- al ittifakların oluştuğudur. Sömürgeler sömürgeci ÷lke bur- juvazisinin yedek pñcü olmaktan çıkıp, proletarya hareketin- in yedek gücü olduğudur "Batı ve Doğu'daki, dünya kapitaliz- minin bağıca cephe gerisini oluşturan yedeklerinde, bu yed- eklerin büyük bölümünde, çalışmalarımızı sürdürmeye girdik. Ulusal sorun incelendiği zaman sözkonusu olan, işte bu yedek- lerdir, bu yedeklerin büyük bölümüdür" (M.U.S.S.S.S.183)

İşte bu yedekleri emperyalizmin cephe gerisi olmaktan çıkarıp, proletarya devriminin emperyalizme karñı yedek gücü haline getirilmeli idi. İşte ilk sosyalist devrim bunun volu- nu açtı ve proletarya ilk olarak sermayenin yedek güçlerini kazanmak için mücadele bayrağını yükseltti, sömürgelerde SS- CB ile dostluk politikası temelinde ulusal kurtuluş hareket- leri hızla gelişti,emperyalizme darbeler vurdu, uluslararası proletarya ile güçlü, canlı organik ilişkiler temelinde dün- ya devrimci güçlerinin birliği doğdu.

Ulusal sorunun uluslararası bir sorun, genel sömürge- ler sorunu, proleter devrimlerin bir parçası haline geldikten sonra, özünde değişti.Burjuvazinin ulusal baskıya karñı mücade- le ettiği serbest rekabetçi dönemdeki gibi artık, ulusal so- runun özü pazar olmaktan çıkıp, köylü sorunu haline geldi.

Bu neden böyle oldu?

Burjuvazi gericiletti, ulusal kurtuluşun bayrağını ye- re çaldı. Proletaryanın mücadeleye atılmasından korkup emper- yalistlerin etekleri altına sığındı. Emperyalistlerin gasp- ettiği kendi pazarlarına sahip çıkma mücadelesi yerine ona or- tak olma mümkünse tercihini seçti. Milli burjuvazinin, amacı- se kendi pazarlarına sahip çıkmaktır. Ne var ki, milli bur- juvazi, dünya ölçüsünde oluşan, emperyalist burjuvazinin baş- ında bulunduğu kamp ile proletaryanın başında bulunduğu sos- yalizmin güçleri kampı arasında bir üçüncü cepheyi oluşturma- sı imkansızdır ve bir tarafa teslim olma zorunluluğu onu ulu-

sal kurtuluş hareketlerine kendi damgasını vurmaya alıkoymaktadır. Halk yığınları, milli burjuvazinin değil, proleteryanın bayrağın altında toplanmakta, milli burjuvaziye de bir ikilem yapmakta, ya sosyalizmin safına, ya da emperyalizmin safına. Kısacası burjuvazinin pazar hakimiyeti, pazarları elde tutma isteğinin gerçekleşme şartları yoktur. Artık, kapitalizmin insiyatifi altında, pazarlara sahip olma mümkün olmadığı gibi, ulusal meseleyi de çözemez. Ancak proleteryanın önderliğinde, proleter devrimin zaferi ile ulusal sorunda çözülmüş olur. Milli meselenin özü, pazar sorunu olmaktan çıkıp köylü sorunu haline gelmesinin temelinde emperyalist yağmanın ve baskının, sömürgelerde, yarı-sömürgelerde ve bağımlı ülkelerde emekçi halkın tümüne yakın bölümünü oluşturan köylülere yönelmesidir. Bu gerçek feodalizmin canlı varlığını sürdürdüğü, kapitalizmin -sanayi kapitalizminin- gelişmediği ülkelerde geçerlidir. Kapitalizmin geliştiği, şehirleşmenin yoğun olduğu nüfusun büyük çoğunluğunun proleterleştirdiği, dolayısı ile sömürünün kapitalist temelde gerçekleştiği ülkelerde ulusal sorunun özü köylü sorunu değildir. Ekleme gerekir ki, bugün ulusal baskının bulunduğu, ulusal sorunlarını halletmemiş olan ülkelerde feodalizmin varlığını korumakta, kapitalizmin az gelişmiş ve nüfusun büyük çoğunluğunu köylülük oluşturmaktadır. Emperyalizm, sömürüyü, her halükârda kapitalist temelde değil, girdiği zaman hazır bulduğu temeller üzerine gerçekleştirir. Dolayısı ile feodalizmle ittifak halinde, hala nüfusun çoğunluğunu oluşturan köylüleri sömürerek ulusal ve sınıfsal baskı uygular. Köylüleri emperyalizme karşı proleteryanın safında mücadeleye iten ve ulusal kurtuluş hareketlerinin temel gücünün köylülerden oluşmasını sağlayanda budur. Ulusal sorunun köylü sorunu haline gelmesinin anlamıda budur.

Stalin, 1925'de şöyle der :

"Bugün ulusal sorunun özü, sömürge ve bağımlı milliyetler halk yığınlarının mali sömürüye karşı, bu sömürgeler ve bu milliyetlerin, egemen milliyetin, emperyalist burjuvazisi tarafından siyasal köleleştirilmesi ve kültürel ki-

likleştirilmesine karşı savaşımdadır. Ulusal sorun bu çimde konduktan sonra, çeşitli milliyetler burjuvaları arasındaki rekabet savaşımının ne anlamı olabilir?... Egemen milliyetin emperyalist grubun temel yığınlarını sömürüp ezme- ve onları ezip sömürürken, böylece onları emperyalizme karşı savaşıma sürükleyip proleter devrimin müttefikleri durumuna getirmesi olgusunun sözkonusu olduğu açık" (a.g.e.s. 4)

Milli meselenin özü pazar sorunu olduğu dönemlerde burjuvazi feodalizme ve yabancı hakimiyete karşı burjuva demokratik devrimin zaferi pazarlarına hakim olur ve milli mesele zümlenmiş olurdu. Milli meselenin özü köylü sorunu olduğu günümüzde, çözümde değişmiş, sermaye bağımlılığına, emperyalist tahakküme karşı mücadele ile proletarya iktidarının kurulması ile çözülebilir.

Milli meselenin özü köylü meselesidir. Denilirken, milli mesele köylü meselesidir şeklinde anlaşılmalıdır. Milli meselede devlet kurma hakkı ve köylü meselesi olmadığı gibi köylü meselesi olan gübreleme, sulama v.s. sorunları da milli mesele değildir.

Milli meselenin emperyalist çağda kazandığı bu yeni özellikleri ve boyutları gözönünde bulunduran komünistler, ulusal hareketler karşısında proletaryanın tavrını da yeniden belirlediler. İlk olarak Ekim 1916'da, "ulusların kaderini tavin hakkı üzerine bir tartışmanın özeti" adlı makalesinde Lenin devrimci proletaryanın, ulusal hareketler karşısındaki tavrını formüle etti.

Milli meselenin emperyalizme karşı savaşımın bir sorunu haline geldiği emperyalizm ve proleter devrimler çağında milli kurtuluş hareketleri elbetteki, hâlâ burjuva demokratik devrimlerin bir parçası olarak ele alınamaz. Serbest rekabetçi dönemde, proletaryanın ulusal hareketler karşısındaki tavrını belirleyen ölçü, feodalizme karşı genelsavaşımın bilançosu idi ki bu da hareketlerin programlarına koydukları feodal istibdata karşı demokrasi, feodal monarşiye karşı cumhuriyet, feodal ilhaka karşı bağımsızlık talepleri üzerine mücadele esas alınarak ulusal hareketlere karşı pro-

letarvanın tavrı belirleniyordu. Fakat emperyalizm çağında artık dünya gericiliğinin başını feodalizm değil, emperyalizm çekiyor, Ulusal meselenin kaynağında emperyalizmin ilhakçı politikası yatmaktadır. Bu şartlarda ulusal hareket, burjuva demokratik devrimin bir parçası olarak değil, proleter devrimlerin tamamlayıcı bir parçası haline geldiği açıktır. İlk olarak Lenin, Kievski ile olan polemğinde (Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm) Polonya Sosyal Demokratlarına yönelttiği eleştirilerinde (U.K.T.H.s.163) genel olarak demokrasi ile emperyalizm arasındaki ilişkiyi koyup, emperyalizm şartlarında demokrasinin istisnai olarak gerçekleşebileceğini tamamen inkar etmenin teorik yanlışlığını ortaya koydu. Emperyalizm demokrasinin inkarıdır. doğru önermesinden hareketle yanlış sonuçlara varan Kievski ve Polonya Sosyal Demokratlarını eleştirmektedir. Emperyalistlerin, sömürgelerde reformcu burjuvaziyle işbirliği yaparak, demokratik görünüp altında çıkarlarını koruduğu ulusal baskı ve sömürünün devamını sağladığı çok görülmüştür. Ulusal sorunun tarihi evrimi yarı-sömürgeleşen sömürgelerdeki gelişmeler Lenin'i doğrulamaktadır. Proletarya ulusal kurtuluş hareketlerini, dünya sosyalizminin güçleri arasında proleter devrimlerin yedek gücü olarak, ele almakta ulusal sorunu da emperyalizme karşı savaşımın bir parçası olarak değerlendirmektedir. "Ulusal hareketlerinin biçimsel demokrasi bakımından değil, emperyalizme karşı genel savaşım bilançosundaki gerçek sonuçları bakımından, yeni soyutlanarak değil, dünya ölçüsünde değerlendirilmesi gerektiğini söylerken haklıydı" Lenin. (Stalin M.U.S.S.S.s.239) "Bir ülkedeki cumhuriyetçi hareket bir başka ülkenin entrikalarının aleti olabilir ve bu işe kilise, ve mali çevreler ya da kralcılar katılabilir;;, biz o zaman bu somut hareketi desteklememekle görevliyiz. "Lenin.U.K.T.H.s.182) Burjuva demokratik hareketler reformcud olabilecekleri emperyalizmle uzlaşmayı savunacakları için "milli" hareketleri devrimci milli hareketlerden ayırmak gerektiği açıktır. 1920'de desteklenmesi gereken ulusal hareketleri için "burjuva demokratik" terimi yerine "milli devrimci" teriminin kullanılması kararlaştırılmış, emperyalizme

karşı savasan milli hareketlerin demokratik ve cumhuriyetçi, programına bakmaksızın devrimci proleterya partisinin faaliyetlerini engellemek kaydıyla desteklenmesi gerektiği vurgulanmıştır. Bu yeni proleter devrimci tavır doğrultusunda III. Enternasyonal ile SSCB emperyalizmi zayıflatan Afgan Emirinin kraliyetçi programına rağmen desteklemiştir. Sorunu ulusal hareketin demokratik ve cumhuriyetçi programına göre değil, emperyalizme darbe vurup vurmamasına göre ele alınıp değerlendirilivor.

Kaydetmek gerekir ki, demokratik olup da emperyalizmin güdümünde olan veva anti-emperyalist olup da demokratik olmayan ulusal kurtuluş hareketleri çağımıza özgü istisnai olgulardır. "Kuşkusuz, her ulusal hareket ancak burjuva demokratik bir hareket olabilir" (Lenin. U.K.T.H.s.222) Ancak her ulusal hareket tutarlı anti-emperyalist yani devrimci olmaya-

Desteklenmesi gereken ulusal kurtuluş hareketleri bu sınırları içinde ancak milli devrimci yani anti emperyalist hareketlerdir.

Milli meselenin kazandığı bu yeni boyutlar karşısında, milli meselenin çözüm yolları ve ulusların kaderlerini tayin hakkı ilkesinin Marksist yorumu ezen ve ezilen ulus proleter devrimcilerinin ulusal sorun içindeki yeri tavrı ve görevleri de farklılaşarak yeni boyutlar kazanmıştır. İncelemeye devam edelim.

Dip Not :

- 1- Sömürgecilik - Milli Mesele, açısından Emperyalizme, KAWA 2 ve 3 sayılarında açıklamıştık.
- 2- Stalin bundan sonra, Ulusal meselenin 3. tarihi döneminin Sovyetik (Sosyalist Dönem)'i belirtip açıklıyor. Konumuz dışında tutuyoruz.
- 3- Kürdistan'da bazı küçük burjuva milliyetçi çevreleri, sömürgelerde uluslaşma sürecinin objektif ve subjektif şartlarını karıştırarak, yeni teoriler icat etmeye çalışıyorlardı. Bunlara göre sömürgelerde uluslaşma, modern sınıfların doğması ve kapitalizmin yarattığı objektif temel üzerinde değil, kabilelerin sömürgeci zulme karşı

ortak direnme bilincinin doğması temelinde geliştiğini dolayısı ile Stalin ve Lenin'in uluslaşma teorilerinin sömürgelerde geçersizdir. Bu dar kafalıların anlaması gereken nokta budur. Ortak direnme bilinci, kapitalizmin kabile ve aşiret ruhunu zavıflatıp, onları, siyasi, kültürel ve ekonomik olarak kaynaştırması, ortak iktisadi yaşantıyı yaratması temelinde doğmaktadır. Ve bu temelde "ruhi şekillenme birliği" başka bir devimle kabile karakteri yerine "ulusal karakter gelişmektedir. Bu bavların deyimivle ortak direnme bilinci ruhu da, bu temel üzerinde gelişmektedir. Sömürgecilerin zulmü subjektif bir etkindir, objektif şartlar olduğu takdirde olumlu etki yapar, aksi takdirde

4- Özel mülkiyet insanları bireyleştirir, toplumu bencilleştirir; ve böler, ulusal düşmanlığı körükler, kollektif mülkiyet insanları ve toplumu kaynaştırır. Küçük burjuvazi ve köylülük burjuvazinin önderliğinde, dar milliyetçi ön yargıları, tehlikeli hal alır, şövenizm ve ulusal çatismalar kaçınılmaz olur. Proleteryanın önderliğinde bu kesimlerin milliyetçi önyargıları körelir. Ulusal savaşlar ve ulusal baskılar son bulur.

Devamı gelecek sayıda.

MAO ZEDUNG"UN FELSEFİ ANLAYIŞI VE DÜŞÜNCESİ DİYALEKTİK MATERİYALİST FELSEFENİN REDDİDİR.

Mao Zedung'un felsefi anlayışı hiç şüphesiz onun düşüncesinin temellerini oluşturmaktadır. Eğer genel anlamda "Mao Zedung Düşüncesi" revizyonist-milliyetçi burjuva ideolojisinin bir türünü meydana getiriyorsa ve artık devrimciler için ayan beyan görülebildiği ve kavranabildiği gibi o diyalektik materyalist felsefeye değil ama idealist Metafizik felsefeye dayandığındandır. Çünkü her ideolojinin dayandığı bir felsefe vardır ve işte "Mao Zedung Düşüncesi"de İdealist Metafizik Felsefeyi kendisine temel almakta ve ondan kaynaklanmaktadır.

Bugün bazı anlayışlar "Mao Zedung Düşüncesi"ni kavramaktan uzak olarak onu hak ettiği yere oturtamamaktadırlar. Böylece Revizyonizmin özel bir türü olan Çin Revizyonizminin tarihi köklerine inemiyor ve onu açıklayamıyor, sonucta kaçınılmaz olarak onun gerici propagandasının etkisinin kendi üzerlerindeki etkilerin sürmesine hatta bazılarında pekişmesine yol açmaktadır. Her şeyden önce bu anlayışlar doğru bir yaklaşıma sahip değillerdir. Çünkü "Mao Zedung Düşüncesi"nin şu veya bu yanını ya karanlıkta bırakmakta ya da onun felsefe anlayışını eleştirmede soyut kavrayışlar içine girdikleri için bir çözümlemeye de gidememektedirler. Bu yüzden de ondan kurtulamıyorlar, üstelik bu kurtulamama ve gerici propagandasında etkisiyle "Mao Zedung Düşüncesi"ni mahkum edenleri Sovyet Modern Revizyonizmiyle aynı davranışlar içinde görüyorlar. Doğru yaklaşımın kavranamaması onları zorunlu olarak bu noktada gericiliği savunmalarına götürüyor. Şüphesizki doğru yaklaşım sonucu, sadece "Mao Zedung Düşüncesi"nin felsefi anlayışının derinlemesine incelenmesi ve ortaya çıkarılması değil ama aynı zamanda onun diğer revizyonist akımların yanı sıra Sovyet-modern revizyonizmiyle de çakıştığı açıkca görülebilir.

"Mao Zedung Düşüncesi"nin her yanıyla derinlemesine mahkum edilmesinin kaçınılmaz bir şartı da

bizce onu çeşitli revizyonist akımların bir türü olduğu doğru savından hareketle diğer revizyonist akımlarla olan devrimin yolunu saptırıcı, Marksizmi-Leninizmi tahrif edici ve kapitalist emperyalizmi süsleyip püslemek ve çelişmeleri yumuşatmak ve örtbas edici, birlikteliğinin açığa çıkarılmasıdır. Bu onun, aynı zamanda her kokuşmuş revizyonist akım gibi kokuşmuşluğunu ve çürümüşlüğü örtbas etmeye ve şekere bulayıp şirin göstermeye çalışan gerici propagandanın sadece teşhirini kolaylaştırmakla kalmayacak etkisiz hale de getirmesine yardımcı olacaktır.

Çin Revizyonizminin dayanağını oluşturan ve mimarlarından olan Mao Zedung her ne kadar zıtlardan, diyalektik gelişmeden, çelişmelerden ve özellikle zıtların birliğinden bahs ediyorsada hatta kendisini haklı çıkarmak için Marksist-Leninist alıntılara başvuruyorsada aslında meseleleri diyalektik Materyalist tarzda koymaktan ve kavramaktan uzaktır.

Bütün bunlar bir yana, üstelik sadece gerici Çin propagandası değil Mao Zedung, bizzatıhi kendisi dahi Materyalist -Diyalektiği geliştirdiğini ve ona katkıda bulunduğunu söylemektedir. Çelişmeler konusundaki düşüncesi özellikle bazılarınca övgüyle karşılanmakta ve övülmektedir. Oysaki gerçekler hiçte onu ve onun gerici düşüncesinin propagandasını soysuzca yürütenleri doğrulamıyor. Hatta Marksist-Leninist alıntılara başvurması dahi onu ne yazık ki görülen yüzünün devrimciler tarafından ne görülmesini ve nede mahkum edilmesini engelleyememektedir. Mao Zedung diyalektiğin temel yasalarını kavramaktan uzak olmakla kalmıyor onları inkar ediyor. Diyalektiğin biricik temel yasası olarak kabul ettiği "Zıtların Birliği" yasasını dahi kavramaktan yoksundur. Zıtlara dış olgular olarak bakmakta, onların dönüşümleri basit yer deyişimi olarak ele almakta ve kavramaktadır. Ebedi zıtları kulanmakta, nesnelerin ve olayların iç çelişmelerini red etmekte, gelişmeyi, basit bir tekrardan başka bir şey olarak görmemektedir. Tüm bunlara ilişkin olarak o incelendiğinde konumu açıklık kazanmaktadır.

Burada biz genel anlamda diyalektiği işlemeğe çalışacağız.Fakat özellikle Mao Zedung'un felsefi anlayışının"Şitların Birliği"yasası etrafında dönüp dolaştığı için biz özellikle bu yasa üzerinde durmaya çalışacağız.

Her şeyden önce diyalektik felsefeyi tanımlamak gerekiyor.Diyalektiği tanımlamak gerekirse:Gelişimin en kapsamlı ve en derin öğretisi ve içeriği, yada genel olarak dış dünya,doğa ve toplum için hareketin genel yasalarının bilimidir denir.Ayrıca Marks insan düşüncesi için diyalektiği şöyle tanımlıyor:"dış dünya için olduğu kadar insan düşüncesi içinde hareketin genel yasalarının bilimidir."

Başka bir ifadeyle tanımlamak gerekirse şöyle denebilir:"Kesintisiz var oluş ve yok oluş süreci" ve bu sürecin düşünen beyindeki yansıması diyalektik felsefenin kendisidir.Engels daha derli top-tanımlamayı yapıyor:"Gerçekte diyalektik, insan toplumunun ve düşüncenin genel hareket ve gelişme yasaları biliminden başka bir şey değildir."(Anti-Dühring,sy.240-241)Lenin şöyle yazar:

"Genel olarak diyalektik,"düşüncenin,kavramlar içinde saf hareketidir"(Yani,idealizmin mistiğine düşmeksizin konuşursak:hareketsiz deyildir İnsan kavramları,sürekli hareket halindedirler,birbirlerine geçer,birbirlerinin içine akarlar,bunsuz yansıtamazlar canlı hayatı.Kavramların çözümlenmesi,incelenmesi"onların kulanma sanatı"(Engels),kavramların hareketinin,bağlarının,karşılıklı biribirlerine geçişlerinin incelenmesini gerektirir daima.)

"Özel olarak,diyalektik,"kendinde şey(ansich)ile özdayanak,töz ile,-fenomen,"başkaları için-varlık"arasındaki karşıtlığın incelenmesidir.(Birbiri içine geçişi,akışı,burada da görmekteyiz:öz fenomenleşiyor.)

"Öz anlamında ise diyalektik,çelişkinin,doğrudan nesnelerin özü içinde incelenmesidir:geçici,devringen,kaygan,itibari sınırlarla birbirinden ayrılmış olanlar yalnız fenomenler deyildir,şeylerin özlerinde böyledirler.(Felsefe defterleri,Lenin,sy.206(a.ç.Lenin) 56

Diyalektik böyle kavranmadığı zaman gelişme ve hareket ve onları meydana getiren olgular kavranamaz.dolayısıyla ne nesnel gerçek ve nede ona hareket ve gelişimi kazandıran çelişmeyi izah etmek mümkün olamaz.Diyalektğin bu noktada kavranması aynı zamanda hareketin ve gelişmenin izahını da gerektiriyor.Öyleyse hareket nedir?Engels hareketi kısaca şöyle tanımlar:"Hareket maddenin varoluş biçimidir."(Anti-Dühring,sy.127)

Hareketi ancak madde olanla kavrayabilir ve izah edebiliriz.Maddesiz hareket olamaz.Aynı şekilde hareketsiz madde olamaz.Hareket madde den bu yüzden ayrılamaz,onun kendinden ayrılmaz bir özelliğidir.Ve diyalektikçi materyalistler bunu böyle kavramakla kalmazlar,aynı zamanda basit,sadeleştirilmiş hareket anlayışınada şiddetle karşı çıkarlar.Çünkü böyle bir şey hareketi ve onun yasalarını kavramaktan uzaktır.Böyle bir anlayış nesnel olan şeyleri cansız,hareketsiz,birbirinden kopuk yan yana ele aldığı için onbardaki hareketi ve çelişmeleride kavrayamaz.Bu yüzden metafiziğe varmak zorundadır.

"Ama şeyleri (nesnel gerçekleri)hareketleri,değişimleri,hayatları,birbirleri üzerinde karşılıklı etkileri içerisinde ele alır almaz, durum oldukça farklı bir nitelik kazanır.O zaman hemen çelişmelerle karşılaşırız (a.b.ç.) Hareketin kendisi bir çelişmedir:basit bir mekanik yer değiştirme bile,bir cismin bir ve aynı zaman anında hem bir yerde hem başka bir yerde bulunması,bir ve aynı yerde hem bulunması ve hem de bulunmaması ile ortaya çıkar. Bu çelişmenin sürekli olarak kendini göstermesi ve aynı zamanda çözümü:İşte hareket kesinlikle budur."(Engels,Anti-Dühring)

Hiç şüphesiz diyalektik olan için hareket kavranamaz değildir.Yeterki hareketi nesnel bütünlük içerisinde ele alalım.Onu nesnel gerçekle karşı karşıya koyan ve onun biçimlerini kavrayamayanlardan elbette hareketi kavramaları beklenemez.Stalin hareketin biçimlerinden bahs ederek şöyle der.

"Açıktır ki,hareket farklı biçimlere bürünmektedir.Ve bu yüzden,diyalektik yöntem,hareketin ikibiçimi olduğunu söyler:evrimci ve dev-

rimci."(Anarşizm mi sosyalizm mi? sy.16)

Aynı eserinde gene şöyle demektedir:

"Oysa,diyalektik yönteme göre,evrim ve devrim,nicel ve nitel değişmeler aynı hareketin zorunlu iki biçimidir.(sy.23 A.g.e.)

Hareketin biçimlerini Stalinist tarzda ele almaktan yoksun olanlar oportünizme düşmek zorundadırlar.Çünkü o zaman toplumsal gelişmeyi,işçi sınıfının ve emekçi kesimlerinin hareketlerini kavrayamazlar.Toplumsal gelişme içerisinde sınıfların durumunu ve özellikle işçi sınıfı ile onunla muazzam bağlara sahip olan diğer emekçi kesimlerin hareketleri evrimsel ve devrimsel gelişmeler yada nicel veya nitel değişmeler bir bütünlük içinde kavranılabilmektedir.Bu haliyle ya evrimsel veya nicel gelişim red edilerek sadece devrimsel veya nitel gelişimi esas alanlar zorunlu olarak Anarşizme düşeceklerdir.Bunun aksini yapanlar yani niteliksel veya devrimsel gelişmeyi red edip te niceliksel veya evrimsel gelişmeyi esas alanlar oportünizme,revizyonizme ve reformizme düşmektedirler.

Anlayışta diyalektik değil metafiziktir ve karşı devrim cephesinin birer neferi olmak zorundadırlar.

Şuna da değinmek gerekirkki madde nasıl sonradan yaratılıp veya yok edilemese harekette aynı şekilde yaratılıp yok edilemez.Harekette tıpkı nesnel gerçeklikler gibi irademiz dışında var olan ve cereyan eden gerçekliktir.Maddenin var oluşundan beri vardır.vetıpkı maddenin sonsuzluğu ve mutlaklığı gibi harekette sonsuz ve mutlaktır.Maddenin kesin sınırları olmadığı gibi hareketinde kesin yani mutlak sınırları yoktur,sınırları göreceli ve değişkendir.

Engels şöyle diyor:

"Hareketsiz madde,maddesiz hareket kadar akıl almaz bir şeydir.Öyleyse maddenin kendisi gibi hareketin yaratılması ve yok edilmesi de olanaksızdır."(Anti-Dühring.sy.128)

Devrimci olmayan anlayış hareketi kavrayamadığı için onun suni bir şekilde yaratılamayacağına da örneğin Anarşist anlayış bu durumu kavrayamaz.Aynı şekilde gerek burjuvazi ve gerekse onların so-

ysuz savunucuları olan revizyonist-reformistler devrimci hareketi yok edeceklerini sanıyorlar. İnsan iradesi hareketi yavaşlatabilir(veya hızlandırır) ama ortadan kaldıramaz. Çünkü madde gibi hareketide yaratan insan iradesi değildir.

Aynı zamanda hareketi her şeyden önce olanaklı kılan sürekliliktir. Lenin bu konuda şunu söylüyor: "Hareket, zamanın ve mekanın özüdür. İki temel kavram dile getirirler bu özü :Süreksizlik (...)(sonsuz süreklilik, kesiksizlik)ve "zamanındalık"(yada, anı anına oluş , "ponctualté) (-sürekliliğin olumsuzlanması, süreksizlik) Hareket, (zamanın ve mekanın)sürekliliğinin ve (zamanın ve mekanın süreksizliğinin birliğidir. Bir çelişkidir hareket karşıtların birliğidir." (Felsefe defterleri. sy. 211)

Hareketinde sürekliliği onun sonsuzluğundan ileri gelir. Bunu sağlayan şeyde hareketin kendisinin bir çelişki olmasındandır. Çelişki ona hayat verir. Lenin, Hegel'in "Mantık bilimi"ni incelerken ondan şu aktarmayı yapıyor:

...Çelişki, her türlü hayatın ve her türlü hareketin kökü'dür: birşey olarak, kendi kendine bir çelişkisi olan bir şey olarak hareket edebilir ve gene ancak böylece bir iç tepkiye ve bir etkinliye sahiptir" (Felsefe defterleri. sy. 113) (a.c. Lenin)

Metafizikçiler hareketlerdeki çelişkileri örtbasetmeye büyük gayret sarf ederler. Onlar çelişkiyi var olan nesnel gerçekliklerden uzaklaştırmaya çalışarak, çelişik bir şey olmadığını ileri sürerler. Oysa yukardaki alıntıda da görüldüğü gibi gerçekten hayatın ve hareketin olması zaten çelişkinin olduğunu gösterir . Ama işte metafizik aynı zamanda hem hayatın ve hemde hareketin inkarı saçmalığıdır. Çağımızın-ki çağımız büyük Lenin'in ortaya koyduğu gibi Emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır - çelişkilerini örtbas etmeye ve yumusatmaya çalışan devrimci harekete sızan burjuva ajanlarına gerici, oportünist derken bundandır. Onlar bugün daha azgın bir şekilde çelişkileri örtbas etme ve kapitalist-revizyonst emperyalizmin ömrünü uzatma gereğini duyuyorlar.

Çelişki sadece hareketin değil ama aynı zamanda

gelişimin de ilkesidir. Gelişim her ne kadar harekete bağlıysa, çelişkiye ve çelişkinin çözümüne de bağlıdır. Diyalektikğin önemli bir unsurunu oluşturmaktadır bu, hatta diyalektik gelişimde demektir.

Gelişim nesnenin sürekli kesintisiz gelişmesidir. Şurada burada ortaya çıkan basit sadelik ve anormallik olarak görülmeyeceyi gibi gelişim basit bir değişimde değildir. Gelişim maddenin basit görünüş biçimlerinden farklı olarak karmaşık ve daha üst düzeydeki, olgun bir olgudur. Gelişim kısaca budur. Lenin şöyle der:

"XX. yüzyılda (ve hatta XIX. yüzyılın sonlarında) "gelişme ilkesini" kabul etme konusunda "herkes fikir birliği halinde "dir. Ama bu yüzeysel, iç düşünmeye dayanmayan, rastgele, iki yüzlü "uzlaşım", sadece hakikatı boğmaya ve bayagiılaştırmağa yarayan cinsinden bir uzlaşımdır. Eğer her şey gelişi-yorsa, her şeyin birinden öbürüne geçtiği anlamına gelir bu : çünkü besbelidir ki gelişme basit, evrensel ve sürekli bir büyüme yada artma (yada eksilme), vs... değildir. Eğer bu böyleyse, o vakit 1. evrimi, daha doğru bir şekilde, her şeyin doğuşu ve yıkılışı olarak, karşılıklı geçişler olarak anlamak gerekmektedir. Ve 2. Eğer her şey gelişi-yorsa, düşüncenin en genel kavramları ve kategorileri içinde geçerlimidir bu? Sorunun cevabı hayırsa, bu, düşüncenin varlığa bağlı olmadığı anlamına gelir. Öyleyse, kavramlarında ve bilgisinde nesnel anlam taşıyan bir diyalektik var demektir. (felsefe defterleri, sy, 208-209) (a.ç. Lenin)

Alıntının birinci şıkında görüldüğü gibi gelişim metafizikcinin algıladığı "basit, azalış veya artış" ve ayrıca bir dairenin etrafında tekrarlanan bir süreç olarak kavranamaz. Gelişim, diyalektikçe göre ilerleyen bir sarmal biçiminde olduğudur. Gelişim nesnel gerçeklerin kesintisiz değişmesidir. Oysa metafizikçi bunun aksine yukarıda değinildiği gibi gelişmeyi basit tekrarlama olarak, içinde aynı zıtların ve bu zıtların kendi aralarındaki değişmez ilişkilerini yansıtan durum olarak görür. Aynı şey insan düşüncesi içinde geçerlidir. Çünkü düşünce maddenin ürünüdür ve her bakımdan ona bağlıdır. Bu yüzden düşünce alanında gelişim nesnel gerçekliklerdeki gelişmeyle bağlı ve onları yansıtmakla kal-

maz aynı zamanda nesnel gerçekliklerdeki gelişmenin diyalektliğini kendinde taşır. Maddenin sonsuzluğu gibi düşüncede sonsuzdur, düşüncenin nesnel gerçekliklere yaklaşması bilgiyi oluşturur. Doğanın ve toplumun insan düşüncesindeki yansıması da metafizikcinin kavradığının aksine ölü, soyut çelişkisiz ve hareketsiz değildir. Aksine sonsuz bir hareket ve çelişkilerin sonsuz bir doğuş ve çözülüş sürecidir. Gene Lenin gelişme için şunları söylemektedir:

"Gelişme karşıtların "mücadelesi"dir. Gelişmenin (evrimin) iki temel (yada iki olası? yada tarihsel olarak gözlemlenebilen iki?) kavramı şunlardır: azalış ve artış olarak, yitileni olarak gelişme ve karşıtların birliği olarak gelişme (bir birliğin karşılıklı olarak birbirlerini dıştalaya karşıtlara bölünmesi ve onların karşılıklı ilişkileri).

"Birinci kavrayış, cansız, soluk ve kurudur. İkincisi canlıdır. Yalnız ikincisi, var olan her şeyin "kendi kendine hareketinin" anahtarını verir yalnız o, "sıçramaların", "sürekliğin kesintiye uğramasının", "karşıtlara dönüşmesinin", eskinin yıkılmasının ve yenisinin doğuşunun anahtarını verir." (Materyalizim ve ampiryokritisizm. sy. 413)

Burada ortaya konan şey gelişimle ilgili olarak iki felsefi anlayıştır. Birincisi Metafiziktir. İkincisi ise Diyalektiktir. Birincisinde anlayış bilimsel olmaktan uzaktır. Ona göre gelişim büyüme yada küçülmedir. Dıştan yapılan etkiyi hareketin nedeni olarak gösteriyor ve onunla gelişme izaha çalışılıyor. Böylece hareketin asıl itici gücü, kaynağı ve nedeni karanlıkta bırakılır. Bundan dolayı bu kavrayış yakından bakıldığında onun gelişim öğretisiyle uzaktan yakından alakası olmadığı görülebilir. Oysa ikinci anlayış gelişme anlam vermeninde ötesinde onu tamamiyle kavramadan ve çözmeden bırakmayan diyalektik anlayıştır. Bu anlayış kavrayış hareketin kaynağına ve onun bilgisine yönelmiştir. Diyalektik şüphelessiz gelişim teorisidir. Ama onu evrim teorisiyle karıştırmamak lazım. Diyalektik teori evrim teorisinden öz bakımdan ayrılır. Evrim teorisi doğanın

ve toplum tarihin sıçramalar yoluyla ilerlemedikleri dünyadaki tüm Değişmelerin yalnız ve yalnız derecelenme yoluyla nicel olarak yani göreceli olarak gerçekleştiğini söyler. Tamamıyla diyalektik ayni zamanda reddi olan bu teori her türlü revizyonist ve reformistlerin en önemli dayanağını oluşturur. Diyalektik felsefise gelişimi yukarıdaki alıntıdan da anlaşılacağı gibi geçici evrimsel yani nicel gelişme dayandırmaz, onu red etmemekle birlikte esasta devrimsel yani nite gelişme dayandırır. Doğru, devrimci olan işte budur. Ve ancak bu Felsefe toplumsal gelişmeyi çözüp kavrayabilir. Ama sadece bunu bilmek yetmez. Önemli olan nesnel gerçeklikleri hareketleri ve gelişimleri içinde kavramak yani doğuşları, birbirleriyle olan ilişkileri, gelişmeve yerlerini bir başkasına bırakmayı eksiksiz ve kuşku bırakmayacak şekilde izah edebilecek en temel yasalar olan, nesnel gerçekliklerin birbirleriyle olan ilişkileri karşıtların birliği ve mücadelesi, nicel ve nitel değişmeler ve inkarın inkarı yada olumsuzlanma-ımsuzlanması, yasalarını kavramaktır. Gelişimi ve hareketi ancak bu yasalarla bilebiliriz. Bu yasaları kavramadan ne toplumsal gelişimve hareketi ve nede doğa olayları izah edilemez. O halde şimdi de yasa nedir? ona bakalım? Lenin yasayı şu şekilde tanımlar:

"Ergo(Demekki-bizim) yasa ve öz homojen (aynıtakımdan, aynı sınıftan), daha doğrusu aynı düzeyden kavramlarıdır: ve insanın, fenomenler, evren vs hakkındaki bilgisinin derinleşmesini dile getirir."(Felsefe defterleri sy.I23)

Yasaların öğrenilmesi için fenomenlerin (olayların) özüne inmek gerekiyor. Lenin yasa ve özün aynı şey olduğunu söylerken bunu kast ediyordu. Fenomenlerin ve nesnelerin çok yönlü ve karmaşık dış görünüşleri kesinlikle özü yansıtmaz. Özü bize vermeyenle yasa'yı veremez ve insan bilgisinin derin ve kapsamlılığından o zaman bahs edilemez. Toplumsal gelişmenin özü ne kadar çok kavranırsa, onu yansıtan yasalarda o kadar çok kavranmış olunur: dolayısıyla insan bilgiside o derece derinlik ve kapsamda anlamlık kazanır. Marksizmin tarihsel başarılarının en önemli nedenlerinden biri, tıpkı doğanın

yasaları gibi toplumsal gelişmeninde yasaları i-
çerdiğini ve onlara bağlı olduğunu Marks ve Engels
in keşfetmelerindendir. Marksizm-Leninizmin usta-
ları toplumsal gelişmeyi sağlayan yasaları sadece
keşfetmeklede kalmadılar, ama onları büyük bir t-
itizlikle , her türlü geriçi engeli yerle bir ed-
erek , izah ettiler. Ve zaten Marksizm-Leninizmin
gelişmesini sağlayan bilimsel özün bir yanını da
bu olgu oluşturmuyormu? Böyle olduğu için de "ins-
an bilgisinin derinleşmesini dile getiriyor" Şüp-
hesiz. Marksizm-Leninizmi yücelten bir olguda bu-
dur. Ayrıca onlar bu gelişmenin yasaların insan
iradesi ve amaçlarından bağımsız olarak gerçekte-
ştigini ve sürdüğünü belirterek bu olguya doğru
bir biçimde işaret ettiler. Burjuva düşünür ve h-
er türden felsefecileri ise bunun tam tersi ola-
rak irade ve amaç toplumsal gelişmeyi ve onların
yasalarını belirledikleri saçmalığını idda edip
duruyorlar. Marksist-Leninistler toplumsal geliş-
menin nesnel yasaları derince, toplumsalolaylar
arasındaki genel, zorunlu ve öz ilişkileri anlarlar
Ve onları tarihsel sürecin ancak bu yasalarla ger-
çekleştiğini ve yürüyeceğinin bilinmesinin prole-
terya için tarihsel görevlerini kavranması ve ye-
rine getirmesi açısından büyük öneme sahip olduğ-
unda önemle kavramak zorundadırlar. İşte bu yüz-
dendirki Marksizm-Leninizmin ortaya çıkardığı ya-
saanlayışı sürekli olarak burjuva ideologlara ve
gene onların yeminli soysuz her türden revizyonist-
ve milliyetçi savunucularının şiddetli saldırıla-
rına uğramıştır ve hala da daha şiddetli uğramak-
tadır. Onlar geçmişten kalma ne varsa hepsinin
savunulması uğruna binbir rengine girerler. Ama ne
yazıkki ne geçmişte ve nede bu gün bu çabaları
başarıya ulaşamadı. Çünkü toplumsal gelişme önüne
geçilmesi imkansız bir zorunluluğu meydana geti-
rir ve yasaları ne keyfi olarak yeniden yaratıla-
bilir ve nede yok edilebilir. Marksist-Lenin-
istler felsefenin ortaya koyduğu yasaları inkar
edenler toplumsal gelişmeyi sağlayan sınıf müca-
delesini kavrayıp çözümleyemezler. Ancak bu yasa-
lar ve bu yasaların ortaya koyduğu yasaları tarih-
sel zorunluluk diyalektigin temel yasalarıyla kav-
ranabilir. Bu olmaksızanda amaçlanan hedefe var-

mak mümkün olmaz. Diyalektiğin yasalarını Lenin şöyle izah eder.

"Zaten geçmiş olan aşamaları adeta yineleyen(yadsımanın yadsınması) ama onları farklı bir yoldan daha yüksek bir temel üzerinde yineleyen (yadsımanın yadsınması)bir gelişme: düz bir çizgi boyuna değilde deyim yerinde ise sarmal bir yolda olan bir gelişme: sıçramalarla, alt üst oluşlarla, devrimlerle olan bir gelişme: "sürekliliğin kesilmesi" niceliğin niteliğe dönüşmesi: belirli bir cisim üzerinde, yada belirli bir görüngü içinde yada belirli bir toplum içinde etki eden çeşitli eğilim ve kuvvetlerin çelişkili ve çatışmasının doğurduğu , gelişmeye doğru iç itilimler: her hangi bir görüngünün bütün yönleri (tarih sürekli olarak yeni yönler çıkarır ortaya) arasında karşılıklı bağımlılık ve en yakın ve çözülmez bağ, belirli vasıtalar izleyen hareketin düzgün ve evrensel sürecini sağlayan bir bağ-bunlar, gelişme öğretisi olarak , geleneksel olandan daha zengin olan diyalektiğin özellikleridir."(marks-Engels-Marksizm, sy. 23)

Engelste Lenin'den çok önceleri diyalektiğin en temel özelliklerini şöyle sıralamıştı:

"Diyalektiğin yasalarının çıkarılacağı yer doğanın ve insan toplumunun tarihidir. Çünkü bunlar, düşüncenin kendisini olduğu kadar tarihsel gelişiminin de iki yönünün en genel yasalarından başka bir şey değildir. Gercekte bunlar esas olarak üçe indirgenebilir: Niceliğin niteliğe ve niteliğin dönüşümü yasası: Karşıtların birbirlerinin içine girme yasası: Olumsuzlanmanın olumsuzlanması(yadsımanın yadsınması) yasası(doğanın diyalektiği sy. 26)

Şimdi gelelim Mao Zedung'un diyalektiğin esas yasaları ile ilgili görüşlerine Aşağıda göreceğimiz gibi o kesinlikle ve aynı açıklıkla yukarıda Engels'ten ve Lenin'den yaptığımız alıntılarda yansıyan Marksizm-Leninizminsavunmak zorunda olduğu bilimsel diyalektiğin esas yasalarını inkar etmemektedir ve bununlada kalmayarak ona karşı çıkmak-

tadır. İşte o şöyle demektedir:

"Engels üç katagoriden söz etmişti ama bana sorarsanız ben bu katagorilerin ikisine inanıyorum.(zıtların birliği en temel konudur: nicelik ve niteliğin birbirine dönüşmesi, yadsımanın yadsıması ise hiç yoktur.) Nicelikle niteliğin birbirine dönüşmesini , yadsımanın yadsımasını ve zıtların birliği kanunu aynı düzeyde yan yana koymak, "tekçilik(monizm)değil, "üççülük"tür. En temel şey zıtların birliğidir. (a.b.ç.) Nicelikle niteliğin birbirine dönüşmesi nicelik ve nitelik zıtlarının birliğidir. Yadsımanın yadsıması, diye bir şey yoktur. Olumsama, yadsıma, olumlama-yadsıma...şeylerin gelişmesinde, olaylar zincirinin her halkası, hem olumlama hemdeyadsımadır."(mao Zedung yayınlanmamış yazılar I79

Peki mao Zedung'un yukarıdaki anti-Marksist-Lenist görüşlerine rağmen onun materyalist diyalektik felsefeyi savunduğu söylenebilir mi? Gene o başka bir makalasende şunları yazmaktadır:

"Şeyler içindeki çelişkinin yasası, yani karşıtların birliği yasası materyalist diyalektikğin temel yasasıdır."(teori ve pratik

Burada da aynı şekilde görüldüğü gibi o, bilimsel tarzda daha önceleri idealist metafizik felsefeye karşı ortaya konulup savunulan ve bu kanuda büyük mesafeler kateden materyalist diyalektikğin temel yasalarını inkar ederek sadece bire indiriyor. Ve böylece bu görünüm altında kolaylıkla materyalist diyalektikğin temel yasaları üzerine bir çizik atabiliyor. Diyalektikğin yasalarının inkarı basit ve önemsizmiş gibi görünebilir, ama işte tamda bu noktada bölle bir şey görüldüğü gibi kolay ve önemsiz değildir.Dünyayı tanımak ve değiştirmek isteyen, sömürsüz,baskı ve zulüm olmadığı bir dünya isteyenler yani kısacası gerçekten devrim yapmak isteyenler diyalektige ve onun temel yasalarına dört elle sarılıp onu kavramak ve özümlemek zorundadırlar. Büyük devrimci ve öğretmen J.Stalin şunları söylüyor

"Diyalektik yöntemin ilkelerinin toplumsal

yaşamın incelenmesi alanına, toplum tarihi nin incelenmesi alanına genişletilmesinin ne büyük bir önem kazandığını, bu ilkelerin toplum tarihine, proleterya partisinin pratik eylemine uygulanmasının ne kadar büyük bir önem taşıdığını anlamak güç değildir." (leninizmin Sorunları. sy. 657)

anıyoruz bu alıntı diyalektigin yasaları(ilkele) konusunda ve onların bizim için büyük önem erdiği hakkında açıklıkla bir fikir verebiliy-. Ama işte herkes için bu, bu kadar açık değil r, Ve ne yazıkki Mao Zedung'da, diyalektigin asalarının proleterya ve onun partisi için büyü öneme sahip olduğu gerçeğini kavradığı söylen- ez. Çünkü o, her halde böyle bir şeyin önemini farkında değildiki diyalektigin temel yasalar- ı inkar edebiliyor. Böylelikle hareketi ve ge- meyi ve onların kavranmasında anlamsızlaştı- r, çünkü diyalektigin yasaları olan nic- l değişmeler, zıtların birliği ve ya- manın yadsınması yasaları hareketin ve geli, nin genel yasalarını oluştururlar. bunlardan r hangi birinin reddi hareketi ve gelişmeyi gru tarzda tanımlamayı olanaksızlaştırır. Zat- Mao Zedung'un bir çok temel meselelerde revi- onist-milliyetçi görüşler savunması, toplumun ndine has hareketlerini ve gelişmelerini açık- yacak çözüme götürecek olan diyalektigin bu y- alarını redetmesine bağlamak gerekir. Tabiiki yle bir durum onun materyalist diyalektigi ve a dayanan Marksizm-Leninizmi kavranmasını bel- saglayamazdı.

NİCEL VE NİTEL DEĞİŞMELER KONUSUNDA MAO ZEDUNG EVRİMCİ GÖRÜŞE SAHİPTİR?

Doğada ve toplumda çeşitli ve farklı gelişim değişimin olduğunu her insan gözleyebilir. Bir ndan tüm nesnel gerçekliklerin ve olayların ürekli olarak nicel değişmeler gösterdiği ve e yandan ise yeni nesnel gerçeklik ve olaylar süreçler ortaya çıktığı, eskilerin yok olup g tiginin yenilerin ortaya çıktığını ve böylece tel değişim ve gelişimi meydana geldiğini tes- t edebiliriz. Ancak bu iki tür gelişim ve degi

şim ve onların birbirleriyle olan ilişkilerini birligini ve bütünlüğünü bize yalnız ve yalnız materyalist diyalektigin nicelikten nitelige ve nitelikten nicelige değişimlerin ve gelişimlerin dönüşüm yasası verebilir. Bu yasa maddenin nitelikce farklı olan hareket biçimlerini ve onun değişik gelişim basamaklarını birbirinden ayırt ettiği gibi her gelişmenin niceliksel ve niteliksel değişimlerin beraberliği ve bütünlüğü olduğundan ortaya koyar. Ve nicel ile nitelin birbirlerine bağlılığı nasılkı bir zorunluluğu yansıtıyorsa ki öyledir, aynı şekilde evrenselliğide yansıtıyorlar. Ama her renkten revizyonist-milliyetçi anlayış niceliğin ve niteliğin birligini ve evrenselliğini red ettikleri için onları birbirlerinden ayırıp anlamsızlaştırma yolunu seçerler. Nitelik denince nesnel gerçeklikler ve olayların özüne ilişkin özellik anlaşılır. Bu diğer özelliklerinin olmayacağı anlamına gelmez şüphesiz. Lenin niteliği şöyle tarif ediyor:

"...bir belirlenimdir nitelik, kendi için bir belirlenimdir, ortaya konmuş bir birliktir.

"(felsefe defterleri. sy. 95)

İşte niteliğin ortaya çıkarılıp kavranabilmesi için özünü yani niteliği meydana getiren birliği ve ona bağlı diğer özellikleri açığa çıkarıp belirtmek gerekir. Şunu da belirtmek gerekirkı belli bir nitelikte her gelişim ve değişim onun özünün değişmesi demek değildir. Örneğin kapitalizmin, sömürü ve baskının sınırları içinde bir çok reformlar yoluyla değişimler olabilir. fakat bu kapitalizmin baskı ve sömürünün özünde değişmesi demek değildir. Lenin Hegel'in diyalektiginden öğretici olan şu alıntıyı yapıyor.

"Özü bakımından değişme bir niteliğin başka bir nitelige geçişidir. yada daha soyut bir söyleyişle bir varlığın varlık olmayana geçişidir. Derecelilikten daha başka bir belirlenim vardır bu süreçte: derecelilik, bir eksilmeden yada artmadan ve büyüklüğü tek yanlı saplanımdan başka bir şey değildir. "(Felsefe defterleri. sy. 100)

Bu aynı şekilde bize nicelinde ne olduğu konusunda bir fikir vermektedir. Lenin ayrıca her geçi-

şin bir ve aynı olmadığı konusunda bize şu kısta sı vermektedir:

"Diyalektik bir geçiş diyalektik olmayan bir geçişten ne ile secilip ayrıt edilir? Sıçrama ile. Çelişme ile. Tedriciligin kesikliğe ugraması ile varlıkla varlık-olmayanın birliği (özdeşliği) ile. "(Felsefe defteri 232)

Bu kıstas aynı şekilde devrim ile reform alanında birbirinden ayırmaya bize yardımcı olmanında ötesinde yol göstericidir. Yalnız nitel olanı kavramak için nicelinde göz önüne almak ve onuda hesaba katmak zorunludur. Çünkü belli bir nitelik her zaman belli bir nicelige bağlıdır. Nicelik belli bir büyüklüğü, artışı, dereceliliği ifade eder. Her büyüme artışve derecelilik bir niceligi gösterir. Niteligin yeni bir nitelige dönüşümü içinbirçok niceligin birikimi gerekmektedir. Bu

den niteliksel değişmelir niceliksel değişme- sonucu olarak ortaya çıkarlar. Fakat kendi başına nicelikler bir şeyi açıklayamazlar. Ancak niteligin nicelige bağlılığı ne kadar doğru ise "dereceliliğin(niceliğin-bizim)sıçramalar(nitel değişimler -bizim) olmayacağı da aslında o kadar doğrudur. Bir doğuş yada ölüm(yitiş)değişmenin niceliğiyle (dereceliliğiyle) anlatmaya kalkmak tamamen anlamsızlık olur. Böyle bir anlam doğanı yada öleni önceden tamamlanmış olarak ve değişmeyide "dış ayrımın dönüşümü"(Hegem)olarak kabul etmeye varır ki buda saçmalaktan öteye gidemeyen, bilimsel olmayan bir izah tarzı olur. Asıl meselo, herhangi bir şeyin genel olarak kendi karşısına niteliksel(sıçramalı) geçişini bir zorunluluk olarak tanımak ve tanımlamakta yatar. Stalin şunları söylüyor:

"Diyalektik metafizizgin tersine, gelişme sürecini,nicel değişmelirin nitel değişmelerle sonuçlanmadığı basit bir büyüme süreci olarak düşünmez ama önemsiz, gözle görülmeyen,için için değişmelerden göze çarpan,kökten değişmelere nitel değişmeliri geçen, nitel değişmelerinkademeli olmadığı, ama hızlı, ani oldukları bir durumdan öteki duruma sıçramalarla geçerek gerçekleştikleri bir gelişme olarak ele alır: bu değişmeler birikiminin olum

sal(olabilir yada olmayabilir)değillerdir zo-
runludurlar: farkına varılmayan ve dereceli,
hissedilmeyen ve nicel değişmelerin birikim-
inin sonucudurlar.(Leninizmin Sorunları 654)

Bu konuda genel Marksist-Leninist diyalektik anl-
ayış budur. ve şunu açığa çıkarmıştır:doğada ve
toplumda sıçramaların olduğu, genel olarak nesne-
l varlıkların ve fenomenlerin(olayların) dönüşüm-
leri büyüklükten bir başka büyüklüğegeciş değıl-
dir: nicelikten yani birikimin dereceliligidinden,
nitelige yani sıçramaya veya nitelikten niceliğe
bir başka şeye varmaktır:dereceli olanın kopması
yla önceki nesnel varlığa ve fenomene oranla bir
niteliksel nesnel varlığın ve fenomenin ortaya
çıkma zorunlulugudur. İşte bu yasa Marksist-Leni-
nist dünya görüşünün ve dünyayı tanımak ve değış-
tirmek isteyen proleter partilerin devrimci teo-
ri ve pratiklerinin vaz geçilmez önemli dayana-
klarındandır. Bu yasa sayesinde evrimsel ve dev-
rimsel gelişmeler ve değışmeler kavranabilir. Bu
yasaStalin'in dahiyane aşağıdaki teorisiyle bize
şunları öğretmektedir:

"yavaş nicel değışmelerin, hızlı ve ansızın
nitel değışmelere geçişinin gelişmenin bir
yasası olduğu doğru ise, ezilen sınıfların
yaptıkları devrimlerin kesinlikle doğal ve
kaçınılmaz bir olay oldukları açıktır.

"Dolayısıyla, kapitalizimden sosyalizme geçi-
ş ve işçi sınıfının kapitalist boyunduruğun-
dan kurtuluşu yavaş değışmelerle değılrefor-
mlarla da değıl ama bir tek yolla. kapitali-
st düzenin nitel bir değışmesi ile devrimle
gerçekleşebilir."(Leninizmin sorunları 658).

Peki bu yasayı çok kolay bir şekilde red edenler
ve "Mao Zedung düşüncesi" bu dahiyane teorik gö-
rüşleri kavrayabilirmi ve pratikte devrimi savu-
nabilirmi? Zaten gelişmeyi Stalin'in kavradığı
gibi kesinlikle kavramamaktadır. Enver hoca Yo-
ldaş şunları söylemektedir:

"Mao Zedung: ilerleyen gelişmenin normal bi-
r biçimde olduğunu söyleyen materyalist di-
yalektigin tersine, gelişmenin devri bir bi-
çim gösterdiğini bir dairenin çevresinde dö-
nen bir hareket halinde dengeden dengesizli-
ge ve yeniden dengeye, hareket durgunlugave

yeniden harekete yükseliştan düşüşe ve yeni den yükselişe, ilerlemeden gerilemeye ve yeniden ilerlemeye dönüşen v.b. dalga biçiminde bir süreç olduğunu savunmaktadır." (Emperyalizm ve Devrim. sy. 296)

Mao Zedung diyalektigin Niceligin nitelige dönüşmesi yasasını red ettiği için elbetteki o herhangi bir nesnel gerçeğin doğması ve yok olması yeni bir nesnel gerçekliğin meydana gelmesine yol açmayan aynı nesnel gerçeklik içinde basit bir değişiklik olarak görüp kavrayacaktı. Böylece onun için niceligin nitelige dönüşmesi yasasının, yeni bir nesnel gerçekliğin meydana gelişini kabul etmediginden dolayı anlamında olamazdı şüphesiz. O bir makalesinde şunu söylüyor:

"Her yıl, birikim ile tüketim arasında uygun bir oran saptanacak ve üretim ile toplumun gereksinimleri arasında bir denge kurmak için ülkemizde bir ekonomik plan yapılmaktadır. Burada "denge" sözü ile, karşıtların çarpışması sonucu bozulmakta, ulaşılan birlik değişikliğe uğramakta dengede dengesizlik birlik ayrılık halini almakta ve gelecek yıl için yeni bir denge ve birlik kurulması gerekmektedir." (Teori ve Pratik. sy. 85)

Sanıyoruz bundan daha açık bir ifade tarzı kullanılamazdı, ve söylenen hiç bir yere çekilmeyecek kadar açıktır. İşte Mao Zedung için bugün uluslar arası komünist hareketin önderi durumundaki Enver Hoca'nın Marksist-Leninist, tamamen haklı görüşleri böylece burada da doğruluğunu kanıtlamaktadır. Görüldüğü gibi Mao Zedung'ün çözümünü aynı nesnel gerçeklik içinde zıt kutupların basit yer değiştirmesi olarak gördüğü yeni bir nitel değişimide kabullenmemektedir. Hareketten ve gelişmeden anladığı da budur yani "izlenen yolun basit bir yinelenmesi" Ayrıca içinde kapitalizmin o şartlarda da at oynattığı sırada üretimle toplumun gereksinimleri arasında denge siyaseti uygulamak tamamen emekçi halkın çıkarlarına olmazdı. Çünkü denge siyaseti uyum demektir: ve her zaman geçici de olsa kısıda olsa karşıtlar arasında denge olmaz, bu tamamen gerçek hayatın kendisine ters düşer. Stalin bu konuda şunları söylemektedir.

"... diyalektik yöntemle göre, gelişme süreci dairesel bir hareket olarak izlenen yolun basit bir yinelenmesi olarak anlaşılmamalıdır. tersine durmadan ilerleyen ve yükselen bir hareket olarak, eski nitel durumdan yeni bir nitel duruma geçiş olarak yalından karmaşığa, aşağıdan yukarıya doğru giden bir gelişme olarak anlaşılmalıdır. "(Leninizm sorunları. s y. 654)

Sanki bu sözler özel olarak mao Zedung için söylenmiştir. Peki bu durumda biz Stalin ve onun fedakar savunucusu Enver Hoca'ya karşılık olarak Mao Zedung'u ve Marksizm-Leninizme karşılıkta revizyonist-milliyetçiliği nasıl savunabiliriz. Bu durumda onun kendisini ve düşüncesini kesinlikle mahkum etmek bir zorunluluğu değilmi? Çünkü oda diğer çeşitli renkten reformist?revizyonist gibi evrimsel anlayışı Leninist devrim teorisi önüne çıkarmakta ve zararlı fikirler savunmaktadır. O gelişimin evrimsel yanını mutlaklaştırarak kapitalizmden sosyalizme geçişin zorunluluğunu kabul etmediği gibi sadece evrimi dikkate alıyor ve reformizme bakıyor kaçınılmaz olarak. Reformizim bilindiği gibi devrime düşmandır. Çünkü o aslında bir burjuva anlayışıdır. Bu anlayışa göre toplum sal dönüşmeler devrimsiz gerçekleşebilir. Böylece bu anlayış işçi sınıfı ve emekçilere ve halklara kapitalizme karşı mücadeleyi zayıflatma amacıyla çeşitli fikirler aşılama çalışmaktadır. Lenin reformistleri mahkum ederken şöyle diyor?

"Revizyonistler, "sıçramalara" ilişkin ve işçi sınıfı hareketinin ilke olarak eski toplumun tümüne karşı düşman olduğuna ilişkin tüm düşünceleri laf ebeliği olarak görürler? "(Bunlar reformları sosyalizmin kısmen gerçekleşmesi olarak görürler. "(Marks-Engels-Marksizm sy. 293)

Oysa Lenin'in söylediği gibi:

"kapitalizm kendi mezar kazıcılarına yaratır yeni bir sistemin öğelerini bizzat yaratır. ama aynı zamanda da bu tek tek öğeler, bir "sıçrama" olmaksızın genel gidişte hiç bir şey değiştirmez ve sermayenin düzenini etkilemez (a.g.e. 292)

Görüldüğü gibi yeni bir sistem ancak "sıçramalar

yani nitel, yani devrimsel geçişlerle mümkün ola bilir. Daha aşağıda göreceğimiz gibi "Mao Zedung düşüncesi" örneğin demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş ile ilgili reformist evrimci anlayışa sahiptir. Tando o Lenin'in bahs ettiği gibi "sıçramasız bir geçiş önermektedir. Oysa bu sosyalist devrime karşı çıkmanın onu engellemeni başka bir yoldur. Lenin başka bir makalesinde de reformizmin niteliği üzerinde şunları söylemektedir:

"...devrime karşı reform burjuva düzenin devrimci yolla alınması edilmesi ne karşı çalışanın sınıfı bölmek ve zayıflatmak ve burjuvacinin egemenliğini sürdürmek amacıyla yıkılması kaçınılmaz olan düzenin kısmende olsa onrılması." (Marks-Engels-Marksizm. sy. 304 Lenin tate "sıçramalı" gelişimi nitel geçişleri yani, isimleri red eden karşı-devrimci revizyonist-reformist görüşlerin niteliği bunlardır. Öte yandan nicel birikimleri yani devrimci değişimleri red eden, küçümseyen anarşist maceracı "sol" anlayışta reformist-revizyonizme kadar aynı derecede karşı devrimci ve anti diyalektiktir. Onlarda sosyal hareketin gelişmenin bir yanını dikkate alarak nitel değişimleri yani devrimci nicel değişimlerle yani evrimsel değişimlerle hazırlama zorunluluğunu inkar ederler. Devrimin irade zorlamasıyla nesnel ve ön koşullardan bağımsız olarak kitleler arasındaki uzun zahmetli ve sabırlı politik çalışmaların gerekliliğine mahal vermeksizin yapılabileceğini hayal ederler Şartları dikkate almadan devrim istemek devrimi imkansızlaştırır. Lenin bu konuda şunları söylüyor:

"Anarko-sendikalılar (anarşistler-bizim)"küçük işleri" özellikle parlamento kürsüsünden yararlanmayı red ederler. Pratikte bu sonucu taktikler, büyük olaylar yaratacak olan güçleri toparlama yeteneksizliği ile birlikte "büyük günler" bekleyip durmaya varır." (Marks-Engels-Marksizm. sy. 293)

Ve dikkat edilirse aslında reformist-revizyonizm ile anarşizm maceracılık Marksizm-Leninizme karşı ve burjuvacinin bası ve sömürsünü uzatmak için devrimi boğma karakterleriyle aynı kapıya çı

ktıkları için kolaylıkla görülebilir. Lenin her iki karşı-devrimci anlayış için ayrıca şunları söylemektedir.

"Bunların her ikisinde en önemli en acil olan şeyi yani işçileri her türlü koşullarda iyi, işlerliği olan sınıf mücadelesi ruhuyla dolu amaçlarını kavramış ve gerçek marksist, dünya görüşü ile eğitilmiş büyük güçlü, çok iyi işleyen örgütlerde birleşmeyi engellerler." (Marks-Engels-Marksizm. sy. 293)

Anlaşılabacağı gibi hem evrimci reformist-revizyonizm ve hemde anarşizm ve maceracılık devrimine karşı pratik ve teorik planda karşı çıkmakla kalmazlar ama bu çabalarını özellikle proleteryanın ve emekçilerin örgütlenmesine de yöneltirler, onların örgütlenmeleri ve birlikleri önünde en büyük engellerden birini oluşturmalar. Ama Stalin'in şu aşağıdaki görüşleri her renkten oportünist görüş ve anlayışı yerle bir edecek kadar bilimselliğiyle ulu ve güçlüdür:

"Evrin devrimi hazırlar ve ona ortam yaratır devrim, evrim sürecini tamamlar ve onun daha ileri faaliyetini kolaylaştırır." (Anarşizmi Sosyalizm mi? sy. 16)

Peki Mao Zedung neyi savunuyor? gerçekten devrimimi savunuyor? Ama hayır onun devrimi savunduğu söylenemez. Gerek Çin pratiğinin gösterdiği, kanıtlar ve gerekse Mao Zedung'un eserleri incelendiğinde görülecek olan teorik kanıtlara rağmen onun sonof mücadelesini ve devrimi savunduğu iddia edilemez. Çünkü o herşeyden evvel devrimi

izah edebilecek ve devrimi yapacak olan proleterya partisinin strateji ve taktiğine temel oluşturacak ve ona yön verecek olan materyalist diyalektiğin temel yasalarından olan niceliğin niteliğe, niteliğin niceliğe geçişi yasasını kavramı olarak redetmektedir. Bu yasayı red edenlerden to plumsal gelişmenin doğru tarzda kavranması ve gelişmenin varacağı zorunluluğu kabuletmesi beklenmez herhalde. O, nitelik ve nicelik değişimleri zıtların birliği yasası içinde görerek varlıklarını inkar etmektedir. O şöyle demektedir:

"Nitelikle niceliğin birbirilerine dönüşmesi nicelik ve nitelik zıtlarının birliğidir." (Yayınlamamış yazılar. sy. 179)

Oysa zıtların birliği, mücadelesi ve birbirlerinin dönüşmesi olgusu nesnel gerçeklik ve olayların içindeki çelişkiler yasasıyla ilgilidir. yani bu yasa hareketin ve gelişmenin itici gücünün nede-nini gösterir. Ama nicelikten niteliğe geçiş ya-sası ise doğa ve toplumdaki mutlak olan hareket-in ayrı ayrı izelliklerini açıklamaktadır. Nice-lik ve nitelik değişiklikler hareketin biçimlerini oluşturmaktadırlar. İşte bu yüzden nicelik ve ni-telikiyasası zıtların birliği yasasıyla aynileşti-rilemeyeceği gibi onun içinde hiç görülmez. Böy-le bir şey tamamen saçmalık olur ve Mao Zedung böylesine basit bir saçmalığa düşüyor. Enver Ho-ca Yoldaş, Mao Zedung'un evrimci olduğunu şöyle belirtmektedir.

"Mao Zedung yazılarında sık sık toplumun gel işme sürecinde devrimin rolünden söz etmekt-eysede, özünde metafizik ve evrimci bir görü şe bağlı kalmaktadır."(Emperyalizm ve Devrim sy. 296. yıldoz yy.)

Onun evrimci reformist"sıçramaları" rededen görüşlerinden bir alıntı:

"Ülkemiz savaştan geçmiştir ve şimdi de yeni demokratik reformlardan geçmektedir: ileride ekonomimiz ve kültürümüz serpilip boy attığı nda, koşullar olgunlaştığında ve geçiş ulu-sumuz tarafından tamamen uygun görülüp onay-landığında, ülkemiz telaş etmeden ve uygun, düzenlemeleri yaparak yeni sosyalizm dönemi-ne girecektir."(S.E.C.5,sy.4I)

Bu alıntıdan geçtiği makale 1950 yılında yeni Çi n'de burjuva demokratik niteliktede olsa devrim olduktan sonra yazılmıştır. Onun eserleri inceli

ğinde bundan çok öncelerinde bu tür görüşler ya koymuş olduğu görülür. Ancak, bu görüşler aslında Mao Zedunga ait değil ama II. Enternas-yonal oportünist karşı-devrimcilerine aittir.Çün-kü onlar çok önceleri Marksist-Leninist devrim teorisine karşılık bu tür görüşler öne sürmüşler dir. Onlar burjuva demokratik devrimden sosyalis t devrime geçişin ancak burjuvzinin kapitalizmi geliştirmesine ve devrimin koşullarının hazırlan masını gerektiren uzun bir zamana ihtiyaç olduğu safsatası ninnisini söylüyorlardı. Böylece onlar

kapitalizme gelişme olanağı tanımadan sosyalizme geçileceğini iddia ediyorlardı. İşte tıpkı onlar gibi Mao Zedung'da şunları söylüyor:

"Yeni demokratik birleşik devlet var olmadan ...özdekapitalist ekonomi geliştirilmeden sömürge yarı-sömürge ve yarı-feodal düzenin yitkintileri üzerinde sosyalizmi kurmaya çalışmak tam amlamıyla bir ütonya olurdu."(S.E.C. 4.sy. 366 Arnavutluk baskısı-a.b.c.)

"Çin'de modern sanayisinde ikinci yeri tutan özel kapitalist sanayi, ihmal edilmemesi gereken bir güçtür."

"...Çin'in ekonomisi hala geri olduğu için devrimin zafere ulaşmasından sonrada oldukça uygun bir süre boyunca, şehirlerdeki ve köylük bölgelerdeki özel kapitalizmin olumlu niteliklerinden milli ekonominin geliştirilmesi, uğruna mümkün olduğu kadar yararlanmak gerekmektedir...Bu yalnızkaçınılmaz değil, aynı zamanda iktisadi bakımdan gereklidir de."(S.E.C. 4 sy.395-396. a.b.c.)

Mao Zedung her ne kadar özel kapitalizmin sınırlandırılmasından bahs ediyorsada aslında bu söylevler lafta kalmaktadır. O şunu söylüyor:

"Bununla birlikte tüm milli ekonominin çıkarı ve işçi sınıfının ve bütün emekçi halkın şimdiki ve gelecekteki çıkarları açısından, özel kapitalist ekonomiyi çok fazla yada çok katı bir şekilde kısıtlamamalı ona halk Cumhuriyetinin iktisadi siyasi ve planlaması çerçevesi içinde varlığını sürdürmesi ve gelişmesi için yer bırakmalıyız."(Aynıyerden Abc)

Tabiki bütün bunlar ona göre sosyalizme geçmek sosyalizmi kurmak için gerekliydi. Ama Marksizm Leninizm bize öğretiyorki aslında hangi biçimler altında ortaya çıkarsa çıksın bu tür görüşler sosyalizme geçisi engellemenin ta kendisidir. Bu gün bazı karşı devrimci mihraklar ve onların gerici propağandasından etkilenererek devrimcilere tavır alanlar, Mao Zedung'u elestirmenin, onu mahkum etmenin Brevnejcilik olduğunu, sovyet-sosyal emperyalistlerinin dümen suyuna girmekle aynı olduğunu abuk abuk bağırırmaktadırlar. Oysa gerçekler bu tür yalanları yere çalmaktadır. Aslında böylesine zavallı iddialarda bulunmaları onla-

rın oportünist açizliklerinin çarpıcı bir örneğidir. Geçici bir propagandanın tesirinde kalanlar acaba sovyet modern-revizyonistlerinin bir çok meselede gerek Mao Zedung ve gerekse ÇKP ile aynı dili kullandıklarını biliyorlarmı? Hiç araştırma zahmetine katlandılarmı? Onlar biliyor ki revizyonist bunalımın revizyonist cepheleer yarattığını ve bu cephelelerden sadece Marsizm-Leninizm ve devrime karşı değil ama birbirlerine karşıda amansızca saldırılarda bulunduklarını.(Elbetteki buolgu kapitalist-emperyalizmin iç bünyesindeki çelişkilerin bir ürünü ve devamadır.) Biz onların birbirlerine karşı saldırılarından dolayı, herhangi birisinin haklı olduğunu saçmalığını varamayız. Mao Zedung'un sosyalist devrime ve sosyalizme ilişkin yukarıdaki evrimci görüşüne tıpatıp uyan Sovyet modern-revizyonistlerinin görüşleri şunlardır:

"Ulusal Kurtuluş devrimine gelince, Sosyalist dönüşümler bu devrimlerinivedi amaçları olarak ağırlık taşımazlar. Bu noktaya yavaş yavaş belli zorunlu bir düzen içinde, sosyo-Ekonomik ve siyasal etkenlerin yeterince olgunlaşması sonunda varılır."(Çağımızda Ulusal Kurtuluş savaşları ve Üçüncü dünya. Marksçı Leninci açıdan. sy. 22I. Konuk yayınları)

"Bu gün bağımsızlığını kazanmış ülkelerin içinde bulunduğu birinci aşamanın en belirgin özelliği sınıfsal ve siyasal güçlerin oluşması olgunlaşması ve örgütlenmesidir: yani toplumun sosyalist dönüşüme geçişi için gerekli olan sorunlu sosyo-ekonomik ve siyasal koşulların hazırlanması bu dönemin karakteristik görüntüsüdür."(adı geçen eser sy.222).

Bu alıntılar uzatılabilir. Ama işte görüldüğü gibi Brevnejci anlayış budur ya Mao'nun yukarıdaki alıntılardaki evrimci anlayışla ne kadar benzediği ve hatta bir olduğu gün gibi ortadadır. Durum bu iken kalkıp gözü kapalı iftiralarda bulunma kuşbeyinli olmakla birdir. Daha ilerde Zıtların birliği ve İnkârın inkarı yasalarıyla ilgili onların görüşlerinin birliğinde göreceğiz. Burada görüldüğü gibi gerek Brevnejci gerek Mao'cu ve gerekse de diğer revizyonist-reformist görüşler toplumsal gelişmenin nitel değişimler e varlığın inkar etmekle kalmıyorlar, fakat değişik türden

ama özde aynı kapıya çıkan revizyanist-reformist siyasetler yaparak gelişmeyi ve onun zorunlu olarak kesin bir biçimde varaçağı devrimci frenleme ye çalışıyorlar. Lenin şunları söylüyor:

"Her şeyin yavaş yavaş ve düzenli olarak yükselen bir doğru çizgi üzerindeymiş gibi "sıçrama"sız gideceğini :sıranın ilkin sanki liberal büyük burjuvazi ve mutlakiyetten küçük ödümlerin sonra devrimci küçük-burjuva olacağını düşünmek için gerçekte çocukça bir tarih fikrine"sahip olmak gerek."(Burjuva demokrasisi ve Proleterya diktatörlüğü sy. 12)

Günümüzde Brejnevcilerden Maocu karşı-devrimciler kadar bütün revizyonist -reformistler Leninin kast ettiği "Çocukça bir tarih fikrine" kasıtlı olarak sarmaktan çekinmiyorlar. Hem Zaten bu tür görüşlere ihtiyaçları var. Lenin onların bu tür yoz görüşlerine karşılık şunları söylüyor:

"Demokratik devrimden derhal ve gücümüze sınıf bilincine varmış ve örgütlenmiş proleteryanın güç derecesine tamamen uygun bir şekilde sosyalist devrime geçmeye koyulaacağız. Biz kesintisiz devrimden yanayız.Yarı yolda durmamaacağız."(S.B.K.P.(B) Tarihi sy. 96)

Her türden ve renkten karşı-devrimci revizyonist reformist görüş anlayış Mao Zedung düşüncesi" de kesintisiz devrim teorisine karşıdır. Burjuva demokratik devrimin sosyalist devrime dönüştürülmesi Leninist teorisine karşılık enternasyonal oportünistlerinin anti-marksist-leninist reformist devrimci görüşlerini savundu. Mao Zedung'un eserleri incelendiği zaman yukarıda görüldüğü gibi görülecektir ki o yarı yolda kalmaya "azemli"dir Bütün revizyonist-reformist görüşlerde olduğu gibi mao Zedung/da demokratik devrimi sosyalist devrimden ayırmakta ve onlar arasındaki ilişkiyi kavrayamamaktadır. Marksist-Leninist teorisinin kanıtladığı gibi burjuva demokratik devrimlerle, sosyalist devrimler arasında yakın kopmaz bağlar mevcuttur. Bu yüzden onlar arasında Çin setti mevcut olamaz ve uzun zaman birbirinden ayrı olarak tutulamaz. Ama , tamda bunun tersini yapmak tadır gerek teori ve gerekse çin devrim piratigi her kesin şimdi daha açık görebildiği gibi bunun

kanıtıdır. Stalin burjuva demokratik devrimlerin ve sosyalist devrimlerin görevlerinin iç içe olduğunu ve bu yüzden bu devrimlerin kopmaz bağlarla birbirlerine bağlı olduğunu çin üzerine yazdığı bir makalede bilimsel olarak şöyle izah etmektedir:

"eğer birinci evre devrimin sivri ucunun esas olarak yabancı emperyalizme karşı yönetilmesi olgusu ile kendini belli ediyorsa, ikinci evrenin ayırıcı özelliği de, devrimin sivri ucunu esas olarak iç düşmanlara her şeyden önce, feodallere, feodal rejime yöneltilmesidir. Birinci evre, yabancı emperya hizmi devirmek olan görevini yerine getirdi mi? Hayır getirmedi. Bu görevin gerçekleşmesini, miras olarak Çin devriminin ikinci evresine bıraktı. Daha sonra, koşusunu durdurmak ve bu işi geleceğe aktarmak üzere emperyalizme karşı devrimci yığınlara ilk atılımı vermekten başka birşey yapmadı. Devrimin ikinci evresinde. emperyalistleri dışarı atmak olan görevini tamamen yerine getirmeyi başaramayaçağına inanmak gerekir. Emperyalizme karşı büyük Çin işçi ve köylü yığınlarına yeni bir atılım verecek, ama bu işi, daha sonra bu işin tamamlanmasını Çin devriminin bir sonraki evresine, sovyetik evreye aktarmak üzerine yapaçaktır. Ve bunda da şaşılacak bir şey yok. bizim devrim tarihimizde de, başka bir durumda ve başka koşullar içinde de olsa, benzer olayların oldukları bilinmez mi? Bizim devrimimizin ilk evresinin de tarihsel devrim tamamlama olan görevin tamamen yerine getirmedigi, ama bu işi devrimin bir sonraki evresine feodal kalıntıların kökünü kazıma görevini tamamen ve koşulsuz yerine getirmiş bulunan ekim devrimine aktardığı bilinmez mi? Bundan ötürü, eğer Çin devriminin ikinci evresinde, tarımsal devrimin sonuna kadar tamamlanması başarılamaz ve eğer devrimin ikinci evresi, sayısız köylülük yığınlarına ilk adımı attırdıktan ve onları feodal kalıntılar karşısına diktikten sonra bu işin tamamlanmasını devrimin bir sonraki evresine,sovye-

tik evreye aktarırsa, bundan şaşılacak hiç bir şey olmayacaktır. ve bu, ancak Çin'de gelecekteki sovyetik devrimin yararına olacaktır.(Marksizm,ulusal sorun sömürgelersorunu sy. 297)

İşte bu dahiyane izah brejnev'inde Mao Zedung'una kadar bütün revizyonist reformistlere karşı yenilmez bir silahtır. Devrimlerin birbirine bağılılığı ve dönüştürülmesi zorunluluğu işte bundan ileri gelmektedir. Peki bu durumda biz stalin'in bu marksist-Leninist görüşlerine karşılık ve onu doğru tarzda kavrayıp savunan Enver Hoca'ya karşılık nasıl olurda Mao Zedung'u savunabiliriz? Gerekli olan şeyin bu durumda ona mahkum edilmesi değildir.?

ZITLARIN BİRLİĞİ VE MÜCADELESİ YASASI:

Herhangi bir doğa, toplum yada düşünce anlamındaki olay incelendiğinde çelişmelerle, karşıt yönlerin veya eğilimlerin çatışmalarıyla karşılaşmamak mümkün değildir. Örneğin bir nesnel gerçeklik "durgun" halde iken incelendiği taktirde sadece onun ayırıcı dış özellikleri görülebilir, hiç bir çelişkiye ve karşıta ve onların mücadelesine rastlanılamaz. Fakat hareket, değişme, nesnel gerçeklikteki gelişme izlenip incelendiğinde ondaki karşıt yönler ve süreçler fark edilir. Bundan dolayı materyalist diyalektik felsefe hareketin ve gelişimin nedeni ve itici gücünü zıtları (karşıtlar) birliği ve mücadelesi olarak tanımlar. Hareketin ve gelişimin kaynağını nesnel gerçekliklerin ve olayların dışında arayan metafizik felsefenin aksine diyalektik anlayış gelişimin ve hareketin tayin edici itici güçlerini nesnel gerçekliklerin ve olayların içinde, özünde arar ve hareketin ve gelişimin kaynağını çelişkilerin ve onların etkilerinin oluşturduğu sonuca varır. O Halde herhangi bir nesnel gerçeklik yada olay nasıl ve ne ile açıklanabilir? açıktırki onların var oluşunu ve kökenini meydana getiren, oluşturan zıtların bilinmesiyle, öğrenilmesi koşuluyla olabilir. buda "Zıtların birliği ve mücadelesi" olgusuna götürür insanı: Yani zıtların birliği ve mücadelesi yasasının diyalektikğin en temel yasalarından biri olduğuna, hareke-

tin ve gelişimin iç kaynağını ortaya koyduğunu. Bu çelişkidir. Karşıtlar (zıtlar) mücadelesinin çelişkinin ürünü olmayan hiç bir hareket yoktur ve düşünülemez. Lenin karşıtların (zıtların) birliğini diyalektikini "temellerinden" biri hatta özü olarak şöyle ele alır:

"Tek bir bütünün parçalanması ve onun çelişkili parçalarının kavranması diyalektik özüdür" (temellerinden) biri başka gelen değil se başta gelen özelliklerinden yada niteliklerinden biridir). "(Materyalizm ve Ampiryokritisizm sy. 412)

Lenin Karşıtların (zıtların) birliğini de şu şekil de izah eder:

"Karşıtların özdeşliği (onların "birliği" demek billkide daha doğru olurdu bununla birlikte özdeşlik ve birlik terimleri arasındaki farklılık, burada pek önem taşımaz: Belli bir anlamda her ikiside doğrudur.) doğanın (zihin ve toplumda dahil) tüm görüngülerindeki ve süreçlerindeki çelişen, birbirlerini karşılıklı dıştalayan, karşıt eğilimlerin tanınması (keşf edilmesi) dir. "(Materyalizm ve ampiryokiritizm. sy. 413) (a.c. Lenin)

Oysa bu yasayı inceledikçe gerçekte yahnız her türlü revizyonist-reformist görüşlerin değil ama aynı zamanda Mao Zedung'unda bu yasaya ilişkin söyledikleri anti-marksist-Leninist metafiziktir.

Özellikle Mao Zedung bu yasa konusunda söyledikle riyle kendini materyalist diyalektik felsefeye "katkıda" bulunmuş, onu "geliştirmiş" kişi olarak ilan ediyor. fakat ne "yazık ki" onun bütün söyledikleri lafta kalmanında ötesinde metafizik anlayışın ötesine geçmiyor. Daha öncede gördüğümüz gibi Mao Zedung diyalektik diğer yasalarını red ederek, bu yasaları bir taneye "zıtların birliğinin yasasına indirgiyor ve bunuda Lenine dayana rak yapıyor. O şöyle diyor:

"Söylar içindeki çelişkinin yasası, yani karşıtların birliği yasası, materyalist diyalektik temel yasasıdır. "(teori ve pratik. sy. 100, "Bol yayınları" Marksist felsefe, karşıtların birliği yasasını evrenin temel yasası olarak kabul eder. "(M. Zedung adı ge-

Fakat ne varki Marksist-Leninist felsefe hiç bir zaman bu yasayı ne cvrenin temel yasası olarak ve nede yalnız başına materyalist diyalektiğin biricik temel yasası olarak görmez. Nitekim hemen yukardaki Leninin alıntısından da anlaşılacağı gibi bu yasa diyalektiğin temel yasalarından biri olarak ele almaktaydı yer yer, bu yasanın diyalektiğin özü olarak tanımlanması ise hareketin ve gelişimin asıl nedeni ve itici gücünü oluşturmaktadır. bu yasa hareketin ve gelişimin biçimlenişini ve dönüşümü izahta yetersiz kalmaktadır. Marks, Engels ve Stalin'de bu böyledir. Onların söylediklerinin aksi şeyler, olsa olsa onların çarpıtılması veya inkar edilmesidir. İşte Mao Zedung'ta bütün yazılanlara ve söylenenlere karşı bu yasayı diyalektiğin biricik temel yasası olarak görmekte ısrar eder durur. Üstelik bu yasanın ne olduğu konusunda eserleri pek birşey vermemektedir. ancak şurasıda bir gerçek ki o "zıtların birliğinden" marksist-Leninistlerin anladığını kesinlikle anlamamaktadır. Bunu aşağıdaki örneklemelerle açık görebileceğiz. Lenin şunu bize öğretmektedir:

"Diyalektik, karşıtların nasıl özdeş olabileceklerini (ve olduklarını hangi koşullar içinde birbirlerine dönüştüklerini niçin insan aklının bu karşıtları ölü veya donup kalmış şeyler olarak değilde canlı, koşullanmış, hareketli, birbirlerine dönüşen şeyler olarak göz önünde tutması gerektiğini gösteren teoridir, "(Altını çizen Lenin)(Felsefe defterleri. sy. 90)

Mao Zedung ise karşıtların (zıtların) birliğini ebedi, zıtları kullanarak izah etmeye çalışmakta, böylece zıtları ölü, hareketsiz ve soyut bir şekle sokmaktadır.

"Yaşam olmaksızın ölüm olamaz:ölümsüzde yaşam olmaz. "üst" olmadan "alt" olmaz "alt" olmadan"üst"olmaz. Talihsizlik olmazsa, talihlik olurmu. Talihlik olmazsa talihsizlik olurmu? kolaylık olmaksızın zorluk olmaz: zorluk olmaksızın kolaylık olmaz. "(Mao Zedung Teori ve pratik. sy. 60)

İşte görüldüğü gibi o, şeylerle zıtların birliğinin izah edebileceğini sanıyor. Lenin şunları

söylemektedir.

"Her şey çelişkilidir", Her şeyin olumlu ve olumsuz belirlenimi vardır. anlamına geliyorsa bu ilke, diyor (Hegel-bizim) o zaman iyi. ama bu ilkeden, çoğunlukla yapılageldiği gibi, bütün yüklemeler arasından ya birini yada bu birinin karşıtını almak gerektiği anlamı çıkarılıyor, o zaman bu ilke "sıradan ve bayağı" bir şeydir." (Felsefe Defterleri, sy. II2)

Mao Zedung'ta tıpkı bu alıntıdaki ikinci sıkta geçen şeyi yani zıtlardan ya birini yada ötekisini anlamak gerektiği "Bilgeliğini" yaparak aslında "Her şey çelişkilidir" diyalektik ilkeyi bayağı, ılaştırmaktadır, basitleştirmektedir. Gerek yukarıdaki alıntısında ve gerekse şu aşağıdaki alıntı da Mao Zedung Gerçekten bu durumu gayet açık bir tarzda izah etmektedir:

"...Birşeyki iki çelik yönün her biri, belirli koşullar nedeniyle, kendi karşıtına dönüşmek eylemi taşır. (...) gördüğümüz gibi, bir zamanların yönetilen proletaryası, devrim yoluyla, yönetilmekten kurtuluyor: Daha önce yönetici durumundaki burjuvazi ise bu durumunu yitiriyor ve karşıtların başlangıçtaki yerini alıyor.

"(a.b.c.)(Teori ve Pratik, sy. 6I)

O, görüldüğü gibi zıtların dönüşümünün, o şey içe risinde basit yer değiştirme olarak görmesinden dolayı zıtların ya birini yada ötekini anlaması gerektiği yanlış metafizik görüşe varmaktadır.

"Şöyle kavranmalıdır Diyalektik:

a-Dış diyalektik olarak, çözülüp eriyen şeyin ruhu olarak değilde, diden ve gelen bir akıl yürütme olarak: b-nesnenin içkin diyalektik olarak ama ...öznenin düşüncesine düşen içkin diyalektik olarak: c- nesnel-igi, yani doğrudan doğruya kendisi ilke olarak göz önüne alınan diyalektiktir. "(Hegel, aktaran Lenin, felsefe defterleri, sy. 2I3)

İşte Mao Zedung'un diyalektik anlayışı, özü değil ama "giden ve gelen" hesabı katam, dış olgularla uğraşan öznelcilik değilde nedir? dolayısıyla o, "Herşey olumlu ve olumsuz belirlenimi vardır" olgusunu nasıl kavrayabilir?

Stalin bize Şunları öğretmektedir:

"Diyalektik, metafiziğin tersine, doğadaki

nesnelerin ve olayların iç çelişkiler içerdikleri, çünkü hepsinin olumlu ve olumsuz yanları, bir geçmişleri ve bir gelecekleri olduğu, hepsinin yok olup giden yada gelişen öğeler taşıdıkları görüşünden yola çıkar: karşıtların mücadelesi, eski ile yeni arasındaki, ölen ile doğan arasındaki, yitip giden ile gelişen arasındaki mücadele işte bu, gelişme, gelişme sürecinin, nicel değişimlerin nitel değişimlere çevrilmesinin içindeki içeriktir. "(Leninizm Sorunları, sy. 656.)

Burada görüldüğü gibi, doğadaki nesnelerin ve toplumsal olayların olumlu yada olumsuzyanları mevcuttur. Bu yüzden bir çelişkiyi içerirler. Çünkü, çelişki nesnel çelişkiler ve olayların yada süreçlerin içerisinde karşılıklı olarak birbirlerini red eden fakat yine aynı olay veya süreçte birbirinden ayrılmaz olan karşıt(zıt) yönlerin varlığı anlamına gelir, yani kısacası zıtların birliği ve mücadelesi olarak tanımlanır şunuda belermek gerekir ki mücadele olmaksızın çelişkide olmaz. Bunun için zıtların birliği, zıtların birbirlerini şart koşmalarında ve birbirleriyle mücadelelerinin dendir. Çünkü:

"Kendi kendisiyle soyut özdeşlik, hayatıyet değildir henüz, ama "kendinde olumlu"olumsuzluk olduğu için kendi kendinden çıkar ve hareket haline geçer. Böylece, birşey ancak, çelişkiyi kendinde içerdigi hatta çelişkiyi kuçaklayıp, yüklenmek gücü olduğu ölçüde canlıdır. "(a.c. Lenin)(Hegel aktaran Lenin)(felsefe Defterleri, sy. II4)

Örneğin sınıfların durumu budur. Özel mülkiyet dünyayı sınıfları doğruladığı şartlarda henüz "kendi kendisiyle soyut özdeşlik"Durumundadır. Bu yüzden özde bir çelişki gün yüzüne çıkmamıştır. Ama ne yazık ki özel mülkiyet dünyası zenginliği ve burjuvaziyi ile yoksulluğu ve proleteriyayı doğurduysa işte o zaman bütünlüğü olumlu ve olumsuz yanlar olmak üzere karşıt iki yana bölünmüştür. ve işte o zaman özel mülkiyet dünyasında bir çelişki meydana geldiği için somut bir hareket ve "canlılık" hasıl olur. Çelişki kavramı da hareketi ve gelişmenin karakterize edilmesinde tayin edici bir rol oynar böylece Stalin'in yukarıdaki alıntısı

sında da ifade ettiği gibi çelişki-ki bu karşıt ların(zıtların) mücadelesi demektir. "eski ile yeni arasındaki, ölen ile doğan arasındaki, yitip giden ile gelişen arasındaki mücadeledir. " ancak tek başına bir karşıt olamıyaağı gibi iki karşıt ta ilelebet beraberce var olmazlar. Bir zorunlulu k olan birbirleriyle mücadeleleri sonucu yeni ve gelişen, eski ve çürük yok olmaya gideni alt etmek inkar etmek veya dıştalamak zorundadır. Dönüşüm böyle meydana gelir. karşıt güçlerin atışması şeylerin dönüşümünün iti gdr. Örneğin sınıf mücadelesi karşıtların birliğini içerir yani burjuvazi ve proleterya, zenginlik ve yoksulluk birbirlerinin zıtıdırlar. Biri olmadan diğeri olamaz. Çünkü birbirlerini koşullandırırılar. Özel mülkiyet dünyası içinde bir bütünün ikiyanını oluşturan proleterya ve burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi ise dönüşümün, yani kapitalizimden kominizme geirişin iti gn oluşturur. Bu olguyu kavraya k için zıtların birliğini ifade eden çelişki içinde zıtların her birinin "hangi belirli yeri kapladığını bilmek " gerekiyor. Çünkü Lenininde ifade ettiği gibi:

"Dünyanın tüm sreclerin" kendi hareketleri" içinde, kendiliğinde gelişmeleri içinde gerçek yaşamları içinde bilinmeleri koşulu, onların bir karşıtların birliği olarak bilinmesidir." (Materyalizm ve ampirokiritizm, sy. 413)

Ancak marksın'da söylediği gibi zıtların "birbtnn iki yüzü olduklarını söylemek yetmez". Yukarıda da izaha çalıştığımız gibi asıl mesele, zıtların bir çelişki içinde hangi yeri kaplarıkları ve bunun bilinmesi meselesidir. Bu materyalist diyalektik görüş bilinmeden "dönüşüm"de bilinmez. Ma Zedung'un eserleri incelediği zaman, zıtlardan söz edildiği görülür, ama bu kadar. Çünkü , o, zıtlara marksın dediği gibi sadece "bir bütünün iki yüzü" olarak bakmakta ve kavramaktadır. şüphesiz böyle bir yaklaşım(alelade tasarımdan) ileri bir şey ifade etmez. Lenin şunları söylüyor:

Alelade tasarım, farklı ve çelişkiyi kavrar: ama bunların birbirinde ötekine geirişi kavrayamaz: oysa en önemli olan da budur. " (Felsefe referterleri sy. II67

İşte Mao Zedung'un durumu tamda budur. O, dönüşümü kavrayamadığı için zıtların birbirlerini inkar ederek nitel bir geçiş sonucu yeni bir şeyin meydana gelişini de kavrayamaz haliyle, o, 1957 yılında şunları söylemektedir:

"Şehirlerdeki siyasetlerimizin sağa saptığı şeklindeki suçlamaya gelince kapikalişlerin gecimini sağlamaya ve yedi yıllık bir süre için onlara sabit bir faiz ödemeye siz verdiğimiz için bunu doğru olduğu söyleyebiliriz. Yedi yılın sonunda ne yapılmalıdır? Buna, o zamanın koşullarına göre karar verilecektir. Bu meseleyi açık bırakmak: yani onlara sabit bir faiz ödemeye devam etmek daha iyidir." (a.b.c.) (s.e c.5, sy. 409)

Mao Zedung bu durumu sömürü olarak basit kendisi kabullenmektedir. peki nitel dönüşüm, birbirinden ötekine geçiş ve yeni bir şeyin meydana gelmesi, bunun neresinde? Proleteryanın burjuvaziyi, kapitalistleri mülksüzleştirmesi bumudur? Biz Biliyoruz ki Marksizm-Leninizmin öğrettiği gibi, dönüşüm yeni bir şey meydana gelmesidir. yani zıtların birbirlerini inkar ederek, dıştayalarak dönüşümün sağlanması demektir, Mao Zedung'un görüşlerinin aksine iki zıttın beraberce tekrar yaşaması değil ama iki zıttan yenileştirici olan hem zıttını ve hemde kendisini ortadan kaldıracak şartları yaratması demektir. Marks toplumsal gelişme içerisinde sınıf mücadelesini kavranması koşulunu şu dahi-yane sözlerle izah etmektedir.

"Proleterya ve zenginlik, karşıttırlar. Bu karşıt oluş durumları içerisinde bir bütünlük meydana getirirler. Her ikiside özel mülküyet dünyasının oluşumlarıdır. Her birinin bu çelişki içinde hangi belirli yeri kapladığını bilmektedir asıl sorun. Bunların birbütünün iki yüzü olduklarını söylemek yetmez." (Marks ve Engels-Kutsal Aile, aktaran Lenin. Felsefe Defterleri. sy. 16)

Buderin ve kapsamlı bir düşünceye karşılık Mao Zedung ne diyor peki? Onun eserleri incelendiğinde bu konudada görülecektir ki o anti-Marksis-anti Leninisttir. Yukarıda da değindiğimiz gibi sınıf mücadelesi aranasında çelişmesinde sınıfların ha-

ngi"belirli yeri kapladıklarını" ve mevzilendiklerini kavrayamadığı için O, zıtların dönüşümünü basit bir yere değişmesi olarak görmektedir böylece o, bir zıttın diğerine karşı, daha önce olduğu gibi mutlak yan haline gelmesi gerektiği anti-Marksis-Leninist görüşleri savunmuştur. Toplumsal gelişmenin bir zorunluluğu sonucu kaçınılmaz bir şekilde proleterya yüklenen tarihsel görevi o, kavramaktan uzak kalmıştır. Çelişkinin olumlu ve olumsuz, tutucu ve yıkıcı kutuplarının, çelişki içinde kapladığı yeri kavramamasında ötesinde onlar arasında bir denge kurma çabaları içerisine girdiği ve bu konuda gerici siyasetler oluşturduğu görülüyor. Tabiki bunun bize, devrimcilere, toplumun gelişmesini sağlayacak dönüşüm yolu olarak önermekte ve propaganda etmektedir. Bu tür gerici bir siyaset açıktır ki, burjuvaciği güçlendirmekte proleterya ve onun mücadelesini zayıflatmaktadır ama bu tür denge siyasetlerin günümüzde daha açık bir tarzda görüldüğü gibi tamamen burjuvacinin çıkarını temsil ettiği ayan be yayandır. Esasen"denge" unsuru sınıflar arasında mevcut olamaz. Çünkü sınıflar-ki bu zıtlığı meydana getiriyor arasında sürekli diyalektik bir mücadele mevcuttur bu yüzden böyle bir şey sınıfların varlığı ile uyusmaz. Buna rağmen o açıkca "denge"siyasetinden bahsetmekten ve bu konuda teori yapmakta çekinmez. o şöyle diyor

"Her çelişkide, çelik yönlerin gelişmesi aynı değildir. Bazan bir denge varmış gibi gelir ama, bu, daimagecici ve bağlantılı bir durumdur." (Teori ve Pratik. M. Zedung sy.54)

Başka bir yerde ise şunları söylemektedir

"Bazı kapitalistler kendilerini devletten çok uzakta görmektedirler, tutmaktadırlar ve" kâr her şeyden önce gelir" şeklindeki zihniyetlerini değiştirmemişlerdir. Bazı işçiler çok hızlı gidiyor ve kapitalistlerin hiç kâr sağlama-sına izin vermiyorlar? Bu işçileri ve kapitalistleri eğitmeye ve adım adım (ama ne kadar hızlı olursa o kadar iyidir) kendilerini devlet siyasetimize uydurmalarına yardımcı olmaya yani Çin'in özel sanayi ve ticaretinin esas ülke ekonomisine ve halkın geçim koşullarına hizmet etmesini ve kısmen kapitalistlere kâr

sağlanmasını, böylelikle devlet kapitalizmini yoluna koyulmasını sağlamaya çalışmalıyız."(S E.C.5, sy.128)(a.b.c.)

Sanıyoruz bundan daha acık,"denge" siyasetini açıklayan bir ifade tarzı bulunamazdı. bu her iki alıntıdan anlaşılacağı gibi o, "denge"den zıtların birliğini kast ediyor. Üzerinde yorum yapmayacak kadar açıkdeğilmi bu? açıktırki geçicide olsa zıtlar arasında bir"denge" olamaz. Böyle bir şey ne anlama gelir? Materyalist diyalektik felsefenin öğrettiği gibi olsa olsa hayatın ve çelişkinin "geçicide olsadurması demek değildir? Kuşkusuz böyle kaba "hatalara", ancak, proleterya ile burjuvaziyi uzlaştırmaya, onlar arasındaki muazzam sınıf mücadelesi çelişkilerini yumuşatmak ve burjuvazinin emrinin uzatılmasına niyeti olanlar düşünebilir. M. Zedung'un felsef düşüncesini metafizik olduğu daha açıklık kazanmıyormu? Ama mesele bununla kalmıyor. Görülen odurki onun bu sınıf uzlaşmacı siyaseti Sıvyet modern-revizyonistlerinin sınıf uzlaşmacı siyasetleriyle tam bir uygunluk halindedir. Onlarda "büyük bir yüreklilikle"sınıf lar arasındaki uygunluktan, dengeden bahs ediyorlar. Şöyle demektedirler:

"Günümüz aşamasında, devletin geçiş döneminde ki başlıca rollerinden ulusul ve sosyal görevini doğru bir biçimde yürütmekten ibarettir. Bir sınıfın diktatörlüğü söz konusu değildir. Bir çok durumda, devlet, köylüler, milli burjuvazi, orta tabakalar ve aydınlar gibi bütün ulusal yurt sever güçlerin işbirliğini sağlamayı amaçlamaktadır. Bu sınıfların veya sosyal güçlerin bloklaşması, devletin siyasal tabanını veya sınıfsal kökenini oluşturur."(E. Jukov, A. İskenderov. Çağımızda Ulusal Kurtuluş Savaşları ve Üçüncü Dünya. Marksçı-Lenin-ci açıdan, sy. 228, konuk yay.)(a.b.ç.)

Marksizm-Leninizmin devlet üzerindeki öğretilerinin de gösterdiği gibi devlet sınıflar üstü olamaz, birçok sınıfın çıkarlarının uyduğu, onların uzlaştıkları bir yönetim Makanizması değildir. Mao Zedung'un yukarıdaki alıntısında geçen kapitalistlerin ve işçilerin kendilerinin yaşadıkları devlet siyaseti ile cümlelerin ne farklılığı vardır.

ikiside sömürücülerin ve emekçilerin uzlaşmasını, onlar arasında "denge" kurulmasından yanadır. Mao Zedung ve diğer türden revizyonist-milliyetçiler, sınıflar arasındaki diyalektik çelişkiyi kaldırmamakta, sadece maskeleyemekte, ertelemekte, örtmek ve gizlemektedirler. Onlar böylece zıtlar arasındaki, mücadeleyi yumuşatmayı, frenlemeyi sadece istemiyorlar ama pratikte de bunun gerğini yapmaktadırlar. Oysa her türden ve renkten çabaları kesinlikle tarihsel gelişmeyi durduramamıştır ve durduramaz. Şüphesiz belli sınırlar içinde zıtların ayrılmazlığı söz konusudur. Ama, ayrılmazlık onların birbirleriyle mücadele etmediği ve etmeyeceği anlamına gelmez. Aksine birbirlerine karşılık etki yaparlar. Örneğin sınıf mücadelesi sınırları içinde proleterya ve burjuvazi karşılıklı olarak birbirlerini şiddetli şekilde etkilerler. Bu etkileşim mücadele olmaksızın olmaz. Dolayısıyla Proletaryanın uzlaşmaz katı sınıf mücadelesi olmaksızın burjuvazinin zayıflayacağı ve devrileceği düşüncesi oportünist tarzda ham hayaldir. Çeşitli renkten oportünist görüş burjuvaziye karşı proletaryanın sınıf mücadelesini yumuşatma yolunu secerler. Böylece onlar burjuvazinin kuvvetlenmesini ve proletaryasında zayıflamasını sağlarlar. İşte bundandır ki Marksist-Leninistler her türlü oportünizmistler revizyonist-reformist olsun, ister anarşist-maceracı olsun-karşı uzlaşmaz mücadele sürdürürler. Materyalist diyalektik felsefenin bize öğrettiği gibi karşıtların dönüşümü olarak gerçekleşmeyeceği gibi kendiliğindende gerçekleşemez. Belli bir mücadeleyi ve bu mücadelenin olgunluğunu kesinlikle gerekli kılar. Bu yüzden karşıtların dönüşümü karşıtların mücadelesine bağlıdır.

"Bu yüzden diyalektik yöntem, aşağıdan yukarıya doğru gelişme sürecini olayların uyumlu bir evrimi planı üzerinde gerçekleşmediği, nesnelerin olayların özündeki onlardan ayrılmaz çelişkilerin ortaya çıkarılması planı üzerinde, bu çelişkiler temeli üzerinde etki yapan karşıt eğilimlerin "mücadelesi" planı üzerinde gerçekleştiği görüşündedir." (Stalin, Leninizmin sorunları. sy. 656)

Ve özellikle karşıtların birliğinin küçülmeye

sürdüğünü ve nihayet mücadeleyle çözülüp dağıldığını kavrayamayanlar kesinlikle metafiziğe düşerek materyalist diyalektikten uzaklaşırlar. Bunu böyle kavramak proleteryanın sınıf mücadelesi açısından son derece oldukça önemlidir. Ancak şuda varki: karşıtların(zıtların) mücadelesi belli bir süreci de kapsamak zorundadır. O halde aynı zamanda zıtların birbirleriyle mücadelesinden, birliğin (bütünlüğün) yıkılmasına yol açıcı süreçlerin varlığının anlaşılması gerekir. Karşıtların(zıtların) birliği aşaması nasılkı gelişimin zorunlu bir aşaması ise bu süreç içinde bu birliğin tamamen gelişmesi ve kendi özünün niteliğinin aşılmasını hazırlayan olguların oluşması gerekliliğide o kadar zorunludur. Peki bu zorunluluk nereden gelmektedir Şüphesiz zıtların sürekli mutlak olan mücadelelerinden gelir. Mao Zedung bu materyalist diyalektik felsefi düşünceye karşılık her ne kadar zıtların mücadelesinden bahs ediyorsa ve bu mücadelesinin mutlak olduğunu söylüyorsa da aslında o geçici göreceli olan zıtların birliğini mutlaklaştırır. ve zıtların birliği ile mücadelelerini karşı karşıya koyarak ayrı ayrı ele alır, onları birbirinden ayırır. Oysa zıtların birliği ve mücadelesi beraberce vardır ve ancak böylece kavranabilirler. Zıtların geçiciliği, göreceliliği,koşula bağlı oluşu ve süreksizliği nereden ileri gelir? bir bütünün zıtlara bölünmesi, bu zıtların birbirleriyle sürekli mücadelesi ve bunun sonucu olarak bu zıtların birbirlerini dışlamasıyla dönüşümün meydana gelmesi ve bu zıtların birliğinin yerini başka bir zıtların birliğine bırakmasından ileri gelir. Zıtların mücadelesi ise gelişmeyi ve hareketi temsil eder. Onun sürekliliği ve mutlaklığıda bundan ileri gelir. Lenin bize şunları öğretiyor:

"Karşıtların birliği (çakışması,özdeşliği, eşit hareketi)koşullara bağlı,geçici süreksiz, görelidir. Birbirlerini dışlayan karşıtların mücadelesi, tıpkı gelişme ve hareketin mutlak oluşu gibi mutlaklıktır."(Materyalizm ve Ampiryo kritisizm. sy. 414)

Mao Zedung'ta sözde, bu bilimsel izaha"dayanıyor" Ama onun yapmak istediği aslında sadece bu bilimsel izahaarkasına sinsice sığınmaktadır. Örneğin, Dev

rimden sonra hakimiyeti almış olan proletarya partisi, özünde kendisinden farklı ve başka sınıf ve tabakaların damgasını taşıyan ve bu yüzden komünist partisine karşıt olan partilere yaşama izni veremez. Onları dıştalamak, ortadan kaldırmak zordur, ve böyle yapması gerekiyor. Ama "Mao Zedung düşüncesi"ne göre zıtlar arasındaki birlik "mutlak" olduğu için onlar, komünist partisi ve çeşitli türden burjuva ve küçük burjuva partiler karşıt olmalarına rağmen sosyalizmde bile uzun süre beraberce kafa kafaya vererek yaşayabilirler. Mao Zedung şunları söylüyor:

"Hangisi daha iyidir, bir tek partimi, yoksa bir çok partimi? Şu anda gördüğümüz gibi belki de birçok partinin olması daha iyidir. Bu, geçmiş için olduğu kadar gelecek içinde doğru olabilir. "(S.E.C.5. sy. 337)

"Komünist partisinde demokratik partiler de (burjuva ve küçük burjuva partiler-bizim) hep tarihin ürünleridir. Tarihte ortaya çıkan gene tarihte ortadan kaybolur. Bu yüzden Komünist partisi de günün birinde ortadan kaybolacaktır, Demokratik partilerde."/S.E.C.5, sy, 338)

Yukarıda da değindiğimiz gibi Mao Zedung zıtların birliğini mutlaklaştırmakta onların varlığını son suza dek uzatmaktadır. Buna karşılık zıtların mücadelesi onun için pek önem taşımaz. O zıtların arasındaki mücadeleyi "denge", "dengesizlik" şeklinde izah etmekte ve böylece süresiz, göreceli ve koşula bağlı olarak ele almaktadır. Peki bumudur zıtların mücadelelerinin sürekli ve mutlak oluşu? İşte onun metafizik felsefi düşüncesi onu her şeyle temsil ettiği sınıflar itibarıyla, ideolojisiyle, siyasetiyle, gelenegiyle ve kültürüyle taban tabana birbirlerine zıt(karşıt) partilerin sosyalist toplumda beraber yaşamalarını amaçlayan teoriler, ama hiçte Marksizm-Leninizm için yeni olmayan oportünist çürük teoriler, yapmaya götürmüştür. Peki nerede kaldı, onun için zıtların birliğinin geçiciliği. göreceliliği ve zıtların mücadelesinin sürekli mutlaklılığı? Dönüşümdende ne anladığı gayet açık değilmi? Mao Zedung'tan buna benzer birçok örnekleme yapılabilir. Bu konuda da "ne yazıkki" Mao Zedung Sovyet modern revizyonistleriyle aynılık gösteriyor. Onlarda güya Mao Zedung

ng'u eleştiriyorlar. Ama bunu yaparlarken Mao Zedung'la aynı şeyleri söyledikleri ortaya çıkıyor. Onlar şunu diyorlar:

Gerçekte Mao diyalektik katagori ve yasalar dan oluşan tüm zenginliğini, karşıtlıklar arasında savaşıma sorununa indiriyor."

"Mao Taze-tung karşıtların savaşını mutlaklaştırılmaktadır. "(Marksizm -Leninizm ideolojik ve politik düşmanı:Maoizm. sy. 46)

Oysa Mao Zedung'un bütün eserlerinde de açıkça, görülebileceği gibi onun için karşıtların mücadelesinin mutlaklığı yerine "denge" vardır, zıtların birliğinin "sonsuzluğu" vardır. Ön planda olan onun için zıtların birliğidir. Yine o şöyle demektedir.

"Milli burjuvaziyle olan ilişkilerimizi kötüleştirmek yerine geliştirmek amacıyla sanayi ticaret ve vergilendirmede uygun yeniden düzenlemeler yapmalıyız."

"Milli burjuvazi eninde sonunda yok olup gidecektir. ama bu aşamada onu kendimizden uzaklaştırmamalı tem terisine kendi çevremizde toplamalıyız."(S.E.C.5 sy. 37)

Bunları 1950 yılında söylüyordu. 1957 yılında ise gene buna uygun şeyler söylemişti:

"Ülkemizde, işçi sınıfıyla milli burjuvazi arasındaki çelişme, halk içindeki çelişmeler sınıflamasına girer.(...) Milli burjuvaziyle işçi sınıfı arasındaki çelişme sömürenle sömürülen arasındaki bir çelişmedir. ve miteliği gereği uzlaşmaz bir çelişmedir. Ama Çin'in somut koşullarında, iki sınıf arasındaki bu uzlaşmaz çelişme, doğru bir biçimde ele alınırsa uzlaşmaz olmayan bir çelişmeye dönüştürülebilir. ve barışçı yöntemlerle çözülebilir (S.E.C.5, sy. 443) (a.b.c.)

İşte görüldüğü gibi aslında onun için proletarya ile milli burjuvazi yani sömürenler arasında mücadele yerine bu iki birbirine düşman sınıfın birliği önemlidir. Herhalde bütün bunlara rağmen Mao Zedung'un zıtların(karşıtların) mücadelesini mutlak gördüğü söylenemez. Onun bütünlüklü, ekletik anlayışınınözünde yatan gerçek budur. Trockist anlayışlarda olmuştur. Ama biz şunu biliyoruz ki "sol" anlayış özünde "sağdır" Yukarıdaki alıntılarda

görüldüğü gibi sovyet modern-revizyonistleri de belliki karşıtların mücadelesini mutlak görmedikleri Mao'yu bu konuda eleştirerek belirtiyorlar. Onların çizgisinde olan Revizyonist Almanya Komünist Partisinde bu konuda şunları söylemektedir.

"Karşıtların birbiriyle"mücadelesinin" Mutlaklaştırılması ise karşıtları nasıl olupta geliştiğini ve doruk noktasına varabildiğini açıklayamaz." (Marksist-Leninist partinin temel Eğitim dersleri sy. 233)

Onlarda tıpkı Mao gibi zıtların mücadelesinden ve zıtların sürekliliğinden ve mutlaklığından bahs ediyorlar, ama sonunda işte böyle anti-diyalektik metafizik görüşler savunmadan da edemiyorlar. Mao Zedung'un yukarıdaki alıntılarda görüldüğü gibi özünde karşıt iki sınıf olan proleterya ile milli burjuvazi arasındaki mücadelenin niteliği "barışçıl tarzda uyum denge sağlanması için bir mücadele"ye dönüştürülüyor. Bu durumda mücadelenin mutlaklığı ve sürekliliği söz konusu olmaz. Peki bu ne demektir? Bu Mao Zedung'un zıtların birliğini mutlaklaştırdığı ve mücadeleyi ise göreceli, kesintili ve geçici olarak gördüğü ve savunduğu anlamına gelir. Zaten açık değilmi? Gerçi daha ileride yine, Mao zedungun felsefi düşüncelerinin temellendirdiği teorik kanıtlarında da göreceğimiz gibi onun zıtların birliğinin mutlaklaştırma buna karşılıklı zıtların mücadelesini geçici ve göreceli olarak görmesi ve kavramasının sonucunda sınıf uzlaşması siyasetler ortaya koyması bu kadar beceraketen vede üstelik görüldüğü gibi sovyet modern revizyonistleriyle aynı felsefi ve teorik düşüncelerde paralellik göstermesine rağmen, kalkıp seviyesiz bir şekilde onun savunulmasına geçmek ve onu eleştirmenin ve mahkum etmenin brevnejcilik olduğu çocukça iddialara bel bağlamak, açıktır ki bu durumda olanlar için Marksizm-Leninizm'den uzaklaştıkları ölçüde bir "talihsizliktir". Bu yüzden onların Mao Zedung'un eleştirilmesine kulak vermenin de ötesinde felsefi ve teorik araştırma içerisinde girmeleri bir zorunluluktur. Bazı soy-suz karşı devrimci (aydınlık-TİKP gibi) mihrakların özellikle Mao Zedung'u ısrarla savunmaları öğretici değilmi? Şimdi, Mao Zedung'un zıtların birliği ve mücadelesi ile ilgili metafizik felsefe.

düşüncesinin onu zıtların dönüşümü konusunda nasıl anti-Marksist-Leninist teoriler savunmayagötürdüğüne bakalım. EnverHoca bu konuda şu doğru tespiti bulunuyor:

"Mao Zedung, bir çelişkinin iki zıt yanını karşılıklı olarak birbirine dönüşmesini, bu çelişkinin çözümü olarak yada bu zıtların içeren olayan kendisinde meydana gelen bir niteliksel değişme olarak değilde basit bir yeni değiştirme olarak kavramakta ve bunu yani zıtların karşılıklı olarak birbirine dönüşmesini herşeyin onun buyruğuna uyduğu kesin bir şema olarak kullanmaktadır."(Emperyalizm ve devrim. sy. 297. Yıldız yayınları)

Enver Hoca'nın bu doğru görüşlerini haklı çıkaran Mao Zedung'un anti-marksist-Leninist anlayışı şöyledir:

"Eğer burjuvazi ile proleterya birbirlerine dönüşmezlerse nasıl oluyorda devrim yoluyla proleterya yöneten, burjuvazi ise yönetilen durumuna gelebiliyor?Örneğin biz, Çan kay-Şek'in Guominlangının tam karşıtı idik. Birbirine karşı olan iki tarafın birbirleriyle mücadele etmesi ve birbirlerini karşılıklı olarak dışarıda bırakması sonucu hem onların hemde bizim durumumuzda bir değişiklik oldu. yani onlar yönetenken yönetilen, bizse yönetilenken yöneten haline geldik(S.E.C.5 sy. 422)

Onun dönüşümden anladığı, insanın insan tarafın-sömürülmesini, baskıyı zulümü ortadan kaldıran yeni bir niteliğin meydana gelmesi değil ama burjuvazi ve proleterya arasında basit bir yer değişimidir. yani yönetenlerle yönetilenler arasında bir değişikliktir. Oysa diyalektik, doğada ve toplumda gerçekleşen dönüşümlerle ispatlandığı gibi dönüşümden, zıtların mücadelelerinin sonucu olarak bir çelişkinin çözümünü ve zıtlardan herhangi birisinin Marks'ında dediği gibi mutlak yan haline gelmesini değilde, çelişkinin olumsuz yanını oluşturan yani yıkıcı yanını oluşturan zıttın hem karşıtının ve hemde kendisinin yok olmaları şartlarının hazırlanmasını anlar. İşte bu niteldegışimdir. Mao Zedung'a göre zıtlardan birisi, çelişkinin mutlak yanını diğeri yanını oluşturmak zorundadır. Ona göre:

"Bir birliğin birbirleriyle mücadele eden iki karşıt yönünden biri esas, diğeri ise ikincil yönolmak zorundadır."(S.E.C.5 sy. 425)

Böylece onun için dönüşüm her seferinde biri esas diğeri tali, yani ikincil duruma gelebilecek bir şemadan başka bir şey değildir. Bu durumda onun için elbetteki bir nitel durum söz konusu olamaz. Çünkü o, zıtların dönüşümünde aynı şey içinde çelişkinin zıt kutuplarından esas ve tali olanın basit yerdeğişmesini anlıyor. Nitekim yukardaki b u anlaşılmıyormu? Onun anlayışına göre, zıtlar arasındaki mücadelenin mutlaklığından durumdan bahs edilemiyeceği bir kez daha ortaya çıkmıyormu? Gerçek olan şuku: zıtların mücadelelerinin mutlak oluşları kendilerini nitel dönüşümde somutlaştırır. Yani nitel dönüşümler aynı zamanda zıtların mücadelesinin mutlak oluşunun kanıtıydı. Şu alıntı nun metafizik düşüncesini açıkça ortaya koyuyor :

"Yeni Çin tarihinin belirli bir döneminde olumlu bir rol oynayan Kuomintang sınıfsal niteliği gereği ve emperyalizmin kışkırtmasıyla (koşullar bunlardı) 1927'den sonra karşı devrimci bir parti olduysa da Çin ile Japonya arasındaki ulusal çelişkilerin şidetlenmesiyle ve komünist partinin ulusal birlik cephesi siyaseti güdmesiyle(koşullar bunlardı) Japona karşı koymak konusunda bizimle anlaşmak zorunda kaldı. Çelişik şeyler birbirlerine dönüşür ve aralarında belirli bir özdeşlik vardır."(Teori ve Pratik. sy. 61)

Guomintang özü gereği başından beri proleteryanın temsilcisi bir parti değildi. Esasta o, sömürü sınıflarının varlığından karakterini alıyordu. Karşı devrimci olarak. ABD emperyalizminin uşağı olarak Japon emperyalizmine karşı komünist partisiyle ittifak etmesi onun niteliğini acaba değiştirdimi? Ama tarih gösteriyor ki böyle birşey olmamıştır. Guomintang'ın özünde bir nitel dönüşüm olmadığına göre, demekki Mao dönüşümden aynı şey için de yani Guomintang içinde basit, öze ilişkin olmayan bazı değişiklikleri anlamaktadır. Örneğin komünist partiyle geçici ittifakı gibi. Mao Zedung'a göre nitel durumların olmaması gayet doğaldır?Çünkü,o, böyle bir şeyi zıtların birliğinin sonunu getiren"felaket" olarak görür. Bu yüzden sos

yalizmde burjuvazinin her şeyiyle, sömürüsüyle, kültürüyle var olmasına göre gayet doğaldır. Oysa karşıtların birbiriyle mücadelesi sonucu sürecinin belirli bir ananda meydana gelen dönüşüm yeni bir nitel durumdur. Marksist-Leninistlerin dönüşümden anladıkları budur. yani tamamen yeni bir durumun, olgunun meydana gelmesidir. Yoksa onlar karşıtların dönüşümünden mekanik bir değişikliği, bir tekrarı, basit bir yer değişmeyi anlamazlar. Dönüşüm bir kere oldumu artık hiç birşey değişmeyecek anlayışı yerine, diyalektik görüş, nitel durum oluşması ve karşıtların dönüşümü sonucu karşıtların yok olmaya gittiklerini anlar. Mao Zedung ise bunu böylekavramamaktadır. Örneğin o, sınıflar ortadan kalkıncaya kadar burjuvazisinde toplumdaki var olması gerektiğini, çünkü onun karşıtı olan proletaryanın varlığının onu koşullandırıldığını söylemektedir. Ama Biz biliyoruz ki proletaryaya ancak burjuvaziye, onun iktisadi temeli kapitalist özel mülkiyeti siyasi iktidarını, ideolojisini ve kültürünü ortadan kaldırmadan sosyalizm inşa edemez ve dolayısıyla kendisinin sınıf olarak yok olma şartlarını da oluşturamaz. Mao Zedung'un kavrayamadığı tarihi kaçınılmazlık kuşkusuz budur. Ona göre bunlar yok edildiği takdirde sosyalist toplumdaki çelişkilerde biter, çelişkiler bitimide herşey biter. Bu yüzden "yüz çiçek açsın yüz fikir yarışsın", burjuva ve küçük burjuva partiler komünist topluma kadar komünist partisiyle yan yana yaşasın, şehir ve kırsal burjuvazisi sosyalizmle bütünlüşmeli v.s. .. v.s.

O şöyle demektedir:

"Bırakın yapsınlar kapitalizm taraftarlığı. Toplum çok karmaşıktır. Eğer sadece sosyalizm taraftarlığı olsa ve hiç kapitalizm taraftarlığı olmasa bu çok basit olmaz mı? O zaman zıtların birliğinden mahrum kalmaz, sadece tek taraflı olmaz mıydık?" (Yayınlanmamış Yazılar. sy. 169)(a.b.ç.)

İşte böylece o, burjuvaziye, kapitalizmi, onların kültürünü, ideolojisini ve partilerinin varlığını sürdürmelerini meşrulaştırmaktadır. Bu tür anti-Marksist-Leninist teorilerle onların varlığını sonsuzlaytırmaktadır. Buna da anti-diyalektik tarzda kavradığı zıtların birliği yasası dayanak

olarak hazırlar. Ardından kalkmış Lenin'den şu alıntıyı yaparak diyalektikğin ve onun bir yasası olan zıtların birliğinin geliştirilmesi görevinin kendisine düştüğünü söylemektedir:

"Diyalektikle ilgili olarak Lenin şöyle demişti: "Sözün kısası, diyalektik, karşıtların birliği öğretisi olarak tanımlanabilir. Bu diyalektikğin özünü ortaya koyar ama açıklanması ve geliştirilmesi gerekir?" Bu öğretiyi açıklamak ve geliştirmek bize düşen bir görevdir." (Marx Zedung. S.E.c.5 sy.419)

Peki ne yapmıştır, yaptığı katkı nedir? Orası bir gerçekten meçhul. Onun eserleri incelendiğinde, zıtların birliği yasası ile ilgili pek bir şey vermemektedir. Hele "Geliştirilmesi bize düşüyor" dediği halde, bundan sonrasına var olan eserlerin de rastlamak mümkün değildir. Oysa biz onun diyalektikten ve onun temel yasalarından ne anladığını yukarıda izah etmeye çalıştık. Onun felsefi düşüncesinin nasıl evrimci olduğunu gösterdik zıtların birliğinden ne anladığını. buna karşılık zıtların mücadelesinden dem vurmasına ve hatta bu mücadelenin mutlak oluşundan bahs etmesine rağmen, aslında zıtların mücadelesini inkar ve engellemek için nasıl "teoriler" yaptığını kanıtlamaya çalıştık. Aşağıda yadsımanın yadsıması dönüşüm yasasında nasıl inkar ettiğini göreceğiz. Ama arkasına sığınmaya çalıştığı Lenin'in şu sözleri ne anlama geliyor, onu görelim:

"Diyalektik, karşıtların birliği teorisi olarak tanımlanabilir. Kısaca diyalektikğin çekirdeği bununla sezilip kavranacaktır, ama bir dizi açıklamayı ve bir geliştirmeyi gerekli kılar bu?" (Felsefe Defterleri, sy. 181)

Bundan hareketle, Zıtların birliğinin diyalektikğin temel yasası olduğu sonucuna gidilemez. Ayrıca ne bu alıntıda nede başka bir alıntısında Lenin bu yasayı hiç bir zaman diyalektikğin temel yasası olarak görmez: ama diyalektikğin başta gelen özelliklerinden yada niteliklerinden biri olarak görür. (bakınız, bu yazının zıtların birliği ve mücadelesi yasası, adli bölümün başlarında) ve tek başına başta gelen özelliği olarak görmediğini de belirtir. Yalnız şunu da belirtmek gereklidir ki bu yasayı diyalektikğin özü olarak görmesi temeli,

olarak görmesi anlamına gelmez. Zaten Lenin aynı alıntıda özün temel olmadığını, bu yasanın diyalektik temel özelliklerinden biri olarak nitelmesiyle ortaya koyuyor. Öz demek temel demek değildir: çünkü temel özden daha kapsamlı ve derindir. Bir temel, özü, yanısıra niteliğine ilişkin birçok özellikleri bulunabilir. O halde Lenin bu yasadan niye diyalektikliği özüdür diye bahs? çünkü zıtların birliği ve mücadelesi, diyalektikliği meydana getiren hareketin ve gelişimin asıl nedeni ve iticigücüdür. İşte bu yüzden. Mao zedung'un Lenin'e "dayanma" sahteliği böylece bir kez daha ortaya çıkıyor. Mao zedung'un Lenin' "dayanma" sahteliği yanısıra Stalin'ede dil uzatarak onu karalamaya girişme cesaretini "kendinde" bulabiliyor. Örneğin şöyle diyor:

"Stalin, karşıtların mücadelesiyle karşıtların birliği arasındaki bağı göremedi" (S.E.C. 5. sy.423)

Herşeyden önce bu tür bir iddianın Marksız-Leninizmin bir ustası, bir dehası olan Stalin'e yapılması sevyesiz olduğu kadar bizce gülünçtür. Çünkü tamamen temelsiz ve en küçük bir kanıta dahi dayanmamaktadır..Kaldı ki Stalin'in diyalektik yasalara zenginleştirdiği de bir gercektir. Neki Stalin'zıtları mutlaklaştırmamış, onlar arasındaki ilişkinin, gene onlar arasındaki mücadeleyle kavranabileceğini önemiyle vurgulamış..Zıtların birliğinin mücadeleyle doğduğunu ve gene mücadeleyle çözülüp dağılabileceğini bu yüzden zıtlar arasındaki mücadelenin yenileştirici ve sürekli olmasından dolayı mutlak olduğunu kabul etmiş ama zıtların gecici olduğunu, sonsuzluğun onlar için olmayacağını, zıtlardan yenileştirici olanın diğerini, yane birliğin tutucu yanını oluşturanı keskin ve uzlaşmaz mücadelele mutlaka dışlayacağını, inkar edeceğini koşulsuz kabul etmenin ötesinde devrim yapmak istiyenre, dünyayı değiştirmek istiyenlere öğretmiş ve hayata gecirmiştir. İşte bu yüzden o, moa'ya göre karşıtların mücadelesiyle karşıtların birliği arasındaki bağı "görememiş". Saçmalık. Birkere yazımızda da görüldüğü gibi Mao Zedung zıtların birliği ve mücadelesini metafizik tarzda kavramakta ve revize etmektedir. oysa Stalin şunları söylüyor:

"Diyalektik, metafiziğin tersine, doğadaki, nesnelerin ve olayların iç çelişkiler içerdekileri, çünkü hepsinin olumlu ve olumsuz yanları bir geçmişleri ve bir gelecekleri, olduğu, hepsinin olumlu ve olumsuz yanları bir geçmişleri ve bir gelecekleri olduğu, hepsinin yok olup giden yada gelişen öğeler taşıdıkları görüşünden yola çıkar: karşıtların mücadelesi, eski ile yeni arasındaki, ölen ile doğan arasındaki, yitip giden ile gelişen arasındaki mücadele, işte bu gelişme sürecinin, nicel değişimlerin nitel değişimlere çevrilmesinin içindeki içerektir." (Leninizim sorunları, sy.656)

İşte dahiyane kavrayış budur. Mao Zedung'un iddiasını çürüğe çıkaran, onun felsefi iddiasını yerle bir edecek kanıt budur.

Gördüğümüz gibi Mao Zedung diyalektiği ve onun yasalarını ret etmekte yerine metafiziğin savunmaktadır. Onun savunduğu "zıtların birliği" yasasında ne olduğunu gördük. Ancak o, bu metafizik tarzda kavradığı yasayı sadece gelişmenin ve hareketin, yani diyalektiğin değil ama düşüncenin temel yasası olarak kavramaktadır. O şöyle diyor:

"şeylerdeki çelişkinin yasası, yani karşıtların birliği yasası, doğanın ve toplumun temel yasası olup, bundan dolayı, düşüncenin de temel yasasıdır." (Teori ve pratik. sy,69)

Nasılki doğanın ve toplumun, gelişmesinin ve hareketinin bilinmesi diyalektiğin temel kanunları, yasalarıyla oluyorsa, aynı şey düşünce içinde geçerlidir, çünkü düşünceye kaynaklık eden doğa ve toplumdur, bu durumda doğa ve toplum için geçerli olan yasalar düşünce içinde geçerlidir, Lenin şunları söylemektedir:

"...düşünce kategorileri, insan için formüller derlemesi değil: doğa kadar insanında boyun eğdiği yasaların dile gelişidir." (Felsefe Defterleri, sy, 74)

Halde biz önümüze çıkan her yasayı düşüncenin temel yasası olarak ilan edemeyiz. İnsanın ve doğanın kabul etmek zorunda olduğu yasaları başında diyalektiğin temel yasaları gelir. işte bu yasalar düşüncenin temel yasalarını oluşturur. ama doğanın ve insan toplumun gelişmelerinin ve hare-

ketlerinin yasalarını kavramayan Mao'nun düşüncesinin temel yasalarını kavradığı söylenemez. Üstelik o, gördüğümüz gibi zıtların birliğinden bahsetmesine rağmen, zıtların mücadelesine pek önem vermez. Öyleki onda geçerli olan zıtların ilelebet birliğidir. Zıtların birliğinin geçiçi, göreceli olduğunu daha yukarda gördük. Zıtların birliğini felsefesine temel alan Mao Zedunk böylece mutlak olan zıtların mücadelesini bir kenara itiyor. Oysa marksist felsefe göreceli olanı kendisine temel almaz. göreceliği retetmemekle birlikte mutlaklık ile beraber ele alır. Ama diyalektik için asıl önemli olan mutlaklıktır. Lenin şöyle der:

"Diyalektik, Hegel'de zamanında açıkladığı gibi, göreceliğin, yadsımanın ve şüpheçiliğin bir ögesini kapsar, ama diyalektik göreceliğe indirgenemez. Marks ve Engels'in diyalektik materyalizmi, elbetteki göreceliği kapsar. ama ona indirgenmez yani diyalektik materyalizm, bütün bilgilerimizin göreceliğini nesnel gerçeğin yadsıması anlamında değil, ama bilgilerimizin bu gerçeğe yaklaşmasının sınırlarının tarihsel göreliliğini anlamında kabul eder"

(Materyalizm ve Ampiryokırıtisizm, sy II4)
Bizim bilgi teorimiz diyalektiğin ve yasalarının dile gelişinin biçimlenmesidir. Bildiğimiz gibi diyalektik ve yasalarıyla bilgi teorisi arasında yakın ve kopmaz bir bağ vardır. Çünkü diyalektik ile bilgi teorisi arasında bir uygunluk vardır. Bu uygunluk ise doğa ile düşünce ve bilinç arasındaki doğal uygunluktan ileri gelir. İşte bu yüzden Lenin'in ifade ettiği gibi:

"Diyalektiğin (Hegel'inve) marksizmin bilgi teorisidir." (Materyalizm ve Ampiryokırıtisizm sy, 416)

Bunun için MAO Zedung'un göreceli olan zıtların birliğini diyalektiğin ve düşüncenin temel yasası olarak ele alması bilgi teorisinin görecelik üzerine kurması demek tir. Lenin gene şöyle demektedir:

"...bilgi teorisinin görecelik üzerine kurmak, kendini kaçınılmaz olarak mutlak şüpheçiliğe, bilgiçiliğe yada öznelç-

ilige, mahkum etmek demektir. "(Materyalizm ve Ampiryokiritisizm, sy I44)

Mao Zedung'un durumu tamda bu değilmi? VE bu durumda mahcılığa düşmekle kalmıyor, onu aynı zamanda çin pıratığında hortlatarak "yüceltmektedir". Lenin'in dehasının yerle bir ettiği kokuşmuş mahcılığın hangi biçimde olursa olsun itibar görmeyeceği çağımız komunist harekete defalarca kanıtlamıştır.. Böylece gerçek bir kez daha haykırıyor: Marksizm-Leninizm ile "Mao Zedung Düşüncesi"nin ortak hic bir yanlarının olamayacağı gibi bir arada savunulup barındırılmaz.

DIYALEKTİĞİN YADSIMANIN YADSIMASI YASASI

EngelsDoğanın Diyalektiğinde her şeyin:

"en küçük unsurdan en büyüğüne, kum zerreciklerinden güneşlere, protistadan (en ilkel tek hücreli canlı-bizim) insanakadar, doğanın tümünün kesintisiz, sonsuz ve sonrasız yaşama geliş ve gidişte, kesintisiz bir akımda, bitmek bilmez bir hareket ve değişim içinde ..."olduğunu söyler (doğanın Diyalektiği, sy I48)

Dolayısıyla her şeyi kapsayan, değişmeyen ve hep aynı kalan bir doğa ve insan toplumu tarihi bilgisi sistemi, diyalektik düşüncenin temel yasalarıyla çeliği içinde olan metafizik düşünceye aittir. o, şeylerin (nesnel gerçekliklerin) görünüşteki değişmezliği mutlak sayar: Onların ancak değişmez gibi görünen varlıklarını dikkate alır. Bundan hareketle metafizik düşünce "değişmez toplum) gerici iddiaları saçmalığı mantıksızlığına saplanıp kalır. Oysa konumuzun başında izaha çalıştığımız gibi diyalektik düşünce ise nesnel gerçekliklerin görünüşüne saplanıp aldanmaz, onları mevcut cereyan eden hareketleri içinde titizlikle ele alır, ve o biliyorki değişme her nesnel gerçekliğin içinde saklı duran bir özelliştir; bu özellikte ancak öz de mevcuttur. Doğa ve insan toplumunun tarihi incelendiğinde her şeyin sürekli dönüşme ve doğuş (oluş) ve yok oluş durumunda olduğu, ama bu ayrıntıları bilmemizi ve öğrenmemizi hemen sağlayamayacağı; ancak nesnel gerçeklikleri ve onların düşüncemizdeki kavramsal yansımalarını, niteliklerini, öz neden ve sonuçlarıyla nasıl bileceğimizi ve öğrenebileceğimizi diyalektik ve diyalektiğin temel yasaları:

"Nesneleri ve onların kavramsal yansılarını, özsel olarak bağlantıları, zincirlenmeleri, hareketleri, doğuşları ve sonları içinde" sağlar. (anti-Dühring, sy, 73 Engels)

Gene Engels Anti-Dührig'de (sy, 74_); nasılki evrenin, onun ve insalığın evriminin kavranması ve bilinmesi için diyalektik gerekli ise, bu evrimin insanların beynindeki yansımalarında doğru bir biçimde kavranmasının ancak oluş ve yok oluşun, ilerliyen ve gerileyen değişikliklerin evrensel karşılıklı etkilerini sürekli göz önünde tutarak diyalektik yoldan olanaklı olduğu söyler. Diyalektik yol karşımıza, onun temel yasalarını çıkarır; ama sadece burada değil aynı zamanda onların doğru kavranması ve özümlemesi gerektiği gerçeğini önümüze koyar. Yukarıda, yazımız bir bütün olarak bunu doğru bir şekilde işlemeye çalıştı. Yani niceliğin niteliğe, niteliğin niceliğe dönüşümü ile karşıtların (zıtların) birliği ve mücadelesi, yasalarının bilinmesi ve doğru kavranması gerekliliğini aksi halde ise doğurduğu yanlış ve bilimsel olmayan sonuçlara nasıl götürdüğünü ve götürebileceğini göstermeye çalıştık. Fakat sadece bu yasaları bilmek, kavramak ve özümlemek yetmez; çünkü bu yasalar hareketin ve gelişimin biçimleri yanı sıra öz nedeni ve itici gücünü bize vrmelelerine, öğretmelerine rağmen; dönüşümü asıl izah eden, yeni bir şeyin nasıl ve ne şekilde olduğunu ve nasıl doğduğunu, geliştiğini ve yok olduğunu inkarın inkarın yada yadsımanın yadsıması diyalektik yasası verebilir. Stalin şunları söylemektedir.

"diyalektik, metafiziğin tersine, doğaya, dinginglikve kımıldamazlık, durağanlık ve değişmezlik durumu olarak değil, daima herşeyin doğduğu ve geliştiği, herşeyin dağıldığı ve kaybolduğu sonsuz bir hareket ve değişme durumu, kesiksiz bir yenileme ve gelişme durumu olarak bakar". "Bu yüzden diyalektik yöntem, olayların yalnızca karşılıklı bağlantıları ve birbirlerini karşılıklı koşullandırmaları açısından değil, ama zamanda hareketleri, değişimleri, gelişmeleri açısından, ortaya çıkışları ve ortada kayboluşları açısından dikate alınmalarını gerektirir.

(Leninizmin sorunları, sy 653)

Buda bize öz olarak inkarın inkarın yada yadsımanın yadsıması diyalektik yasasını verir. Peki nedir in-

karın inkarı yada yadsımanın yadsıması diyalektik yasası? Engels şöyle tanımlar bu yasayı:

"Peki yadsımanın yadsıması nedir? Sen derece genel, ve işte bu yüzden büyük bir önem ve büyük bir değer taşıyan doğanın, tarihin ve düşüncenin bir gelişme yasasıdır. (Anti-dürük, sy, 240)

Ama Engels şu ayırimıda yapar:

"Yadsımak, diyalektikde, sadece hayır demek, yada yada bir şeyin var olamadığın söylemek yada onu herhangi bir biçimde yok etmek anlamına gelmez." (a.e.g.sy, 241)

Oysa Mao Zedung diğer yasalar gibi bu yasayıda inkar etmektedir.

"Yadsımanın yadsıması diye bir şey yoktur. Olumlama, yadsıma, olumlama yadsıma...şeylerin gelişiminde, olaylar zincirinin her halkası, hem olumlama hemde yadsımadır." (Yayınlanmamış yazı, sy 179)

Engels'in bize öğrettiği gibi bir şeyi, keyfi veya daha değişik bir şekil ve nedenden dolayı yadsıma yada inkar, o şeyin gerçekten yadsıması veya inkarı anlamına gelmez. Materyalist diyalektik felsefenin gerçek yaratıcıları ve savunucuları büyük deha ve ustaların ortaya koydukları ve idalist metafizik gerici felsefeye karşı fedakarca yılmadan savundukları, yıkılmaz ve gerçekten çürütülmez bir şekilde kanıtlanan ve doğrulanan diyalektik temel yasalarını daha öncede gördüğümüz gibi Mao Zedung, küçük-

burjuva gerici matığıyla inkar yada yadsımaya kalkıyor Engels böyle mantıklarla alay ederek gerici metafizik düşünceyi hak ettiği bir biçimde yerle bir etmektedir. Mao Zedung'un, örneğin, yukarıdaki alıntısında da görüldüğü gibi yadsımanın yadsınması diyalektik yasasını inkar etmesi yada yadsıması gerçekte neyi değiştirir? Bu yasanın olamayacağına hata olmadığını mı? Ama hayır. Çünkü eğer doğa ve toplum öncelikle ve sonsuz, yaşama geliş yani doğuş ve gidişte yani ölümden, kesintisiz bir var oluş ve yok oluş süreci içinde sonsuz bir hareket ve gelişimi içeriyorsa ki bu tartışılmaz; o halde yadsımanın yadsınması diyalektik yasasını da her an işlevlikte olduğu doğrudur. Ayrıca şurasıda doğrudur ki

diyalektiğin yasaları bizim irademiz dışında işlemler, yani biz istesekte istemesekte onlar işliyorlar, fakat insanlar yavaşlatır veya hızlandırabilirler. Örneğin burjuvazi ile proleterya arasındaki mücadelede, eninde sonunda burjuvazi proleterya tarafından yadsınacaktır yada mülksüzleştirilecektir; ancak çeşitli türden revizyonist bujuva düşüncesi bu gerçeğin biraz daha gecikmesi için çalışırlar. Vebelli ölçülerde geçici başarılarında elde ettiler; Sovyetlerde, bir sürü doğru Avrupa ülkelerinde ve Çin'de. İşte Mao Zedug'un da bütün derdi budur: Burjuvazinin ve diğer sömürücülerin yadsınmaması, yada mülksüzleştirilmemesi ama proleteryanın ve diğer emekçilerin onlarla barışçı bir şekilde yan yana yaşaması. O bunun teorisini oluşturmıştır. Elbetteki bu yüzden diyalektiğin inkarın inkarı yada yadsımanın yadsınması yasasını kolaylıkla ret edecekti. Çünkü her şeyin kitabına uyması gerekiyordu. Aşağıda bunu nasıl olduğunu örneklerle daha iyikavrayacağız. Şimdi ise yadsımanın yadasınması doğada ve toplum tarihinde kendisini nasıl ortaya koyar; onu görelim; Engels şu örnekleme yapıyor:

"...örneğin bir dalya yada bir orkide alalım; tohum ve tohumun çoğan bitkiyi bahçıvan ustallığıyla işliyelim; bu yadsımanın yadsınmasının sonucu olarak, sadece daha çok tohum değil, ama daha da güzel çiçekler veren, nitelikçe daha iyi bir tohum elde ederiz, ve bu sürecin her yenilenmesi, her yeni yadsımanın yadsınması, bu yetkinleşmeyi pekiştir."

Engels devam ederek başkibir örnek daha verir:

"Bu süreç, arpa taneleri bakımında olduğu gibi, böceklerin çoğu, örneğin kelebekler bakımından da böyle olur. Kelebekler, yumrtanın yansınması ile yumurtadan doğar, cinsel olgunlaşmaya kadar değişmelerini tamamlar çiftleşir, ve çiftleşme süreci tamamlanıp da dışı çok sayıdaki yumurtalarını yumurtlar yumurlamaz, ölmeleri sonucu, bu kez de kendileri yadsınmış olur."

(Anti-Dühring, sy, 233)

Bazıları Engels'in bu kadar açık ve basit örneklemelerle, doğadan yadsımanın yadsınmasını dahiyane bir şekilde ispatlanmasını yaptığı için sorumsuzca ve aptalca kötü bir şekilde "eliştirmeye kalkıyor. Böylece Engls'in dehasının altındaki derin kavrayışını, kavrama zametine girmeden, onun verdiği örnek-

lerle, yadsımanın yadsınmasını mekanikleştirdiğini söylemektedirler. Oysa Engels yukarıda yaptığımız alıntılarının hemen altında devamla şunu göstermektedir:

"Öbür bitki ve öbür hayvanlarda sürecin bu yalınlıkta olmaması, bunların yok olmadan önce bir tek kez değil, birçok kez tohum, yada yavru vermeleri, şu anda bizim için önemliden değil, biz, burada, sadece yadsımanın yadsınmasının organik dünyanın iki çevresinde de gerçekten ortaya çıktığını göztermek istiyoruz." (aynı yerde, sy, 234 a.ç. Engels)

İnsanların son olan görünüşleri ve organik bileşimlerinin kavuşmaları için defalarca, bir çok kez her defasında kendisinde daha yüksek düzeydeki organizma tarafından yadsındıkları bir gerçek dağılmı?

Veya bunküğü bitki ve hayvanlar son şekillerini almaları için kendi türlerince birçok kez yadsınmış, tekrar yadsınmış değillermi? Demeki Engelsin dediği gibi her bitki veya hayvanda, veya herhangi bir nesnel gerçeklikte daha olgun, daha yüksek nitelikçe değişik şeylerin nedana gelmesi için farklı farklı süreçlere ihtiyaç vardır. İnsan toplumlarında da bu böyledir. Fakat gerek doğada ve gerekse insan toplumunda olsun, her yadsımanın yadsınmasından sonra yeni bir süreç başlar ve bu süreçte yadsıyan kendisini yadsıyacak olanı da kendisiyle beraber oluşturur; ve tabi daha yüksek bir düzeyde. İnsan Toplum tarihinde yadsımanın yadsınması yasasının nasıl bir işlediğini görelim:

"Tarihte durum başka türlü değil. Bütün uygar halklar, işe toprağın ortak mülkiyeti ile başlarlar. Belirli bir ilkel aşamayı aşan bütün halklarda, bu ortak mülkiyet, tarımın gelişmesi içinde, üretim içinde bir engel durumuna gelir. az çok uzun araçlı aşamalardan sonra, ortayan kaldırılır, yadsınır, özel mülkiyet biçimine dönüştürülür. Ama tarımın, toprağın özel mülkiyeti sayesinde erişilmiş daha yüksek bir gelişme aşamasında, tersin bu kez mülkiyet, üretim için bir engel durumuna gelir-küçük toprak mülkiyeti bakımından olduğu kadar, büyük toprak mülkiyeti bakımında da bugün olduğu gibi. Toprak özel mülkiyetinin yadsınmasına, yeni baştan ortak mülkiyet biçimine dönüştürülmesine yönelen istemin, Bir zorunluluk niteliği ile ortaya çıktığı görülür. Ama bu istem

eski ortak mülkiyetin canlandırılması anlamına değil, üretim için bir engel olmak şöyle düşünürsüne, kollektif mülkiyetin, üretimi egelelerinden ilk kurtaracak, ve ona modern kimyasal bulgular ve mekanik buluşlardan tam bir yararlanmayı ilk sağlayacak çok daha yüksek ve çok daha gelişmiş bir biçiminin kurulması anlamına gelir." (Aynı eser, sy 239)

Bu olgunun yaratılmasına nasıl gelinir? Yani sonuç olarak "baskıcılar baskı altına" nasıl alınır? Vebu yol ne gibi bir süreç izler? marks'ın dahiyane diyalektik yaklaşımı, bu sorunları bir bir açığa çıkarır ve bu son işi yani sınırları ortada kaldıracak, insanları refaha ve mutluluğa gömülmesini yaratacak, kaçınılmaz tarihi yansınmayı proletaryanın azimli yaratıcı nasırlı ellerine. (kapital'in I.ciltinde) Buraya, şu gerçek tarihi olgularda varır. Sahibinin emeğine dayanan özel mülkiyeti, emekçinin kendi kullandığı üretim araçlarının özel mülkiyeti ile olur; emekçinin üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti gelişip serpilerek tüm canlılığın kavuşur. Yani işlediği toprağın köylüsü ve bir hüner sahibi olarak kullandığı aletlerin zanaatçısı olur. Böylece, mülk sahibinin emeğine dayanan kişisel özel mülkiyet gelişmesinin belli bir aşamasında kendisinin çözülüp dağılmasına yol açacak maddi şartları ve öğeleride yaratır. Toplumun bağrından doğup filizlenip güçler geliyor, ama eski tohum düzeni tuttuğu için bunları baskı altına alır. Ayakbağı olan bu düzenin yok edilmesi, dıştalansı gerekir. Yeni güçler bu işi başarır ve başarmazda pek çok insanın küçük, cüce mülkiyetinin, bir kaç kişinin dev mülkiyetine dönüştürülmesi kendisini gösterir. Bu dönüşüm. Büyük halk yığınlarının emek araçlarından, geçim araçlarından koparılıp korkunç, ıstıraplı mülksüzleştirilmesiyle, kapitalist üretim biçiminin ürünü olan kapitalist mülk edinme biçimi, kapitalist özel mülkiyeti yaratır. Tabiki bu bir dizi zor yöntemle, acımasız bir vaşetle olur. İşte doğrudan üreticilerin, emeğe dayanan kişisel özel mülkiyetin mülksüzleştirilmesi, yadsınması budur; emeğe dayanan kişisel özel mülkiyet yerini ücretli-emeğin sömürülmesine dayanan kapitalist özel mülkiyete bırakır.

Bu dönüşüm süreci yeter derecede gerçekleşir gerçekleşmez emekçiler proletaryaya, onların emek araçları sermayeye çevrilir. Şimdi mülksüzleştirilecek olan

kimse, artık kendi hesabına çalışan emekçi değil, bir emekçiyi sömüren kapitalisttir. Marks devala şunu belirtir: Bu mülksüzleştirme, kapitalist üretimin kendi içinde taşıdığı yasalaman işlemleriyle sermayenin merkeleşmesiyle gerçekleşir. Bütün insanların dünya pazarları ağına sokulması ve böylece kapitalist rejimin uluslararası bir nitelik kazanması, bu merkezileşme yada bir çok kapitalistin bir kaç kapitalist tarafında mülksüzleştirilmesiyle el ele gider. Ama sömürü, sefalet, baskı kölelik, soysuzlaşma da alabildiğine artar; böylece sayıları sürekli artan eğitilen, birleşen ve örgütlenen işçi sınıfında baş kaldırmaları ogunlaşır ve yağışır. Son olarak Marks şöyle der:

"Sermaye tekeli, kendisiyle birlikte ve kendi egemenliği altında fişkırtıp boy atan üretim tarzının ayakbağı olur. Üretim araçlarının merkezileşmesi ve emeğin toplumsallaşması, en sonunda, bunların kapitalist kabuklarıyla bağdaşamadıkları bir noktaya ulaşır. Böylece kabuk paçalanır. Kapitalist özel mülkiyetin anı çalmıştır. Mülksüzleştirilenler mülksüzleştirilirler." Kapitalist üretim tarzının ürünü olan kapitalist mülk edinme tarzı, kapitalist özel mülkiyet yaratır. Bu, mülk sahibinin emeğine dayanan kişisel özel mülkiyetin ilk yadsınmasıdır. Ama kapitalist üretim bir doğa yasasının kaçınılmaz zorunluğu ile kendi yadsınmasını doğurur. Bu yadsınmanın yadsınmasıdır." (Karl Marks, Kapitalizm, 782) a.b.c.)

Kuşkusuz, Engels'in dedi gibi süreç tarihsel bir süreçtir, ve aynı zamanda diyalektiktir. Ama diyalektik felsefenin bize öğrettiği gibi her süreç bir çelişkiyi içerir. İşte arı yokarda izaha çalıştığımız süreçte, yani özel mülkiyet dünyasında da bir çelişki mevcuttur. Çelişkiyi, bir birlerini dışlayacak olan proletaryaya ile burjuvazi karşıtlığı oluşturur; sözkonusu olannı bir zıtların, karşıtların birliği yani butunlğüdür. Her ikiside özel mülkiyet dünyasının oluşumları olup bu çelişki içinde belirli bir yeri kaparlar ve asıl sorunun; bu çelişki içinde, proletarya ile burjuvazinin hangi belirli yerli kapladığını bilmek olduğunu söyler Marks. Marks ve Engels şu dahiyane tespiti yaparlar:

"Özel mülkiyet olarak, zenginlik olarak özel

mülkiyet, kendi öz var oluşunu sürdürmek sorun-
dadır; ve bundan dolayı, kendi karşıtının, pro-
letaryanın varoluşunun da sürdürmek zorundadır,
özel mülkiyet. hoşnutluğu kendi kendinden bul-
muş olan özel mülkiyet, çelişkinin olumlu yanı-
dır. (a.c.marks "bunun tersine, proletarya, pro-
letarya olarak kendi kendini yıkıp yok etmek;
ve dolayısıyla, yani bu kendi kendini yıkıp yok
edisiyle, bağlı bulunduğu ve onu proletarya ya-
pan karşıtını da, yani özel mülküyeti de yıkıp
yok etmek zorundadır, çelişkinin olumsuz yanı-
dır proletarya; çelişkinin yüreğindeki kuşkudur,
eriyen ve: kendi kendine yok eden özel mülkiye-
ttir. (a.c.Marks)

"Öyleyse, bu çelişkinin bağrında: özel mülkiyet
sahibi, koruyup sürdürücü tutucu taraftır; pro-
letarya ise yok edici, yıkıcı taraf. Çelişkiyi
koruyup sürdüren etki, birincisinden; çelişkiyi
yok eden etki ise ikincisinde gelmektedir!"
(a.ç. Marks)

"Proletarya zarferi kazanacak olursa bu prolete-
ryanın toplumun mutlak yanı halini almış olduğu
anlamına gelmez katıyen; çünkü proletarya bu za-
feri ancak kendi kendini ve kendi kendisiyle bi-
rlikte kendi karşıtını da yok ederek kazanmakta-
dır. Zaferi kazandığı anda da proletarya. Kendini
içeren karşıtıyla, özel mülkiyetle birlikte ota-
dan kalmış olur." (Kutssâl Ayle, Aktaran Lenin,
felsefe defterleri, sy, I6-I7)

İşte gördüğümüz gibi "bir doğa yasasını kaçınılmaz zor-
unluluğu" ile yadsımanın yadsınması, yada inkarın in-
karı yasasını toplumda kaçınılmaz işleyişi budur. Bu
işleyişi durdurmak yada ortadan kaldırmak mümkün değ-
ildir. Her şeye rağmen yani burjuvazinin, diğer söm-
rücülerin ve onların çömezleri her renkten ve türden
oportünist-revizyonistlerin açık veya gizli bütün en-
gelemelerini ve entirikalarına karşın devrim olduk-
tan sonra. Bu sefer bütün cabalar sosyalizmin kurul-
masını engellemeye yönelir. Mao zedung'un eserleri ya-
dsımanın yadsınması diyalektik yasası ile ilgili hem-
en hemen hiç bir şey vermez; sadece onu inkar ettiği -
ni beyan eder. Bilinen şuki; o burjuvazinin ve diğer
sömürücülerin mülksüzleştirilerek tasfiyesinde, geçmiş-
ten kalan imtiyazlarına son verilmesinden yana olma-
mıştır. Daha yokarıda gördüğümüz gibi bunu diyalektiğ-

in bazı temel yasalarını revize ederek, bazılarını da açıkça inkar ederek dayanak yapmaya çalışır. Bu yüzden, genel olarak sömürücülerle proleterya ve onun yandaşı diğer emekçiler arasındaki ölüm kalım savaşımında, onun oluşturduğu revizyonist-milliyetçi siyasetin, Çin burjuvazisinin ve diğer imtiyazlı tabakaların çıkarlarına ne kadar çok yaradığı "kokunçluğu" ortaya çıkıyor. "Mao Zedung Düşüncesi"nin Çin 'de sosyalist devrim ve sosyalizmin kuruluşu önünde nasıl bir engel olduğu daha açıklıkla görülüyor. Aşağıda da göreceğimiz gibi o, sosyalizmin çok uzun bir süre boyunca burjuvzi ve diğer imtiyazlı sınıfların bir aradan var olması gerektiği ve bunun burjuvazi için olduğu kadar sosyalizmde çıkarına olduğunu içeren anti-Marksist Leninist teorileri Çin'de hortlatarak savunmuştur. Gerçekte onun savunduğu "teoriler" olan önceki revizyonistlere aittir: ve bu yüzden oda Marksizm-Leninizm'in temel evrensel yasalarının diyalektiğin buyuruçu vasıflarına uygun olarak hayata geçirildiği başarılar kazandığı Lenin'in ve Stalin'in sosyalist sovyetler birliğinin zengin ve doğru deneyimlerinden hiç bir zaman yararlanma yoluna gitmemekle kalmamış, fakat açıkça karşı çıkmıştır. Bununda ötesinde o, aslında aynı bir bütünlüğün, sosyo-ekonomik düzenin iki evresi olan sosyalizm ile komünizme ilişki Marksist-Leninist teorileri bile revize etmiştir. Aynı sosyo-ekonomik yapının iki evresini yani sosyalizm ve komünizmi karşı karşıya koyarak ikili zıt şeymiş gibi. Taban tabana karşıtmış gibi ele almakta; onların sadece birlerinde gelişme ve olgunluk dereçesi bakımından farklılık gösterdiklerini inkar etmektendir. O şöyle diyor:

"diyalektiğe göre, insanların birgün ölmesi nasıl kaçınılmaz bir şeyse, sosyalist sistemde tarihi bir olgu olarak bir gün sona erecek, komünist sistem tarafından inkar edilecektir. Sosyalist sistemin ve sosyalist sistemdeki üretilen ilişkileriyle üst yapının ortadan kalmaya çağını söylemek ne türden bir Marksizmdir?

bunu, tanrının sonsuza kadar varlığını surdureceğini söyleyen bir dini inancı yada din-bilimi savunmakla aynı şey değildir? (S.E.Ç.5, sy, 4-32)

Her şey den önce böyle bir saçmalık anti-diyalekti-

ktir. çünkü eğer sosyalist sistem komünist sistem tarafından "inkar" edilecekse bu, sosyalist sistem ve komünist sistemin bir bütünlük mücadele eden iki kutubu meydana getiriyorlar demektir; yani bu karşıtların birliği ve mücadelesi demektir. Peki bu birlik içinde, bu sistemleri savunan "toplumsal güçler" veya "sınıflar" nasıl, ne şekilde ve neyin sonucu, neyin ürünü olarak doğdular veya oluştular? Hangisi, bu karşılık içinde hangi yeri kaplamaktadır yada hangi kutupta bulunmaktadırlar? Baskıcı ve sömürücü kimdir, baskı gören ve sömürülen kimdir? kendinden bir evelkini yadsıyan kim? Yadsıyanı yadsıyanak olan kimdir? Açıktır ki bu sorulara verilecek cevap yoktur. İşte "MaoZedung "Üşüncesi"nin varlığı saçmalık ve sefillik budur. Bu sefillik ve saçmalık, Lenin'in Devlet ve ihtilal bize öğrettiği şu görüşlerle daha açıklık kazanıyor:

"Ama sosyalizmle komünizm arasındaki bilimsel ayırım açıktır. Genel olarak sosyalizm diye adlandırılan şeyi. Marks, komünist toplumunun "ilk" yada alt evresi olarak adlandırmıştır. Üretim araçları ortak mülk haline geldiği ölçüde bunun tam komünizm olmadığını unutmamak şartıyla, "komünizm" kelimesi kullanılabilir. marks'ın açıklamalarını büyük değeri, burada da, meteryalist diyalektiği, evrim torisini, tutarlı biçimde uygulamak, ve komünizmi, kapitaliziden itibaren gelişen bir şey olarak düşünmektedir. sosyalizm nedir? komünizm nedir? gibi "uydurulmuş" akolaistik ve suni tanımlamalarla, kuru kelime çekişmeleriyle yetinmek yerine, Marks, komünizmin ekonomik olgunluk aşamaları denebilecek şeyi tahlil eder. "(Devlet ve ihtilal, sy 134, emek yay.) (a.b.ç.)

İşçilerin ve bütün emekçi halkın yaşam şartlarının düzeltilmesi ve sürekli yükseltilip olgunlaştırılması için küşküsz sosyalizm kesin kes kırılması şarttır. Ancak sosyalizmin kurulabilmesi, sayaninin gelişmesine bağlıdır; sanayinin gelişmesi içinde güçlü bir sosyalist sermaye kaynağı gereklidir. Bunun şartıda toprak ağalarını ve kapitalistlerin dışlanması, yani mülksüzleştirilmesi, toprakta, fabrikalarda, bankalarda, özel mülkiyetin kaldırılması ve bunların işçilerin emekçi köylülerin ve bütün halkın ortak mülkiyetine dönüştürülmesidir. Fakat şu önemli gerçeği bilmek çok gereklidir: dönüşüm bir bütün olarak

yadsımayı gerekli kılar, yani bürjüvazi ve genel olarak sömürçülere ayit olan ne varsa veya onların ayakta kalmalarını sağlayan ve sağlayacak yada ömürlerini uzatacak, onların tasfiyesini, dıştalanmasını geciktirerek toparlanmalarına ve yıkıcı köstekleyici konumlarına yarıyacak ne varsa toptan, bir bütün olarak yadsımasını kesinkes şart koşar. Yoksa, burjuvazinin ve diğer imtiyazlı tabakaların şu veya bu geleneksel konumlarını tasfiye etme ama şu veya bu geleneksel konumlarına kokunmama, bir kısmını üzerine baskı uygulamak, bir kısmını gözden kaçırma, sosyalizmin kurulması anlamına gelmiyeceği gibi bürjüvazinin ve imtiyazlıların yeniden gelişer başagelmelerinin yolunu açmak olur. Çin pratiğinde tamda bölesi bir durum görülmesine rağmen, bazı ilerici, demokirat girişimlerin olması sosyalist olarak dünya, devrimci yutsever komu oyuna empoze etirilmeye çalışılmıştır. Bütün yanıltıcı sahte girişimlere rağmen bütün daha iyi görüldüğü gibi Çin'in durumu ortada. Bir zaman gerçek anlamda, burjuvazinin ve diğer sömürücü imtiyaz sahibi sınıfların mülksüzleştirilmedikleri ve sosyalizmin kurulmadığını açıkça gösteriyor. Bundan "Mao Zedung Düşünçesi"nin büyük rol oynadığıda bir gercektir. Mao Zedung gördüğümüz gibi yadsımanın yadsınması diyalektik yasasını inkar etmesi, aslında belli bir siyasetin kendiliğinde tesadüfı ürünü değildir. Aksine bilinçli açık bir amaca hizmet içindi; çünkü o kendi sınıfının tavrını ortaya koyuyordu. şimdi bunun çeşitli meselelerden nasıl çıktığını görelim. Örneğin kültür ve sanat için o şuarı savunuyordu: Ona göre, "yüz çiçek yan yana açsın yüz fikir akımı tartışsın" çizgisi siyaseti, "sanatın gelişmesini ve bilimin ilerlemesini sağlamak" amacıyla oluşturulmuş.

"Yüz çiçek açsın. bence buna izin vermeye devam etmeliyiz. bazı yoldaşlar sadece güzel kokan çiçeklerin artmasına izin verilmesini, zehirli otların yaşamasına ise izin verilmemesini savunuyorlar. bu yaklaşım, yüz çiçek açsın yüz düşünce birbiriyle yarışsın siyasetinin iyi kavranmadığını gösteriyor". (M.Zedung.S.E.C.5. ay.411)

bu siyaset. düşünce özgürlüğü ve tartışmaların yolunu açmak bir yana aynı zamanda Marksizim-Leninizmi geliştirmek içinde ona göre kesinlikle gereklidir; "kokuşmuş çiçeklerin" yanı sıra "zehirli otların" olması ve varlıklarını sürdürmeleri doğal olur. o şöyle di-

yor:

"Burjuvazi ile küçük-burjuvazide, ideolojilerini elbette ortaya koyacaklardır. Siyasal ve ideolojik sorunlar üzerinde kendi fikirlerini her yola başvuru olarak inatla yaymaları gereği. kaçınılmaz bir gerçektir. onlardan böyle yapmalarını bekleyemezsiniz. Fikirlerini ortaya koymalarına engel olmak için baskı yöntemleri kullanmak doğru olmaz. Tersine. fikirlerini dilegetirmelerine olanak vermeliyiz ve aynı zamanda da kendileriyle tartışmalı ve iyi düşünülmüş eleştirilerimizi onlara yöneltmeliyiz."

(a.b.ç.)(M.Zedug Teori ve Pratik, sy106)

Her ne kadar proleterya iktidarından bas ediyorsada yukarıdaki alıtısında da görüldüğü gibi aslında o, bundan yana olmamıştır. Çünkü proletaryanın iktidarı, burjuvazi, kültürü, ideolojisi üzerinde ve ondan kalma bütün gerici gelenekler ve ne varsa hepsinin üzerinde baskıya dayalı diktatörlük demektir. Bu sınıfların varlığından ve mücadelesinden doğan kaçınılmazlıktır. Ama o, bu siyasetle aslında burjuvaz-ile işbirliği ve onun gerici ideolojisiyle yan yana bir arada yaşamaya teorik temel oluşturunuyordu. "Mao Zedung Düşünçesi" ni savunanlara sormak lazım, proletaryaya diktatörlüğü ne demektir? Bu diktatörlük altında burjuva ve küçük-burjuva ideolojilerin açıkça varlıklarını sürdürmelerine izin verilmirmi? Bu her ne sebeple olursa olsun proletaryaya diktatörlüğün varlığıyla bağdaşırmı? Aynı şey burjuva ve küçük-burjuva partisi içinde geçerlidir. Bu konudaki revisyonist liberal görüşleride elbette onun anti-diyalektik felsefi görüşlerinden kaynaklanıyordu. Mao Zedung şunları söylemektedir:

"Uzun süreli bir arada yaşama ve karşılıklı denetim"de Çin'de somut tarihi koşullarının bir ürünüdür. Bu bir anda ortaya atılmış bir slogan değildir, uzun yıllar boyunca olgunlaştırılmıştır. uzun süreli bir arada yaşama görüşü, uzun zamandan beri bizim aramızda yaşamaktadır. Geçen yıl sosyalist sistem eses olarak kurulduktan sonra, bu slogan berrak bir biçimde ortaya kondu. Burjuva ve küçük burjuva demokratik partilerin işçi sınıfının partisiyle uzun bir süre yan yana yaşamasına neden izin verilmiyor? Çünkü sosyalizm davası için halkı birleştirme görevine geçekten bağlı ve halkın güvenine sahip olan bütün siyasi partilere karşı uzun süreli bir strada yaşama siyasetini benimsemek için herhangi bir neden yoktur. (...)

tiler arasındaki karşılıklı denetim de, birbirlerine danışmaları ve birbirlerini eleştirmeleri anlamında, uzun süreden beri var olan birolgudur. Karşılıklı denetim elbette tek yanlı bir mesele değildir; Komünist Partisinin demokiratik partisi üzerinde denetim uygulayabilmesi ve onların... Komünist partisini denetleyebilmesi demektir. Demokiratik partinin Komünist partisi üzerinde denetim uygulamasına niçin izin verilmelidir? Herhangi bir kimse gibi, bir partisinde kendisininkinden farklı görüşleri dinlemeye büyük bir ihtiyacı vardır.(...) Böylece yeni toplumun ihtiyaçlarına cevap vermek için bütün demokiratik partilerin ideolojik bakımdan yeniden kalıba dökülmeye önem vereceklerini ve komünist partisiyle uzun süreli bir aradan yaşama ve karşılıklı denetim için çaba harçayaçaklarını umuyoruz." (S.E.-5. sy 473-474)

Zıtların birbirleriyle mücadelesi sonucu dönüşümün yani yadsımanın yadsınmasının meydana getirdiği nitel değişiklik kendisiyle beraber geçmişten kalma ne varsa, bütün gelenekleriyle silip süpürür. Bunu, zıtların yıkıcı ama yenileştirici kutubun yakmak zorundaadır. Tarihi kaçınılmazlık budur. Bu yüzden proletarya partisi dönüşümü gerçekleştirirken geleneksel olarak geçmişe ait olan ve onu şu veya bu sevyede savunan burjuva ve küçük-burjuva partilerinde yaşama izini vermez onları ortadan kaldırır. Çünkü onlar kendi sınıflarının temsilçisidirler, onlardan halkı birleştirmeleri ve sosyalizm davasına hizmet etmelerini beklemek "balığın kavağa çıkmasını beklemek"le birdir. Marksizm-Leninizm proleter devrimi yapma ve sosyalizmi kurma tarihi görevini niçin proletaryaya ve onun öncüsü partisine vermektir? Çünkü bu işi yapabilecek en kararlı ve en devrimçi sınıf proletaryadır ve onun temsilçisi partisidir. Oysa burjuva ve küçük-burjuva partiler proletaryanın ve onun öncüsünün önünde her zaman engel oldukları bir gerçektir. İşte onlara yaşama hakkı vermeme bu gerçekten ileri gelir. Mao'da ise bugerceğin aksine bir ters yüzölük vardır. Ona göre çeşitli sınıfları temsil eden partiler komünist partisiyle "uzun yıllar boyunca" beraber yaşamalıdır. Ona göre komünist partisi bir şey yapmaz çünkü bu olgu onun iradesi dışında olan bir zorunluluktur. Üstelik bununlada kalmıyor, o, bu burjuva, küçük-burjuva partilere komünist partisini el-

eştirmeleri ve denetlemeleri görevinde yüklüyor, komünist partisinin bu partilerin görüşlerine ihtiyacı dahi olduğunu vaaz etmektedir. Peki marksizm-Leninizmin bilimsel öğretisiyle silahlanan komünist partilerin anti-bilimsel burjuva görüşlerine ihtiyacı varmı? Onun sadece bilimsel görüşlere ihtiyacı vardır. Burjuva ve küçük-burjuva partiler bilimsel eleştiri ve görüşlere sahip olmadıklarına göre komünist partisinin bu zarvalıklara ihtiyacı yoktur. Ayrıca Mao Zedung bu partilerin yeniden kalıba dökülmelerinden baz ediyor. Ama tarihi gerçekler gösteriyorki yeni - den kalıba dökülen komünist partisi ve Çin devriminin kazançları olmuştur. İşte enun anti-Marksist-Leninist düşüncesini ürünleri bunlar olmuştur. Yalnız Mao Zedung bu konuda da yalnız değil. Sovyet modern-revizyonistleride aynı revizyonist görüşlere sahiptiler. Onlarda şöyle diyorlar:

"İlk olarak, kimi halk demokirasisi ülkelerde bir kaç parti vardır. Nitekim şu anda Polanya'da Polanya birleşik işçi partisinden başka birleşik köylü partisi ve demokratik parti: Bulgaristan da, Komünist Partisinin dışında Bulgar halk Çiftçi Birliği: Demokratik Alman Cumhuriyetinde Almanya Sosyalist Birlik Partisinin yanında Hristiyan Demokratik Birliği, Liberal-Demokratik Parti, Ulusal-Demokratik Parti, Demokratik Köylü Partisi vardır."

"Avrupa halk demokirasilerinde (...)köylülüğün aydın emekçilerin ve sanatkarların bazı katmanlarını temsil eden parti ler işçi sınıfının marksist partilerinin yönetici rolünü tanıdılar ve yeni toplumun inşasında üyelerini seferber ettiler. Bu koşullarda komünist partilerin diğer partilerle işbirliği yapması sadece olanaklı değil, zorunludur da. "Bu işbirliği, komünislerin iyi ortaklar olmayacakları ve iktidara geldikten sonra başka partilerin varlığını kabul etmiyecekleri yolundaki iftırayı kesinlikle çürütmektedir. "(K.Zaradov, Leninizm ve Kapitalizminden sosyalizme geçiş, sy, 300- 301-302. T.yayıları)

İşte, onların anti-Marksist-Leninist görüşlerde beraberlikleri açıkça kendisini göstermiyormu? Bunu - dur "M.Zedung Düşüncesi"nin Sovyet mederen revizyonizme karşı oluşu? Tabi Sovyet, modern-revizyonistleride istediği kadar Mao'culüğü süyüp say-sınlar,

görüldüğü gibi onlar sahtekar iki yüzlüklerini gizli-
liyelememektedirler.

Gerek Mao Zedung ve sovyet modern-revizyonistleri
gerek sade diğer revizyonist akımlar bir düzenin d-
emokratikliğini çok partililiğe bağlamaktadırlar.
Böylece onlar nitel dönüşümü ret etmektedirler. Ama
Lenin ve Stalin'in ülkesi o zamanın Sovyetler Birli-
ği, zengin prratığı ve onun şanlı yolunda ilerleme-
ye azimli olan Arnavutluk, hayat içinde onların bu
kof ve iki yüzlü teorilerini yerle bir etmiştir ve
bir düzeni demokratikliğini çok partililiğe sahip o-
lmayla alakası olmadığını göstermiştir. Görüyoruzki
her türlü revizyonist miliyetçi görüşlerden farklı
olan, Mao Zedung'un revizyonist miliyetçi düşüncesi
değil ama Enver Hoca'nın ve AEP'in Marksist-Leninist
militan görüşlerdir. Enver Hoca Eylül 1967 yılında
Arnavutluk Demokratik Cephesinin dördüncü kongresi-
ne sunduğu raporda şunları söylemiştir:

"proleterya diktatörlüğü komünist partisi yöneti-
minde kurulduğu ve güçlendirildiği zaman, uzun
yada az bir süre için başka partilerin varlığı
-bunlar "ilerici" olsalar bile-cephe içinde yada
cephe dışında hiç bir anlam taşımaz. Genekleriyle
de olsa, hatta salt biçimsel de olsa, bunlar-
ın yaşamalarına hiç bir neden yoktur. Her ileri-
ci gelenek, komünist partisinin devrimci çizgisi-
inde temellenir. devrim, bütün bir dünyayı yıkar
ama daha çok da geleneği yıkar. Sosyalizmin kur-
lması ve komünizme geçiş dönemleri boyunca sınıf
mucadelesi sürdüğüne, siyasal partiler de belli
sınıfların çıkarlarını temsil etiklerine göre:
proletarya diktatörlüğü siteminde özellikle sos-
yalizmin ekonomik temelinin kurulmasından sonra,
Marksist Leninist olmayan başka partilerin bu-
lunması saçmadır ve oportonizmdir demokrasie
zarar getirmek şöyle dursun, tam tersine bu, pr-
oleteryanın geçek demokirasısını yalnızca sağlam
laştırır. Bir düzenin demokratik niteliği, parti-
lerin sayısıyla belirlenemez; bir düzenin niteli-
ği, onun ekonomik temeliyle, iktidarda bulunan
sınıfla, devletin her türlü politikası ve çalışma
larıyla, geniş halk kitlelerinin yararına olup,
olmaması ve onlara hizmet edip, etmemesi gerçeği-
yle belirlenir." (Enver Hoca, Arnavutluk'ta demo-
kratik Cephenin Rolü ve Görevleri, Günce Yayınl-
arı, sy.29)

Mao'cu ve Sovyet Modern revizyonistleri başta olmak üzere diğer bütün revizyonist milliyetçi akımların tersine Lenin'i ve Stalin'i fedakarca takip etmek budur. nitelik değişikliklerin, geçmişten kalma ne varsa hepsinin silip süpürülmesi yanısıra komünist partilerin dışında çeşitli türden burjuva ve küçük-burjuva partilerinde ortadan kaldırılması anlamında bir zorunluluktur. Yukarıda da izaha çalıştığımız gibi Mao Zedung yadsımanın yadsınması yasasını ret etmekte bu yüzden metafizik tarzda bir anlayışa düşmektedir. Bir çok kanıtlıya gösterdiğimiz gibi o, sosyalizmin inşası sorununda da metafiziğe düşerek diyalektik yaklaşamamış ve bu yüzden Buharin'ci sağ oportunist küçük-burjuva sosyalizminin savunmuştur. Böylece o sosyalizmi burjuvaziyle beraber "inşa etmek"saçmalığına, ama oportünizm çinsinden saçmalığa kadar vardırıyor meseleyi, ama Lenin ve Stalin öğretileriyle ve bu öğretilerin ışığında gerçekleşen, gerek bir zamanların sosyalist Sovyetler Birliğinde ve gerekse sosyalist Arnavutluğun hayat içinde gösterdiği gibi sosyalizmin kurulması ve inşası her türlü sömürücünün, burjuvazinin toprak ağalarının ve kulakların yokluğunu, ortadan kaldırılması sorununu ortaya koyar. Bundan

bir sosyalizm türünü olsa olsa anti-Marksist-Leninistler, çeşitli türden burjuva ve küçük-burjuva düşünceye sahip olanlar savunabilirler. Gösterdikki, Mao Zedung Zıtların dönüşümünden basit yer değiştirmeyi ve onunda ötesinde, zıtların birbirlerini inkar etmesini değil aksine iki zıttın bütünleşmesini anlıyor ve bu doğrultuda revizyonizmi vaaz ediyor. Aşağıda görüleceği gibi o iki zıt olanı temelde farklı ve birbiriyle asla bağdaşmayan sosyalizm ile kapitalizmin bütünleşmesinden bahs ediyor:

"Özel mülkiyetin iki türünden emekçi halkın mülkiyeti kollektif mülkiyete, burjuvazinin mülkiyeti ise devlet mülkiyetene dönüştürülmelidir. (devlet ile özel sermayenin ortak yönetimi yoluyla sosyalizmle bütünleşme). Ancak bu şekilde üretici güçler gelişebilir ve Çin'in sayılaşması tamamlanabilir. "(S.E.Ç.5, sy.154, altını biz çizdik.)

Mao Zedung'u öve öve göklere çıkaran, onu "Marksızmin büyük ustadır" diye niteleyenlerinacaba Mao'nun bu antika, sosyalizmin inşası ile ilgili görüşlerden haberdarmıdırılar? Ama o bununlada kalmıyor, eski toplumun sömürücü burjuvazisiyle birleşerek antika sosyalizmini kuruyor; o şunları söylüyor:

"Eski toplumdan gelen burjuvazinin büyük çoğunluğu ile aydınların büyük çoğunluğu yutseverdir ve anayurtlarının yükalmesine hizmet etmek istegindedir."(teorik ve pratik sy, 104)

"... kolej öğrencilerimizden çoğu, emekçi ailelerden gelmekle birlikte, pekaz sitisna ile hep si yutseverdir ve sosyalizmi desteklemektedir ve Macaristan olayları sırasında huzursuzluğa yol açmamışlardır. Aynı şey, ulusal burjuvazi içinde doğrudur."(Teori ve pratik, sy.87)(a.b.ç.) "Kapitalistleri yurtseverlik ruhuyla eğitmeye devam etmek gereklidir ve bu amaçla onların arasından, daha geniş ufuklu ve Komünist partisine eğilimi olan kimse keri sistemli bir şekilde kazanmaya çalışmalıyız: böylece öteki kapitalistlerin çoğu onlar aracılığıyla ikna edilebilir."(S.E.C.5,SY. 129)

"Bakanlarımızın, bakan yardımcılarımızı, bölüm yada büro başkanlarımızı ve ayrıca eyalet düzeyindeki kadrolarımızın önemli bir bölümü toprak ağası, zengin köylü ve hali vakti yerinde orta köylü ailelerinden gelmektedir ve bunlardan bazılarının babaları hala oy hakkında yoksun olan toprak ağalarıdır."(S.E.Ç?sy,402)

lintılar daha çok uzatılabilir. Fakat artık bütün arksist-Leninistler ve devrimçiler biliyor ve görüyorlar ki bu durumlar Çin'de yapılan Milli Demokratik devrimin kazançlarını silip süpürmekle kalmamış yni zamanda Çin'in S.emperyalist bir ülke haline elmesininde yolunu açmıştır. O bu konuda da yalnız eğil. Örneğin Sovyet modern-revizyonistleri de buna ara benzer şeyler söylemektedirler; üstelik sözüm na Mao Zedung'u eleştirirken:

"Proleter devrim sırasında sömürücü sınıfların etkisiz hale getirilmesi "mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi" sağlanır: yeni sömürücüler üzerinde zor uygulanır. Ama, burjuvazinin veya mülk sahibi sınıfların toplumsal olarak yok olması, bu sınıftan kişilerin fiziksel ölümleri ile aynı şey değildir. Sosyalist dönüşüne karşı koymayan veyeni iktidardan birlikte çalışmak isteyen sömürücü sınıf üyelerine proleterya özgürlük ve çalışma hakkı tanır."(Mao'nun teorik görüşlerinin eleştirisi sy, 108-109)(a.b.ç.)

Mao gibi onlarda burjuvazinin sosyalizme karşı çıkmayacaklarından ve yeni iktidarla yeni proletarya diktatörlüğüne birlikte çalışabileceklerini bu yüzden de onlara özgürlük verilmesinden bahs ediyorlar. Bu ne biçim burjuvazi oluyorki sosyalizme karşı çıkmıyor ve kendisini yok edecek olan proletarya sınıfı ile birleşip sosyalizmi kuruyor? Büyük Lenin'in şu aşağıdaki derin ve diyalektik teorik izahı bile sadece M. Zedung'un deil ama bütün anti-marksist-leninist revizyonist görüşleri yerle bir edecek kadar sade ve bilimseldir:

"Kapitalizmden komünizme geçiş-der Lenin- bir tarihsel dönemin tümünü kapsar. Bu dönem tamamlana kadar, sömürücülerin, eskiyi yeniden kurma umudunu beslemeleri kaçınılmazdır. Bu umut, eski düzeni yeniden kurmak istiyen çabalara da dönüşür. İlk ciddi yenilgiden sonra, yenilgiyi hiç beklemeyen ve buna inanmayan, iktidarı elden çıkarmak fikrini kabul etmeyen sömürücüler, kayb-olan "cenneti"yenden fethetmek için, eskiden "o kadar mutlu bir hayat süren veşimdi"adi halk gururu"tarafından iflasa ve yoksulluğa yada"aşagılık"işlerde çalışmaya mahkum edildikleri için, iki kat enerji ile, şiddetli bir tutkuyla, yüz kat artmış bir kinle savaşa atılırlar."(proletarya devrimi ve dönem Kautsky, sy.106)

Sınıf savaşımı zıtların birliğini ve mücadelesini oluşturur. Bu yüzden bir sınıf diğerini alt etmek, ya ni yok etmek zorundadır. Yeni ve gelişen olduğu ve aynı zamanda devrimci olduğu için proletarya bu savaşta karşıtı olan burjuvaziyi mülksüzleştirerek yok edecek zıttır. Burjuvaziye hiç bir zaman hayat hakkı tanımaz. Çünkü o biliyorki; ancak böyle dönüşüm sağlanır ve toplumsal ilerleme anlamını bulur. Burjuvaziyle proletarya arasındaki mücadele tam anlamıyla bir ölüm kalım mücadelesidir. Bu yüzden burjuvazi sosyalizmi kabul etmez kesinlikle; tıpkı proletaryanın kapitalizmi ve sömürüyü kabul etmediği gibi. Bunu böyle kavramak Marksist-Leninistler için bu zorunluluktur. Bu zorunluluktur. Bu zorunluluk Marksist-Leninistlerin diyalektiğe ve onun yasalarına inanmalarından ileri gelir. M. Zedung'un sosyalizmin insası ve zaferi için şart olan kırsal alanlardaki kolektifleştirmelerle ilgili görüşleride, onun yadsımanın

adsınmasından ne anladığını açığa çıkaracak nitelik edir. Lenin ve Stalen bize öğrettikleri gibi bir ülkede sosyalizmin zaferi için gerekli ekonomik temel yaratmak için o ülkenin bir tarım ülkesinden sanayi ülkesinde dönüştürülmesi şarttır. Gene. hayatına kanıtladığı gibi biz biliyoruzki bunun aksi bir iyasetin sonunda varacağı yer kapitalist emperyalime teslimiyettir. Bu yüzden kırsal kollektifleştirmesinin sağlanması lazımdır. Amak kırsal kesimde kollektifleştirmeye geçiş, köylülerin kollektif çiftliklere basit ve hele barışçıl bir geçiş biçiminde olmayacağını ve bu konuda sosyalizmin kuruluşu teorisini somut olarak geliştiren Stalin, kırsal burjuvaziye, kulaklara karşı köylü kitlelerinin uzlaşmaz mücadelesinin şart olduğunu gösterdi. Tabiki bu, tam bir kollektifleştirmenin kırsal kesimindeki sömürücü burjuvazinin, kulakların bir sınıf olarak tesfiyesiyle, mülksüzleştirilmesiyle tamamen organik olarak sıkı sıkıya bağlıdır. Stalin dönemindeki soviyetler birliği ve günümüzün tek gerçek sosyalist ülkesi olan sosyalist Arnavutluk bunun böyle olduğunu göstermiştir. Bu tarihi gerçek kanıtlar, aynı zamanda sosyalizmin kuruluşuyla ilgili tüm revizyonist anti-marksist-Leninist görüşleri yerle bir edilmesinde göstergesidir. Ama Mao Zedung bunların aksine şunları savunuyor:

"...sağlamlaştırılmış kooperatifler toprak ağalarıyla zengin köylüleri, davranışlarına göre, gurup gurup ve aşama aşama ele almaya başlayabilirler. Tutumu iyi olanlar, dürüst olup yasaya uyanlara kooperatif üyeliği tanınabilir." (S.E.C.5, sy. 258)

Görüldüğü gibi onun kırsal kesimde de dönüşümden anladığı kır burjuvazisinin, zengin köylülük ve toprak ağalarının "sosyalizmde bütünleşmeleri" durumudur. Toprak ağalarının ve zengin köylülerin kabul edileceği kollektifleştirmeler ne dereceye kadar sosyalizmi temsil edebilirlerdi? Bu durumda sosyalizmden bahs edilebilirmi? Açıktıkı toprak ağalarının ve zengin köylülüğün de kabul edileceği kooperatifler, gerek üretim araçların ve gerekse toprağın mülküyetinde özel mülkküyetten başka bir mülküyet şekli olamazlardı. Bu yüzden böyle bir temelde kurulan kooperatiflerle sömürünün tasfiye olamayacağı ve aksine zengin köylülüğün ve imtiyazlı diğer sınıfların iktisadi ve siyasi durumlarının dahada düzelecekleri

tamamen diyalektik olarak bu anlama gelmektedir. gene Stalin aynı makalesinde şunları da söylemektedir:

"...kulağı kolhoza kabul edebilirmiyiz? Besbelliki edemeyiz. Edemeyiz çünkü kulak, kolhoz hareketinin en azılı düşmanıdır. Durumaçıktır sanırım (Leninizmin Sorunları, aynı yerde.)

Evet Marksist-Leninistler için durum Stalin'in dediği gibi gayet açıktır. Ama idealist-metafizik bir felsefeye sahip olanlar ve M.Zedung için durum hiçte açık olmadığı gibi bu Leninist görüşlerden veya has talığından kaçtıkları gibi kaçmışlardır ve kaçıyorlar. Çünkü o sınıfsal tabiatı gereği elbetteki kesin bir dönüşümden mülk sahibi sınıfların mülksüzleştirilmesinden yana olamazdı ve o, sömrülenlerle sömürenlerin uzlaştıracak küçük-bürjuva teoriler yapacaktır. Evet o, kendisi gibi konuşamayacak, Marksizm-Leninizm'in dehalarında büyük Stalin'i elbetteki "özelci" olarak değerlendirecekti:

"Stalin niçin hata yaptı? Çünkü onun bir çok meseledeki özelci düşünceleri nesnel gerçeklere uymuyordu." (S.F.C.5, sy, 359)

Ama gerek teorik planda ve gerekse hayatın kendisi piratikte kanıtladığı gibi metafizik ve özelci olan Büyük Stalin değil Mao Zedung'un kendisidir. Çin'in Sosyal emperyalist bir ülke haline gelmesinde Mao Zedung'un büyük bir payı var. Çin'in ve ÇKP'nin bugünkü durumları "Mao Zedung Düşüncesi"nin ne olduğu konusunda artık eskisinden daha çok herkese bir fikir verebilmektedir. Onun düşüncesinin her yönüyle ne olduğu konusunda en büyük kanıt bu olmasına karşın yazımızın başındanberi gösterdiği kanıtlar, metafizik düşüncesinin ne olduğu ve teorik ile pratik meselelere nasıl yansıdığını göstermektedir. Bu durumda kimi savunacağız, Stalin'imi? yokse anti-Marksist-leninist Mao Zedung'u mu? kuşkusuz bizim tvranız tartışmasız olarak ve büyüklüğünden en ufak kuşku duymaksızın Stalin'i sonuna kadar savunmak olacaktır. zaten aslında böyle bir karşılaştırma böyle bir karşılaştırma yapmak ve bu çerçevede tartışma kesinlikle biz marksist-Leninizmin bir dehasını, bir ustasını, bir küçük-burjuva demokratiyle karşılaştırarak bizim ülkemiz olamaz. bu ülkemizde, sadece devrim yapmak için değil ama Marksist-Leninist olmak içinde kesinlikle gerekli olan bir şeydir. Mao Zedung istediği kadar atıp tutmuş olsun, Marksizm-Leninizm konusunda. Bu hiç bir şekilde onun niteliğini gizleyemez. Örneğin Yukarıda gösterdiğimiz gibi sosyalizmin

inşası sorununda Buharın'den farklı hiç bir şey savunmuyor. Onun söylediklerini gerek Buharin ve gerekse Buharin'den çok önceleri bir sürü revizyonist söylemişlerdi. Ama o ısrarla söylediklerinin Çin'e özgü olduğunu. Onun şartlarından doğduğunu her ne kadar söylüyorsa da bu doğru olmaktan uzaktır. Mesala Buhri daha önceleri şunları yazmıştır:

"Köylü koparatif örgütlerimizin temel ağı, kulak tipinde değil ama emekçi tipinde koparatif hücrelerinden, devlet organizmalarımız sistemi içinde bütünleşen, böylelikle de sosyalist ekonominin bir tek zincirinin halkaları haline gelen hücrelerden oluşacaktır. Öte yandan, kulak koparatif ocakları tastamam aynı biçimde, bankaların v.b. aracılığı ile aynı sistemde bütünleşeceklerdir. Ama örneğin imtiyaz hakkı verilmiş işletmeler gibi bir dereceye kadar yabancı halka olacaklardır (a.ç. Stalin)(leninzmin sorunları.sy.284)(aktaran Stalin)

Stalin bu konuda derin diyalektik kavrayışı otaya kayarak zıtların bütüleşerek gelişmenin ortadan kalkacağı revizyonist metafizik kavrayışı mahkum ederek, zıtların birbirlerini dışalıyarak, yok ederek çelişmenin hal olacağını savundu ve o Buharin'in revizyonis anlayışını yerle bir ederek şöyle diyor:

"Sosyalizmde bütünleşen kent ve kır kapitalistleri kulaklar ve imtiyaz sahipleri-Buharin böyle sine bir budalalığa varacak kadar ileri gidiyor. Hayır yoldaşlar, böyle bir "sosyalizm"ın gereği yok bize. Buharin onu kendine saklasın."

şimdiye kadar bizler, biz marksist-Leninistler, köyün ve kentin kapitalistleribir yanda, işçi sınıfı öte yanda olmak üzere aralarında uzlaşmaz bir çıkar karşıtlığı olduğunu düşünüyordu. Marksist sınıf mücadelesi teorisinde kesinlikle buna dayanır. Oysa bugün, Buharin'in, kapitalistlerin sosyalizmde barışçıl bütünleşmesi teorisine göre bütün bunlar başaşağı çevrildi, sömürenlerle sömürülenler arasındaki uzlaşmaz karşıtlığı ortadan kalkıyor, sömürenler sosyalizmde bütünleşiyorlar." "(...)kent ve köy kapitalitleri proletarya diktatörlüğü sisteminde bütünleşince, o zaman kime karşı yürütmek gerekir mücadeleyi, o zaman kime karşı yürütmek gerekir en keskin biçimiyle sınıf mücadelesini? Proletarya diktatörlüğü, kapitalist unsurlara karşı uzlaşmaz bir mücadele.

yi yürütmek için burjuvaziyi ezmek için ve kapitalizme bütün kökleriyle söküp atmak için gereklidir. Ama eğer kulak ve imtiyaz sahibi sosyalizmde bütünleşirlerse bundan sonra da, genel anlamda proletarya diktatörlüğü zorunludur, eğer zorunlu ise bu diktatörlük hangi sınıfı baskı altında tutacaktır?"(Leninizmin sorunları.sy 285)

alın devamla şunları söylemektedir:

"İkisinden biri:Ya iktidara gelmiş ve diktatörlüğünü örgütlendirmiş işçi sınıfı ile kapitalistler sınıfı arasında uzlaşmaz çıkar karşıtlığı vardır yada bu çıkar karşıtlığı mevcut değildir, o zaman geriye bir şey kalır:Sınıf çıkarlarının uyumluluğunu ilan etmek."ya marksist sınıf mücadelesi teorisi, yada kapitalistlerin sosyalizmde bütünleşmeleri teorisi, ya sınıf çıkarlarının uzlaşmaz karşıtlığı, yada sınıf çıkarlarının uyumluluğu teorisi. İkisinden biri. "(Leninizmin Sorunları. 286)(a.ç.Stalin)

İbi bu dahiyane derin diyalektik kavrayışı çok ve ancak marksizm-Leninizmin bir ustası ortaya yabılırdı. Yadsımanın yadsınması yasasının derin ve kapsamlı kavranmasının bir sonucu olabilirdi bu. Oysa Zedug kolaylıkla bunları görmezden gelerek Stalin'in pervazsızca şeyler söylüyübilmiştir. Ama hey-
at. Bütün gelmiş geçmiş günümüz emperyalitlerin, sosyal emperyalistlerin en soysuz revizyonitlerin,bütününya geriçiliğinin "amansızca" Stalin'e ve onun öğrelerine saldırmalarına rağmen onun adı ve eserleri yarat dağı gibi ulu, çelik kılıçta keskin ve altı nbi paslanmazdır. Bu gün daha iyi kavranıldığı gibi Zedug'da Stalin'e karşı bu kervanın bir köşesine işmektedir. "Kapitalistlerin sosyalizmde bütünleşme"teorisinin vardığı noktaya Stalin şöyle tanımlamak
adur:

"Zorlu bir sınıf mücadelesi olmadan kapitalistlerin mülksüzleştirmesini pratik olarak gerçekleştirmek ve kapitalizmin köklerini yok etmek olanaklı var mıdır? Hayır, böyle bir olanak yoktur. Kapitalistlerin sosyalizmde bütünleşmesi teori ve pratiği ile sınıfları kaldırmanın olanaklı var mıdır? Hayır, olanaklı değildir böyle bir teori ve böyle bir pratik sınıfları eslemekten, sonsuzlaştırmaktan başka bir şey yapamaz çünkü bu teori sınıf mücadelesi teorisinin karşıtını ölemektedir."(Leninizmin Sorunları.sy.287)

u marksist-Leninist bilimsel diyalektik görüşlerden

dolayı değilmidiği Lenin'in ve Stalin'in sosyalist sovyetler birliğinde, sosyalist Arnavutlukta kapita - listler mülksüzleştirilmiş ve büyük ölçüde kökleri kazınmıştı. Günümüz sosyalist Arnavutluğa saygınlık, hayranlık ve şan kazandıran bu görüşlerin ışığında sürdürülen azımlı ve yılmaz sınıf mücadelesi değil - midir? Oysa Çin ve Yugoslavya başta olmak üzere gün - ümüzde daha bir çok ülkede ve sovyetler birliğinde Stalin'in ölümünden sonra kapitalizmin şahlanması bu politikanın terk edilmesi veya hiç kavranmaması sonu - cu değildir? Stalin bizlere şunları öğütlemektedir. "Demek oluyorki, politikada yanılmamak için, uz - laşmaz bir proletarya sınıfı politikası izlemek gerekir, yoksa,proleterya ile burjuvazinin çıkar - larının uyumuna dayanan reformist bir politika de - ğil, kapitalizmin sosyalizmle "bütünleşmesi", onun la kaynaşması gibi uzlaştıracı bir politikada de - ğil."(Leninizmin Sorunları.sy.659)

Yugoslavya soysuz revizyonistlerine ilk darbeyi 1948 yılında Stalin'in bu görüşleri doğrultusunda yuran Bol - şevik partisinin Yugoslav revizyonistlerine gönderdi - ği mektuptaki görüşleri rehber edinen o zamanın genç Arnavutluk Emek Partisi sosyalizmi kurmaya girişti. Enver Hoca yoldaş Bolşevik Partisinin Tito ve yandaş - larına gönderilen mektuptan şu alıntıyı yapıyor:

"Tito ve arkadaşlarına gönderilen Bolşevik Par - tisinin mektubundaşunlar soylenmektedir:"Yugoslav ya Komunist Partisinde sınıf mücadelesi ruhu ek - siktir. Parti önderliği kapitalist unsurların ge - lişmesine engel olmak için hiç bir önlem almazken bu unsurların kent ve köylerde hızlı bir büyüme göstermesi söz konusudur. Yugaslavya Komunist Par - tisi, Bernstein, Vajmar ve buharin'den kaynakla - nan kapitalist unsurların barış içinde sosyalizm ile birleşeceği kokuşmuş teorisiyle uykuya yatmış tır."(Enver Hoca Seçme Eserler Cilt I,sy,573)

Gene, buna uygun olarak Enver Hoca Arnavutluk Emekpar - tisinin:

"...bu arada kapitalist unsurların sosyalizm ile barişçi bir biçimde birleşeceklerini savunan koku - uşmuş teorilerle acımazsızca savaşacak ve sosya - lizmin kırsal kesiminde ayrı, anızca kentlerde so - yutlanmış bir biçimde kurulmıyacağını götorecek - tir."(S.B.C.I,sy.577)

Görüşünü savunarak sosyalizmi kuracağını söyler. Ve - nitekim bu gün sosyalist Arnavutluk hayranlık uyandı - ran

sosyalizmin kuruluşunu bu görüşlere ve sürdürülen sınıf mücadelesine bağlıdır. İşte bir yanda Stalin'in görüşlerinin aksi revizyonist görüşler savunmakla kalayan aynı zamanda Stalin'i asılsız şekilde suçlamalarla "mahkum" eden Mao Zedug ve diğer yanda Stalin'i ücelden, onun derin diyalektik görüşlerini rehber alan Enver Hoca yoldaş ve A.E.P. Hangisi ? Bu durumda Mao Zedug'u savunmanın tutarlı yanı olurmu? Hangi anlayış Brejnevcilikle ve diğer revizyonist anlayışlarla akışıyor? İşte süreç içinde gerici" gelişmeler" götüren ve sosyal-emperyalist bir ülke haline gelen Mao Zedug'un daha dün kadar bizzat kendisinin önderlik ettiği Çin, işte Enver Hoca'nın Lenin'in ve Stalin'in görüşleriyle önderlik ettiği şanlı Sosyalist Arnavutluk. /diyoruz ki nasılkı Sovyet moderin-revizyonizmine son dediysek bu günde "Mao Zedung düşüncesi" revizyonizmine son diyoruz. Lenin'in şu görüşleri sanki M.Zedug için yazılmış:

"Küçük-burjuva demokıratlar, sınıf mücadelesiden nefretleriyle, ondan kaçınma hayalleriyle, keskin köşeleri ortadan kaldırma, yumuşatma, uzlaştırma girişimleriyle ayırd edilirler. Bu yüzden, bu tip demokıratlar, ya kapitalizmden komunizme geçişte tüm bir tarihsel dönemin gerekliliğini kabul etmekten kaçınırlar, yada bu güçlerden birinin mücadelesine önderlik etmek yerine çekişen iki gücü uzlaştırmak için pırlanlar düzenlemeyi iş edinirler. "(Marks Engels, marksizm, sy.5II)

Sanıyoruz bu Mao Zedung ve onun "düşüncesi" hakkındaki tanımlama için açık bir fikir verebilmektedir.

DIYALEKTİĞİN BÜTÜN NESNEL GERÇEKLİKLER VE OLAYLAR BİRBİRLERİNE BAĞLIDIR YASASI.

İnceleme yazımız buraya kadar, diyalektiktiği ve onun temel üç yasasını inceledi. Karşıtların birliği ve mücadelesi, nicelikve nitelik değimsimler ve yadsımamanın yadsınması yada inkarın inkarı yasaları, gördüğümüz gibi her hangi bir nesnel gerçeklik veya olayın işsel durumuyla ilgili olarak bir niteliğe sahiptirler. Yani bu üç yasa, bir nesnel gerçeklik yada olayın kendi öz bünyesiyle ilgilidirler, daha açık söylemek gerekirse bir bütünün karşıt tutumlara ayrılması ve bir biriyle mücadelelerini, bu mücadelenin yada çelişmenin doğurduğu hareketen veya gelişimin biçimleri ve son olarak bir zıtların bir birlerini dışlayarak, inkar ederek yada yadsıyarak nitel dönüşümün

meydana gelmesini izah ederler. Bütün her şey her hangi bir öz içinde ceryan ediyor ve bu yasalar işte bu öz içinde olupbiten ne varsa hepsiyle ilgilidir. Ancak böyle bir durum nesnel gerçekliklerin ve olayların birbirleriyle olan kopmaz bağın, kesin ilişkilerin izahını veremezler. Bunu ise, bize, "bütün nesnel gerçeklikler ve olaylar birbirlerine bağlıdır" diyalektik yasası vere bilir.

Bu yasayı, bazıları küçümsemeye kalkıyorlar ve Stalin'in bu yasanın kavranmasında ve derinleştirilmesinde yaptığı katkıları görmezden geliyorlar:hata M.Zedun gibileri, onun, "nesnel gerçekliklerin ve olayların birbirleriyle olan ilişkilerini, bağlarını" göremediğini ve kavramadığını dahi iddia konusu yapıyorlar bunun böyle olmadığını ileride işlemeye çalışacağız, ana önce bu yasa nedir ne değildir onu görelim. Lenin diyalektiğin öğelerini sıralayıp öz olarak tanımlarken şunları söyler:

"Bu şeyin öbür şeylere olan katmerli ve çeşitli bağlantılarının hiç eksiksiz tümü."(a.ç.Lenin)

"Her bir şeyin (fenomenin, vs.) bağlantıları sadece katmerli ve çeşitli değil, aynı zamanda evrenseldir. Her şey (fenomen, süreç vs.) her baskaya bağlıdır."(a.ç.Lenin, felsefe Defterleri, sy.180)

Demekki, şeylerin yeni nesnel gerçekliklerin ve olayların birbirlerine bağlılıkları bir çeşitlilik göstermesini yanı sıra olgunlukta göstermektedir. Bu ilişkiler ve bağlılıklar kaçınılmaz olarak evrenseldirler de: Çüğükü bir nesnel gerçeklik veya olay kendini kuşatan çevreyle vardır, ondan bağımsız onun butunluğu dışında olması mümkün olmadığı gibi kendi başına olması da imkansızdır. Buda gösteriyorki, nesnel gerçeklikler ve olayların karşılıklı bağlılıkları ve ilişkileri ancak onları kuşatan, sınırlayan şartlarla birlikte ele alındıklarında bilinebilir ve öğrenilebilir. Oysa metafizik felsefe anlayışı, nesnel gerçeklikleri ve olayları birbirine kesin kes bağlılığını ve bu yüzden de evrenselliğini inkar ederek, birbirinde ayrılmaz olan şeyleri birbirinde ayırır ve onları tekbaşına var olabiliyorlarmış gibi ele alır:böylece herhangi bir şartın veya şartların hazırladığı herhangi bir olayı veya hareketi bu şartlarla alakası yokmuş gibi bir konuda algılamaya çalışır ancak diyalektiğin bize öğrettiği gibi en büyüğüne, en küçüğüne, en sonsuzunda sonluya kadar her şey birbirine bağlıdır ve bağlıdır.

bu bütünlüğü meydana getirir. Bu olgu, yani Lenin'inde belirttiği gibi herşeyin ve her sürecin birbirine bağıllığı, diyalektiğin, bütün nesnel gerçeklikler ve olaylar birbirlerine bağıldır yasasını temelini oluşturur. bu yasa, karşılıklı etkileşim ve karşılıklı şartlandırma ilkesini kendin de taşıyarak, nesnel gerçekliklerin ve olayların varoluşunu evrensel şartınida bu ilkeye bağlar. Böylece, bu yasa sayesinde, herhangi bir şeyin kendiniküştüran şartlarla birlikte ile alınması sonucu gerçek izahı da olanaklı hale geldi. Örneğin kendi ülkemizin, kürt ulusunu milli ve sosyal kurtuluşunun teorik meseleleri dünya devrimci hareketinin teorik meselelerinden soyut olarak ele alındığıda gerçek anlamda bilimsel olmaktan uzak burjuva milliyetçi bir konumda olmayacakmı? Hiç kuşkusuz Kurdistan devrimini milli ve sosyal kurtuluşunun teorik meseleleri Marksist-Leninist yaklaşım icermiyeceği için burjuva milliyetçi çözüme götürür. Diyalektiğin, "herşey zaman ve mekan şartına bağıldır" ilkesi kendisini bu yasada somutlaştırarak doğada ve insan toplumunda bütün nesnel gerçeklikleri ve olayları kavrıyarak açıklaması yani sıra, onları karşılıklı etkileşim ve bağıllıkları içinde kendilerini doğurmuş olan tarihsel şartlara bağlar. Stalin şöyle der:

"herşey koşullara, yere ve zamana bağıldır. Belirli, toplumsal olayların bu tarihsel anlayışı olmaksızın, tarih biliminin varlığı ve gelişmesi olanaksızdır: yalnız böyle bir anlayış, tarih bilimini bir olumsuzluklar karmaşası ve bir saçma yanlışlar yığını olmasını engeliye bilir."

(Leninizmin Sorunları. sy.657, a.ç. Stalin)

Fakat metafizik düşünce ihtimallerle, saçma tesadüfi kaoslarla doğa ve insan toplumu tarihini izaha kalkarak nesnel gerçekliklerin ve olayların karşılıklı etkileşim ve bağıllıklarını tarihsel oluşumundan kopararak soyutlar: böylece zaman ve mekan şartında keyfi bir şekilde hesaba katmıyarak ret eder. Aynı şekilde o, sosyal olguları ve yapılarıda birbirinde soyutlayarak (ekonomik, sosyal hayat, kültürel yapı, politika vs.) gibi şeyleri kopuk şekilde ele alır. Bunu niye yaparlar? Çünkü onlar, burjuvazinin ve diğer iktidazlı tabakaları sömürüsünü yapılması ve uzatılması için her şeyin parca parca olduğunu, bu yüzden bütün çabaların boşuna olacağını isplamaya çalışıyorlar. Oysa hiç bir çaba boşuna değildir. Örneğin dün-

yada komünizmi davasına çok kıymetli katkılar yapar ve böylece diğer ülkelerin proletaryası ve emekçi sınıflarına direkt veya dolaylı muazzam destekler sağlayarak komünizm davasına bir adım daha yaklaşılmasını getirir. Bunu bilmemizi sağlayan diyalektiğin bu yasası hiç bir çabanın boşa olmadığını ve olamayacağını bize öğretir.

Peki M. Zedung'un bu yasaya karşı tavrı ve konumu nedir? O, bildiğimiz gibi diyalektiğin diğer yasalarını inkar ettiği şekilde bu yasayı kolaylıkla redd ederek hakaniyete kavuşur: böylece onlardan gönül rahatlığı ile "kurtulmuş oluyor. Salt bununlada kalmıyor: ama Stalin'e habire atıp tutuyor:

"Stalin'de önemli ölçüde metafizik vardı ve bir çok kişiye metafiziği izlemelerini öğretti.

Stalin Sovyetler Birliği Komünist Partisi (bolşevik)k

Markсист diyalektiğin dört ana özelliğinin olduğunu söylüyor. Stalin, birinci özellik olarak şeylerin birbirleriyle olan ilişkilerini ele alırken, bundan, sanki şeyler sebepsiz yere birbirleriyle ilişkiliymiş gibi söz ediyor. Peki o zaman birbirleriyle ilişkili olan nedir? Birbiriyle ilişkili olan. bir şeyin birbiriyle çelişen iki yönüdür. her şeyin birbiriyle çelişen iki yönü vardır. " (Mao Zedung, S.E.C.5, sy.42II, a.ç. Mao)

Mao)

İşte o böyle söylüyor. Ama biz şunu hemen belirtmeli ki buşkusuz diyalektik bir bütündür. Bu yüzden onun temel yasaları arsında kopmaz bağlar olduğu gibi bir birlerini koşullandırır ve tamamlarlar. Bu niye böyledir? Çünkü bütün doğa ve insan toplumunda gerçek tek tek nesnel gerçeklik ve olaylar arasında diyalektik bir bütünlük ve bağlar mevcuttur: diyalektik ve yasaların ise varlıklarının bu doğa ve maddi gerçeklikten alır. Bunun böyle olması, bizim diyalektiğin yasalarını birbirlerine karıştırmamızı gerektirmez. Gördüğümüz şuki: Mao Zedung Stalinin eleştirisi adı altında diyalektiğin yasalarının birbirlerine doluyor: bir şeyin, birbütünlüğün, iç yapısında birbiriyeliye çelişki halinde olan zıtların birbiriyle ilişkisi olması ayrı bir şey: ama birşeyin, bir bütünün başka şeyler başka bütünlerle, ilişkili olmasında ayrıbir şey. Açıkırtki bunları birbirine karıştırmak, ancak: herşeyde, her ilişkide neçine birliğine ve a-besine varıncaya kadar zıtların birliğini arıyan

meselede "öznelci", "metafizik" düşündüğünü, "sübjektizme düştüğünü" ve bu yüzden %30 hatalı olduğunu söyleyip durdu: ama Stalin'in öğretilerinden sarsılmaz ira- desinden ve büyük başarılarından hiçmi hiç bassetmedi Enver Hoca yoldaş. Empeyalizm ve Devrim adlı bilimsel kitabıda şunları söylüyor:

"Tıpkı diğer revizyonistler gibi M.Zedug'da Sta- lin'e yönetilen eleştirileri, Stalin'in tutarlı bir biçimde savunmuş ve zenginleştirmiş olduğu Marksist-Leninist ilkelerden sapmayı haklı gös- termek için kullandı. Çin'li revizyonistler Sta- lin'e saldırarak onun eserlerini ve otoritesini küçük düşürmek ve böylece M.Zedug'un otoritesini dünya çapında bir önder derecesine, sözde: daima doğru ve yanlışsız bir çizgi izlemiş olan, Mark- sizm-Leninizmin bir ustası mertebesine yükselt- mek istiyorlardı." (Emperyalizm ve Devrim, sy. 315, Yıldız yayınları)

Gerçekte ise bu hevesleri haklı olarak kursaklarında kaldı. Çünkü Mao'nun düşüncesi "marksizm-leninizmden etkilenmesine rağmen esasta idealist, pragmaci ve re- vizyonist felsefe ilkelerinin birbirine karıştığı bir görüşler kargaşasına dayanıyordu. Araştırma yazımızda da gördüğümüz gibi onun, marksist-leninist olmadığı, "devrimci" lafazanlık ve solaganlarla örtülmüş olma- sına rağmen "düşüncesinin idealist metafizik felse- feden kaynaklandığı açık ve seçiktir.

Bize, biz Kürdistanlı marksist-leninistlere ve marks ist-leninist olmak isteyenlere düşen görev, tıpkı, yıl- lardan beri kurdistan işçi ve emekçilerinin milli duygularını istismar ederek, yüce ve kutsal Marksist leninist idolojî benimselerinin şiddetle, hile ve iki yüzlü tertiplerle iğbâçbir şekilde engelliyen ve hal- hazırda çeşitli tür ve şekillerle engellemeye çalış- an Kürt burjuva milliyetçiliğini ve modern-revizyon- izmin en tehlikeli türü olan Sovyet modern revizyoniz- imini, anı şekilde revizyanist milliyetçi "M.Zedung Düşünçesi"ni ve genel olarak Çin revizyonizmini de yere çalma görevidir. Daha dün Kürt burjuva-milliyet çiliğinin ortalığı kasıp kavurduğu ve sovyet modern- revizyonistlerini içi içmiş iki yüzlü uşaklarının bunu "pekiştirdiği" şartlarda nasılkı, gerek Kürt bu- rjuva-milliyetçiliğini ve gerekse Sovyet modern reviz- yonizmi redetmemiz; Marksist-Leninist idolojîye ina- çımızdan ve marksist-leninist oluşumuzun bir ifadesi

idiyse, Bugün de Mao'cu revizyonist-milliyetçiliği ret etmemiz aynı şekilde marksist-leninist oluşumun gerçek bir ifadesidir. hiç bir yanlış iddia ve tutarsız tanımlama bu gerçeği karartamaz ve bizim sınıf mücadelesi yolunda yürümemizi inkar edemez. Kurdistan'da, marksizm-leninizmi ve Stalin'i sarsılmaz gerçek devrimci iradesini hakim kılmak isteyen biz, işçi ve emekçi halkımızın sınıf bilinçli yiğit fedakar ve azimli evlatları önünde başka bir başka bir yol yoktur. Başında gerçek devrimci marksist-leninist Enver Hoca'nın bulunduğu şanlı Arnavutluk Emek Partisi'ne yakın olmanında ötesinde onunla emperyalizme sosyal-emperyalizme, her türlü dünya geriçiliğine karşı dünya işçi sınıfını ve ezilen talan edilmiş emekçi sömürge ve yarı-sömürge halkların sınıf mücadelesi barikatlarındayer almak, Sosyalist Arnavutluğu karalamaya ve küçümsemeye çalışanlarla ançak yılmadan ve usanmadan bu yola mücadele edilebilir. Bu yola, genel olarak Kürt ulusunun ve özel olarak da Kürdistan işçi ve emekçi halkınile Kürdistan emperyalistlerin her türlü yardımı ve desteği ile ilhak edip sömürgeleştiren ülkelerin (Türkiye İran, Irak, Suriye gibi) işçi ve emekçi halklarını birbirine yakınlaştırmamanın ötesinde bütünleşmelerinin yollarını açabiliriz. Bizim için tek enternasyonal yol budur. Kürdistan'da marksizm-leninizmin saflığını ve yüce bilimsel özünü, her türlü Kürt burjuva miraklara ve her türlü uluslararası modern revizyonizmin uzantısı ve uşağı karşı-devrimci grup karşı göz bebegimiz gibi korumalıyız. Kürdistan da hareketimizin ve devrimimizin müzafer oluşu ve başa geçişi bu gerçeğe bağlıdır. Son olarak E.Hoca yoldaşın şu sözleriyle yazımızı bitirelim:

"marksizm-leninizm müzafer bir ideolojidir. Onu benimsiyenler, onu savunan ve geliştirenler, devrimin şanlı ordusuna: dünyayı değiştirmek, kapitalizmi yıkmak ve yeni dünyayı. Sosyalist dünyayı kurmak için proletaryaya ve tüm ezilenlere önderlik eden gerçek komünitlerin şanlı ordusunun büyük ve yenilmez ordusuna dahildirler."
(Emperyalizm ve Devrim, sy.331)

(Birinci bölümün sonu)

12 EYLÜL DARBESİ ÜZERİNE....

Türkiye ve Kürdistan'da karşı-devrimci güçler taaruza geçerek, sınıf mücadelesini yeni bir aşamaya ve yeni bir döneme soktular. Sömürgeci-faşist güçler, Kürdistan milli devrimci mücadelesi ile Türkiye devrimci-demokratik mücadelesi karşısında son kozlarını oynuyorlar. 12 Eylül darbesi ile karşı-devrimci güçleri, halkın devrimci güçleri ile nihai bir vuruşmaya giriştiler. Mücadelenin eski platformda devam etmesi halinde zaman faktörünün devrim lehine işlediğini gören ve aynı şekilde sömürgeciler lehine işlediğini, devletin tüm kurumlarıyla yozlaştığı, rollerini yerine getiremediği, halk nazarında giderek tehşir olduğu, Kürdistan milli devrimci ile Türkiye devrimci-demokratik mücadelesi karşısında acze düştüğünü gören sömürgeci, faşist güçler beklenen saldırıya geçtiler. 12 Eylül darbesi, kavgayı kendi platformunda, kendi millitarist mantıkları ile halletme çabasıdır. Daha bir sene önce cuntanın başı Evren Nato'nun Rürüksel toplantısından dönerken "bir onlardan bir bizden ölüyor, böylece biz onların sonunu getireceğiz" diyerek saldırı perspektifini açıklamıştı. Ne varki "bire bir" taktiği devrimci güçlerin değil, karşı-devrimci güçlerin sonu olacağı anlaşıldığında, generaller çetesi taktik değiştirerek, kısmi toplu saldırı planları yaptılar, "nokta operasyonları" adıyla bilinen bölgesel saldırıya geçtiler. Zannediyorlarki, halkın devrimci muhalefeti bölge bölge sindirilebilir. Sömürgeci, faşist güçler basvurdıkları her yolun batağa gittiğini görünce topyekün taaruza geçtiler, halka ve devrimcilere kudurmuşcasına hırsla saldırdılar. Kısa zamanda sonuç almak istiyorlar, çünkü mücadele uzadıkça yıpranıyor ve son kozlarını da kaybetmekle basbasa kalabilirler. Onun için sömürgeci faşistler eski devlet örgütlemesinin halk güçleri karşısında yetersiz ve etkin olmadığı için, generaller çetesine engelleri süngü ile asma görevini verdi ve halk güçlerine karşı nihai ve sonuç alıcı saldırı görevini "emir kumanda zinciri" içinde verdi ve aynı zamanda devleti yeniden örgütleme, devrimci güçlere karşı etkinleştirme, ekonomik bulanınmın faturasını emekçi halkın sırtına bindirme, emperyalist tekeller ve uluslararası sermaye güçleri ile iyice kaynaşma görevini de çözüm için önüne koydu.

SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST CUNTANIN GELİŞİMİ:

12 Eylül darbesinden önce de ordu, Kürdistan'da ve Türkiye'de yönetici güç durumunda idi. Yönetim, sıkıyönetim generallerinin elinde idi ve halkın devrimci güçlerine bütün güçleri ile saldırıyorlardı ve iç savaşın karşı-devrimci tarafını oluşturunuyordu. Ancak 12 Eylülden sonra, daha halka karşı savaşa sokulan ordu, savaşın kurallarını ve platformunu değiştirmiştir. Sömürgeci burjuvazinin kendi içindeki çatışmasından dolayı ordu, etkin bir şekilde kullanılamıyordu. Çünkü burjuvazinin her iki kampı halka hoş görünmek ve kanlı yüzünü gizlemek için bu saldırının sorumluluğunu birbirine

atmak istiyordu ve karşı-devrimci güçlerini,devrimci güçlere karşı aktif bir şekilde seferber edemiyordu. General Kenan Evren bu durumu söyle dile getiriyor "parti çıkarları ve oy kayguları ile bölücülüğe ve teröre karşı etkin önlem almadılar" iste cunta bu savaşın sorumluluğunu üstlenerek karşı-devrimci güçleri topyekün bir saldırıya hazırladı. Zulüm,katliam ve terörü ve azgın ve yaygın bir şekilde uygulamasını formalitelere bağlayan kuralları,kanunları bir tarafa attı,"Türk milleti adına" Türk ve Kürt milletine karşı emperyalizmin bekciliğini üstlendi.

12 Eylül darbesi, aynı zamanda emperyalizmin stratejisinin bir parçasıdır.Sömürgeci,fasist Türk burjuvazisinin çıkarları,emperyalist burjuvazinin dünya ölçüsündeki çıkarlarıyla bütünleştirilmiştir.Sömürgeci Türk burjuvazisi Orta-doğu'da,emperyalizmin çıkarlarını korumakta,kollamaktadır.Orta-doğu dünyanın kaynayan, sosyalizmin güçleri ile kapitalizmin güçlerinin kıyasıya vuruştugu bir bölgedir.Ekonominin candamarı durumuna gelen petrolün bol olduğu Orta-doğu dünyamızın dinamiğini oluşturan çelişmelerin keskinleştiği, emperyalistlerin dünya stratejisinin odağı durumuna gelmiştir.Hem emperyalistler arası çelişkinin hemde emperyalizmin ve işbirlikçileri ile halklar arasındaki çelişki gideerek keskinleşmektedir.Süriye bir kaç ay önce SSCB ile ekonomik ve siyasi "işbirliği anlaşması imzalamıştır.İran ile Irak emperyalistlerin çıkarlarını politikalarını etkileyen bir savaşa girmişlerdir.Arap ülkeleri arasında,İsrail'e karşı oluşan birlik,İsrail'e karşı tavır yerine ABD ve SSCB'ye karşı tavrın öne çıkması üzerine ikiye bölünmüştür. ABD İran'ı kayıbetmesinden sonra bölgede bir hamle yaparak,İsrail'i kendi orta-doğu politikasının merkezine koyma yerine,gerici arap devletlerini yanına almak için İsrail'e karşıda olsalar,Sovyetlere karşı kendi cephesine almaya çalıştı.ABD'nin yeni başkanı Reagaen "Ürdün politikamız orta-doğu politikamızın anahtarıdır" derken gerici arap devletlerini yanına alma çabasını açıklıyordu.Bunun üzerine Süriye Ürdün ilişkileri gerginleşti.Irak,Ürdün,Kuveyt,SudiArapistan,Ummman cephesine,Arap dünyasından tecrit edilen Mısır ile birlikte İsrail gizli üyedirler.Karşı-devrim cephesinde de önemli gelişmeler olmaktadır.Arap halklarının mücadelesi yanında Filistin ulusal kurtuluş savaşı,Dofar ve Eritre ulusal kurtuluş mücadeleleri emperyalizmin ve usaklarının çıkarlarını darbelemektedir. Son olarak İran devrimi ile birlikte önemli gelişmeler kaydeden Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi önemli gelişmelere yol açabilecek mahiyettedir.Kürdistan sorunu Orta-doğu'daki gelişmelerin odağı olma durumuna gelmekte ve Filistin ulusal kurtuluş hareketi ile birlikte anti-emperyalist cephenin en önemli iki ögesidir.Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi orta-doğu'nun siyasi haritasını değiştirebilir.Degisik emperyalist kamplara bağlı 4 devlete karşı gelişen Kürdistan halkının mücadelesi Orta-doğu halklarını kaynaştıracak gibi,sömürgeci ülkeler arasındaki ilişkileride derinden etkilemektedir.Bugün İran ile Irak Kürdistan halkı sömürgecilere karşı askeri gücünü oluşturmış

ve sıcak savaşın içine girmiştir. Kitlelerin geniş katılımı ile verilen mücadele sömürgecilerece yok edilmeyecek kadar köklemiştir. Kuzey (Türkiye) Kürdistan'da kitleler oldukça politize olmuş ve devrimci uyanışın içine girmişlerdir. Türk devletinin Kürdistan'da kitle desteği yoktur denebilir. Güçlü milli devrimci potansiyel oluşmuştur. Türkiye'de oldukça güçlenen devrim mücadelesi ile birlikte Kürdistan ve Orta-doğu'daki gelişmeler Türk egemen burjuvazisini ürktüyordu. İçin de bulunduğu ekonomik ve siyasi krizle birlikte, Türkiye'de işçi sınıfının mücadelesi gelişiyor, Kürdistan'da milli devrimci mücadele önu alınamaz boyutlara ulaşmış ve sömürgeci devlet denetimi yitirmiştir, Güney ve özellikle Doğu Kürdistan'da kitleler ayaklanmış, silahlı mücadeleyle zafere doğru yürüyorlardı, diğer tarafta bağlı olduğu emperyalist ABD ile Sosyal-emperyalistler arasındaki çatışma yeni boyutlar kazanmıştır. Bu gelişmeler karşısında, Türk devletine yeni görevler verilecekti. Emperyalist çıkarları orta-doğu'da korumak. Bunun için iki yol düşünüldü, Nato'nun sorumluluk alanı Basra körfezine kadar genişletmek ve Nato bünyesinde bu görevi T.C. vermek, veya ikinci yol olarak Nato'nun Sorumluluğu dışında T.C. bu görevi üstlenecek. Bağlı emperyalist kampın çıkarları Orta-doğu'da, sosyal-emperyalistlere veya devrimci güçlere karşı korunacak. Bunun içinde güçlü, astığını astım, kestigim kestik, jandarmalık politikasına karşı doğacak muhalefeti sindiren lakıyla hizmet veren bir Türkiye gerekiyor, İste 12 Eylül faşist-sömürgeci darbenin bölgesel sebeblerinden biri budur.

Kürdistan'ın diğer bölgelerinde kabaran ve kitle ayaklanmalarına ve silahlı savaşa varan mücadelesinin bastırılması, Kuzey bölgesinde gelişmekte olan milli devrimci mücadeleyi ve Türkiye'de gelişmekte olan devrimci-demokratik mücadeleyi bastırmak, Batılı emperyalistlerin çıkarlarını orta-doğu çapında korumaktır.

12 Eylül faşist askeri darbesinin diğer bir hedefi de, ekonomik çöküntünün izdiraplarını emekçi halk kitlelerine çektirmektir, bu doğrultudaki IMF ve emperyalistlerin direktiflerini eksiksiz uygulamaktır. Daha önce buna cesaret edemiyen, halkın direnişinden ürken Demirel ve Ecevit hükümetlerini "oy kaygısı" ile suçlayan generaller çetesi, bugün zam üstüne zam yapmakta, paranın değerini düşürmekte, enflasyonun tırmanışını körüklemekte, ücretleri dondurmuş, grevleri yasaklamış, kıdem tazminatlarını patronun keyfine bırakmış, memurun emekliliğini kuşa çevirmiş, fazla istihdam var gerekçesiyle memur ve işçiler sokağa atılmakta, KİT'ler özel sektöre devredilmeye çalışılmakta, işçiler askeri disiplin içinde çalıştırılmaktadır. Daha önce Demirel'in aldığı fakat uygulamaya cesaret edemediği kararları uygulamaktadır. 24 Ocak kararları ile ekonomik güç bir avuç tekelcinin denetimine girmiştir. Kredi muslukları bunlara açılmıştır. Kredi faizlerinin yükseltilmesi ile küçük ve orta burjuvazinin kredi alma imkanları yok edilmiş ve iflasa sürüklenmiştir. Holdinglere kasasını açarken Tütün, çay, fancılar, pamuk, fındık v.s. üreticilerinin emeğinin karşılığı bile olmayan birikmiş bir veya iki-üç yıllık parasını dahi vermemektedirler.

Diger taraftan emperyalist ekonomi ile bütünlesme çabaları arttırılmış,uluslararası tekelci finansman,sinai ve ticari gruplar yapılan anlaşmalar,Türkiye'yi cazip bir pazar haline getirmektedir.ABD bankaları daha simdiden sube açmak için girişimlerini sürdürüyorlar.Türkiye ve Kürdistan halkını emperyalistlere peşkeş çekiyorlar.Emperyalist ekonominin buhranından doğan ızdırapları Türkiye ve Kürdistan halkının sırtına bindiriyorlar.Ama nafile! 12 Eylül cuntacıları ekonomik çöküntüyü durduramazlar.Herşeyden önce Türkiye ve Kürdistan halkı bu soyguna uzun süre sessiz kalmayacaktır.İkincisi,ekonominin bünyevi hastalıkları düzelecek nitelikte değildir.Herşeyi ile emperyalizme bağımlı olduğu için en ufak bir sarsıntıdan etkilenir.Üretim için gerekli olan hammaddeyi sağlayacak döviz girdisine sahip değil.Ağır sanayi montaj düzeyini aşmış değil,montaj sanayisi,döviz olmadan işleyemez.Petrol fiatları artmakta,sanayi için gerekli petrol dahi bulunamıyor.Son İran, Irak savaşı petrol sorununu daha da geniş boyutlara vardırmıştır.Üretim artmakta,fiatlar yükselmektedir.Yatırımlar durdurulmuştur.İhracatın temel malları olan tarım ürünlerine dahi dış pazar bulanamamaktadır.Dış borçların faizleri her yıl milyarlarca doları bulmaktadır.İşsizler ordusuna her yıl yüzbinlerce kişi katılmaktadır.v.b.Gerçekler çetesi ve emperyalistlerin has adamı Turgut Özal sorunları çözebilecek değıllerdir,onlar ancak bu sorunları dahada derinleştirirler.Çünkü bu sorunların çözümü ancak Demokratik Halk Devrimi ile mümkündür.Ekonominin kanunları zordan,şiddetten ve işkenceden anlamazlar,kendi doğrultusunda gitmekte inat ederler.

12 Eylül,darbesi birçok açıdan değerdendirilebilir ve değerdendirilmelidir de.Ne var ki,12 Eylül darbesi salt kendi başına bir olay değil ve yalıtılmış bir biçimde ele alınmamalı,ordu müdahalesi ve cunta eylemleri,yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de olağanüstü ve istisnai bir olay değil,aksine olağan ve kural halini almıştır.Hemen her yer askeri darbelerin düzenlendiği Latin Amerika,Afrika ve Orta Doğu ülkeleri bir yana "demokrasinin" istikrar kazandığı iddiası ile övünen Türkiye burjuvazisinin tarihi bunu örneklemektedir.Gerici Osmanlı ordusunun artıkklarının yeniden örgütlenmesi olan Faşist-sömürgeci Türk ordusu,daha T.C. kuruluş yıllarında,emperyalist işgale karşı savaşı Türkiye ve Kürdistan halkına karşı savastı ve T.C.yi Türkiye ve Kürdistan halkının milli ve demokratik taleplerini kıra kıra gerçekleştirdi.Ordu sadece askari bir kurum ve örgütlenme değil , fakat aynı zamanda politik bir örgütlenme idi.Türkiye ve Kürdistan halkı askeri baskılarla denetim altına alındı,iktidar doğrudan generallerin,pasaların elinde idi ve ordu aynı zamanda yönetici organdı.Kurtuluş yıllarında,ordunun rolünü şu rakamlar çok açık bir şekilde belirlemektedir.Ordunun İngiliz,Fransız,İtalyan işgalcilerine karşı bir tek kurşun atmadığı ve bir subayın burnu dahi kanamamış,Emperyalistlerin desteğindeki Yunan ordularına karşı savaşta ölenler emperyalist işgale karşı savaşı halktan öldürdüklerinin sayısından çoktur.Albaylardan oluşan seyyar istiklal mahkemelerinin aynı yıllar içinde astığı,kestiği insan sayısı Kurtuluş Savaşında

ölenlerin üç katıdır. Türk ordusu 1908'den bu yana çoğu zaman doğrudan bazende dolaylı olarak siyasi hayatın düzenleyicisi olmuştur. 1925 e kadar ordu doğrudan ekonomik, siyasi iktidarı elinde tutmuştur. 1925 ten sonra Türkiye'de ordu "kıralaya" yavaş yavaş çekilirken, Kürdistan'da yönetim ve idare doğrudan askeriye'nin elinde kalmıştır. İkinci dünya savaşına kadar sürekli sıkıyönetim, askeri valiler, istiklal mahkemeleri Kürdistan'a sömürgeci boyunduruğu yerleştirme çabası sürüp gitti. İkinci dünya savaşından sonra demokrasinin dünya ölçüsünde zafer kazanması ile birlikte, Türkiye'de söz de demokrasi oyunu sahneye çıkardı, fakat ordu sahnenin arkasında oyunu idare eden bir güçtü. Nato'nun emrine verilen ordu yeniden örgütlendirildi. Generaller yine orduda olduğu gibi sivil hayatta en yetkin görevleri üstlenirlerdi. Cumhurbaşkanı'nın emekli bir general olmasını gelenekselleştirdiler. Ekonomik ve siyasi krizin doğması ile zor döneme giren sömürgeci-faşist burjuvazi 1960 da 27 Mayıs darbesi ile orduya tarihsel ve geleneksel görevi verdi. 1960 ta örgütlediği, devletin yozlaştığını ve devrimci mücadele karşılarında etkisiz kaldığını görünce, tekrar halka ve devrimcilerle saldırarak, Sömürü düzenini "korudu ve kolladı", fakat zaman devrimci güçlerin lehine işledi ve işliyecektir. 1974'ten sonra Kürdistan ve Türkiye halkının devrimci mücadelesi daha güçlü bir şekilde gelişti. Kapitalist emperyalizmin dünya ölçüsündeki bulanım Türkiye ekonomisini derinden etkiledi ve enflasyon alabildiğine yükseldi. Buna paralel olarak siyasi krizde gelişti. Egemen sınıfların kampları arasında mücadele kızıştı. Devlet kurumları yozlaşarak işliyeemez duruma geldi. Her alanda bir çöküntü başladı. Sömürgeci burjuvazi önce çöküntüde kurtulmak için bir çok çareye başvurdu. Hükümetler değişti, koalisyonlar kuruldu, sivil ölüm çeteleri oluşturdu faşistleri böylece halk muhalefetine karşı örgütlemeye çalıştı. Tüm partilerin birleşmesi çabaları yapıldı, 24 Ocak kararları ile ekonomik çöküntüye çare aradı. fakat attığı her adımda halkın devrimci gücünü karşısında gördü, sınıf mücadelesi devrimin lehine geliyordu. ve nihayet sömürgeci-faşist güçler çareyi, millitarist gücüne görevi devretmekte buldular. General Evren'in deyimi ile "buna mecbur kaldılar" aslında, 12 Eylül'den öncede, ordu bütün gücüyle Türkiye'de ve özellikle Kürdistan'da devrimci güçlere karşı seferber edilmişti. Ne varki generallerin canını sıkkan bazı kurallardı. Egemen sınıfların kendileri için uyguladıkları sözde demokrasinin bazı kuralları vardı ve egemen sınıfların tanımak zorunda olduğu bazı haklar burjuvazinin canını sıkıyordu. 12 Eylül cuntası ile yüzlerindeki demokarsi maskesini attılar, kanun generallerin iki dudağı arasındaki laf oldu. İskence, katliam, beyaz terör daha kolay yapılır oldu ve içi hakları, demokratik haklar yok edildi.

BAGIMLI VE YARI-SÖMÜRGE ÜLKELER DE DARBELER NEDEN SIK SIK OLMAKTADIR!

Gelişmiş kapitalist ülkelerde rastlanamıyan askeri darbelerin Türkiye gibi bağımlı veya yarı-sömürge ülkelerin tarihinde sık sık görülmesinin sebeplerini şöyle sıralayabiliriz.

I-Bu ülkeler emperyalist tekellere ve devletlere bağımlıdır. Emperyalizm siyasi gericiilik demektir. Faşizm emperyal-

izmden kaynaklanan bir olgudur. Ne varki emperyalist ülkelerde işçi sınıfının yoğun karşı koyuşu sözkonusu olacağı için darbeyi heveslerini uygulayamayan gelenekselleşen bujuva demokrasisini tanımak zorunda kalan emperyalistler sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde bizzat doğrudan darbeler tezgahlamak-tadırlar. Örneğin Kamboçya'da, Sili, Kore'de, Bolivya v.s. doğrudan darbeler tezgahlanmış veya Türkiye'de olduğu gibi tecvik etmiş ve desteklemiştir.

Emperyalist burjuvazi, kapitalist ekonominin buhranlarının faturasını bağımlı ve yarı-sömürge ülkelerin halklarına ödetilmek üzere bu ülkelerin burjuvazisine IMF, Dünya bankası bankalar birliği, ortak pazar v.s. kuruluşların reçeteleri şeklinde sunmaktadırlar. Bağımlı, sömürge ve yarı-sömürge halklarının bu ağır yüke karşı direnişlerini kırmak için militarist güce, askeri darbeye başvurmaktadırlar. Nitekim 12 Eylül cuntacıları, emperyalist burjuvazinin direktiflerini aynen uygulamakta, zamlarla, ücretlerin ve taban fiyatların dondurulması ile, develesiyonlarla, ekonomik ve siyasi işbirliği andlaşmalarıyla Türkiye ve Kürdistan halkı emperyalistlere peşkeş çektirilmekte emperyalizmin buhrandan doğan yükünü halka çektirmektedir.

2-Emperyalist ülkelerde, işçi sınıfı bujuva demokrasisinin özünü oluşturan temel hak ve "özgürlükleri" yüzyıllar süren savaşım sonu kazanmış ve bugünde bu mevzileri kolay kolay terketmesi söz konusu olamamakta, demokrasiye sahip çıkmakta ve kendisi için bir kazanım olduğunun bilincindedir. Oysa bağımlı veya yarı-sömürge ülkelerde, gerek kapitalizmin gelişme düzeyi gerekse işçi sınıfının nicel ve nitel olarak gelişim düzeyi daha geridir. Bu ülkelerde egemen sınıflar, halk kitlelerini politik uğrastan uzak tutmak için herşeyi yapmakta ve bunu belirli ölçüde başarmaktadır. Var olan demokratik kurumlar(partiler, parlamento v.s.) ise kitlelerin mücadelesi sonucu değil, burjuvazi için kabuledilebilir ve burjuva klikleri arasındaki mücadelenin ürünü olarak doğmuşlardır, dolayısı ile halka yabancı halkın sahiplik etmediği kurumlar ve kurallardır.

Artık gerçekten demokratik olan haklar ve özgürlükler devbir sorunu olmuştur ve kitleler bu doğrultuda mücadeleye atılmakta yani burjuvazi için olan hak özgürlükleri konuma değil, kendisi için bunları yaratma mücadelesi vermektedir. Batı Avrupa'da olduğu gibi halkın politik mücadelesinin sonucu olmıyan bir parlamentonun dağılması, partilerin kapatılması yaygın organlarının yasaklanması, toplantı ve gösteri haklarına sahiplik yaparak bunların oratadan kaldırılmasına karşı diye dış bir mücadelede sözkonusu değildir. Dolayısı ile burjuvazi hakları nisbeten rahat bir şekilde geri alınamamaktadır. Bir grev hakkı, sendika hakkı, toplu sözleşme hakları, burjuvazi bu hakları asgari düzeyde de olsa en kısa zamanda tanımak zorundadır. Fakat Türkiye ve Kürdistan halkının varlığından bile yeni yeni haberdar olduğu kadın haklarının geri alınması pek zor olmayacaktır. Seçme ve seçilme hakkıda aynı niteliktedir. Halk oy versede vermesede bir şeyin değişmeyeceği yargısına sahiptir. Demek ki Türkiye'de sözü edilen demokrasi (Kürdistan'da varlığı idda edilemez) halka yabancı burjuvazi için demokrasidir. Yok edilmeside de halk için çekil-

miyecek bir sorun yaratmaz. 12 Eylül darbesinden sonra direnişin olmamasının sebebidir budur.

3-Burjuvazi salt emperyalizmin siyasi gericiligi ile değil, aynı zamanda, feodalizmi devrimci bir şekilde tasfiye etmek bir yana feodalizmin ekonomik ve siyasi dünyası ile iç-içe geçmiş ve feodalizmin köylülük üzerindeki kırbacını aynı zamanda işçi sınıfı üzerinde kullanma eglimindedir ve feodal zorba yöntemleri sıkça benimsemektedir. Yarı-sömürge ülkelerde fasist darbelerin temellerinden biride feodalizmin varlığı, onun dünya görüşünün kitlelerde yarattığı uyumsuzluk, kadercilik teslimiyettir.

4-Yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerde burjuvazi işçi sınıfına ekonomik ve siyasi taviz verdiği taktirde, ekonomik ve siyasi gücünden çok şey kaybeder ve bunu göze alabilecek kadar güçlü değildir. Dış pazar bulma imkanı sınırlı olduğu için tek sömürü kaynağı olan ulusal pazarlar içindeki halka dadanır durur ve halkın en küçük bir talebine dahi tahamül etmez, militarist gücüne başvurur.

5-Emperyalistler arası çelişkiler, bağımlı ve yarı-sömürge burjuvazisi arasında hemen yankısını bulur. İşbirliği halinde olduğu emperyalist devletlerin kutuplaşmasına uygun bölünür ve kendi aralarında efendilerinin desteği ile iktidar mücadelesine girer. Bağlı oldukları emperyalist kutuplar arasındaki çelişkinin seyrine göre birbirine karşı darbeler tezgahlar askeri güçlerine başvururlar.

6-Yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerin burjuvazisi gerek pazarlarını kaptırmama, gerek yeni sömürü alanları bulma ve ekonomik gücü ile ele geciremediği, iktisadi değerleri ele geçirmede olsun, siyasi iktidarın aktif desteğini ister ve militarist gücüne başvurur.

7-Yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerde, sermayesi yoğun üretim yerine emek yoğun üretim ön planda olduğu için, sermayeyi (aynı zamanda teknolojiyi) yoğun bir şekilde kullanma yerine, emeği azami ölçüde sömürebilecek bir şekilde disipline ve organize edilir, için de militarist gücüne başvurur, işyerine Jandarma diker ve işçiyi en verimli şekilde en az ücretle çalıştırır.

Özgöl sebebler ayrılmak üzere, bu ve buna benzeri sebeblerden dolayı, bağımlı ve yarı-sömürge ülkelerde askeri müdahaleler, darbeler olmaktadır.

CUNTANIN GELECEĞİ VE MUHTEMEL GELİŞMELER!

GENERALLER KİTLELERDEN TECRİT OLUYORLAR!

Devrimci güçlerin iktidar alternatifi olabilecek düzeyde güçlü ve örgütlü olmadıkları için, kitleler sorunların çözümünü burjuva sınırlar içinde arayıp durdular. Burjuvazi halk kitlelerinin bu arayışını sömürebilmek için Ecevit'i "umut" yaptı. Fakat bu "umut" halka büyük bir umutsuzluk verdi. Peşinde yeni arayışlar ve yeni hükümetler, cepheler yarattı, bu gelişmelerde halkı bir müdet oyaladı. Halk burjuva partilerinde ve barışçı yollarla kurtuluşun gerçekleşemeyeceğini kendi tecrübesiyle anlayıp devrimci güçlere ve devrimci yö-

nerilken, sömürgeci-burjuvazi, tehsir ve tecrit olmuş parti-
lere tekme vurdu ve son alternatifini ortaya koydu, "parti-
lerüstü" hükümet ve ordunun yönetimi! yukarda izah ettiğimi-
z gerekçelerle kitleler askeri cuntaya karşı direnisi ol-
madı. Devrimci hareketlerinde generaller çetesine karşı kit-
leleri seferber ederek direnme gücünden yoksun olması nede-
niyle özellikle Türkiye'de ara tabakalar cuntanın yanında
yer aldılar. Cunta "sağa da sola"da karşı olduğu demogojisi
ile kitleleri uyutmaya çalıştı. Hatta faşist MHP'nin üzerine
kısmende gitmektedir. Yönetecilerini tutuklamakta, katil mili-
militanlarını yakalamaktadır. Fakat bu hiç bir zaman karatma-
malıdır. Halk nazarında tehîr ve tecrit olmuş bu cinayet
örgütünün üstüne sözdede olsa gitmek, yöneticilerini tutukla-
mak, faşist katilleri cezalandırmak hiç bir zaman resmi faş-
ist çetenin faşizme veya sağa karşı olduğunu göstermez. Zira
bu sahte tavırlar, halkı uyutmak, gerçeği saklamak ve kitle
desteğini kazanmak içindir. 12 Eylül'ün ilk dönemlerinde bu
demogojisi ile nisbeten başarılı olan generaller çetesinin
yüzü artık ortaya çıkmıştır. 12 Eylül çetesinin, sağa karşı
olmadığı, MHP ve AP'nin cinayet örgütlerinin yerini alarak,
Kürdistan ve Türkiye devrimci güçlerine kendi deyimleri ile
"Halkçuluk ve komunizme" saldırdıkları kitleler yine tercü-
me öğrenmişlerdir. Bizat sıkıyönetimin açıklamaları
bu öğrenilmesini kolaylaştırmaktadır. Artık cunta
"sağa da sola da karşıyız" demogojisi kazandığı kitle deste-
ğini yitirmiştir. Hatta önce cuntanın yanında safını belirle-
yen tabakalar cuntaya karşı tavır almaya yönelmişlerdir. Çün-
kü generaller MHP ve AP'nin programını uyguluyor, bütünüyle
devrimci-demokrat, yurtsever hatta MHP'nin mantığıyla kendi-
sinden olmayan herkese saldırıyorlar. Bağınazca Kemalizmin
temsilciliğini yapan Cumhuriyet gazetesinin yaşaması dahi
çeteyi rahatsız etmektedir. Denebilir ki çete gelecekte, bir
avuç MHP'li ve AP'li ile birlikte kitlelerden tecrit edilmiş
olacaktır.

Yine çeteye kitle desteğini sağlayan diğer bir durumda,
can güvenliğinin sağlanacağı demogojisi idi. Can güvenliğinin
sağlanması kitlelerin bir talebi idi. Faşist-sömürgeci ci-
nayet sebekeleri Türkiye ve Kürdistan'da halka saldırıyor,
malına el koyuyor, yaralıyor ve öldürüyorlardı. Devrimci güç-
ler kitleleri örgütliyerek faşist saldırılara karşı kitle-
lerin can ve mal güvenliğini sağlayamıyordu. Herkes her an
öldürülebilir düşüncesi için yasıyor ve faşist işgal altın-
daki bölgelerin yanından geçmekten bile korkuyordu. Veya faş-
ist saldırılar karşısında yerini, yurdunu, işini, okulunu terk-
etmek zorunda kalıyordu. Faşist saldırılara karşı can güven-
liğinin sağlanması kitlelerin acil talebi haline gelmişti.
Devrimci hareketler, kitleleri bu talepler doğrultusunda ör-
gütliyemediler. İşte cunta bu kargaşa ortamında, kitlelerin
can güvenliği ve hergün soyulan veya haraç alınan orta taba-
kanın acı talebi olan mal güvenliği taleplerini istismar e-
derek, can ve mal güvenliğini sağlayacağı demogojisini yaptı,
kitle desteğini aldı. Fakat kısa bir zaman içinde generaller
çetesinin yüzü ayağına çıktı. Teröre karşı olduğu, can ve mal

güvenliğini sağlayacağı vaadinin bir demogoji olduğu ortaya çıktı ve kitleler bu konudada destegini çekmektedirler ve tecrit edilmektedirler. Her şeyden önce faşist-sömürgeci generaller çetesi teröre karşı değil bizzat kendileri teröritirler. Hemde faşist teröristlerin en büyükleri ve en kanlıları. Halktan yüzlerce kişi sorgusuz ve sualsiz kursuna dizilmiş, idam edilmiş, işkenceden öldürülmüş veya sakat bırakılmış, veya akibetinde haber alınamamıştır. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da sokaklarda canında emin bir şekilde dolasamakta, her an işkenceye götürülmekte, veya dur emrine uymadığı gerekçesiyle arkadan kursunlanabilmektedir. Türkiye ve Kürdistan'da can güvenliğinin sağlanması bir yana kan gölüne çevrilmiş bir cehennem haline getirilmiştir. Yine mal güvenliği vaadide bir demogojiden ibaret olduğu tercübelerle anlaşılmıştır. Terörist generaller çetesi, bizzat köyler yakmış evler yıkmıştır. Türkiye ve Kürdistan'ın her kasabasında hatta her köyünden "silahlı kuvvetlerimize yardım" adı altında haraç toplanmakta ve hergün gazetelerde falanca kasabada kara kuvvetleri veya hava kuvvetleri vakfına kaç milyon toplandığı reklâm edilmektedir. Bu haraç MHP'li faşist canilerin yaptığı gibi zorla toplanmaktadır. Halkın şidetli tepkisi üzerine, konsey sekreteri "yardım"ın zorla alınmadığını(!) ve alınmamasını açıklamak zorunda kalmıştır.

Halkın acil talebi haline gelen can ve mal güvenliği talebini istismar ederek kitle destegini alan faşist-sömürgeci generaller çetesinin sırttan suçlu yüzü açığa çıkmış ve kitle destegini yitirmiştir.

Daha ilk günden itibaren faşist generaller işçi sınıfı, öğrenci gençlik gibi toplumun en dinamik ve devrimci kesimce niteliği bilinmekte idi. Yine Kürdistan halk kitleleri cuntanın ırkçı-söven yüzünü açıkça -ki ilk günden dışlarını Kürdistan halkına göstermekten çekinmediler- gördükleri için cuntaya destek sağlaması söz konusu değildir. Faşist generaller sözcüsü oldukları bir avuç burjuvazi dışında daha çok orta kesimin, memur ve küçük esnafın destegini almayı başarmıştı. Fakat bu destegide hergün yitirmektedir. Kitle destegini yitirmesinin, yukarda saydığımız sebebler yanında ekonomik politikasıda bir sepettir. Turgut Özal'ın politikası, ekonominin bir avuç Holdingin eline geçmesini-orta ve küçük burjuvazinin iflasını hedeflemektedir. Artan maliyeti ile malını pazarlayamayan orta ve küçük burjuvazi kredi alamamakta birer tefeci olan bankerlerin eline düşmekte veya hammadde bulamamaktadır. Küçük ve orta Memur aldığı maaşı ile kendi kişisel harçlığını dahi karşılayamamakta, yükselen fiyatlar karşısında bunalıp kalmakta, Cuntanın getirdiği askeri disiplin ile eskiden kaçak (kanunsuz!) çalıştığı ve bir yan gelir getiren işlerini bırakmak zorunda bırakılmıştır. Cuntanın yarattığı hayaller artık yok olmuştur. Cuntanın yeniden düzenlediği emeklilik ve vergi kanunları bu tabakayı dahada kötü durumlara düşürmüştür. Denebilir ki sömürgeci-faşist generaller çetesi, ilk aylarda orta ve küçük burjuvaziden destegide yitirmiştir.

Sömürgeci-faşist generaller çetesi süreç içinde egemen sınıfların bir kesiminin desteginide yitirecektir. Cunta gerçek yüzü açığa çıkıp gerçek bulunca, bugün destek sağlayan

fakat iktidar nimetlerinden yararlanma uman reformcu-sömürgeci kesim destegini çekecektir. Faşist generaller, süreç içinde, AP, CGP ve HDP'in temsil ettiği burjuvazinin temsilciliğini üstlenecek, iktidar nimetlerinden yararlanma umudunu yitirecek olan CHP nin temsil ettiği burjuvazi cuntaya karşı tavrı alacaktır.

Batılı emperyalist devletlerde, kendi ülkelerindeki devrimci-demokratik kamuoyunun baskısı üzerine, ucaıkları olan generallerine kayıtsız şartsız destek sağlayamıyorlar. Hatta bu ülkelerdeki devrimci-demokratik güçler cuntaya yardımın kesilmesi için hükümetlerini baskı altına alabilecek kamuoyunu oluşturmışlar. Bu yüzden emperyalist hükümetler bile generallere şartlı destek vermektedirler. Bunun ne kadar süreceği ise bu ülkelerdeki anti-faşist, anti-şöven demokratik güçlerin mücadelesine bağlıdır.

Ekonomik ve siyasi buhran cuntanın boyunu asmış, kapitalist sistemin dünya çapındaki buhranı halini almıştır. Generaller çözüm için önüne koydukları sorunların içinde boğulup gidecektir. Zor ve şiddet sorunları daha da çarpasık hale getirir.

Generaller geliştirmekte olan anti-faşist muhalefeti önlemek için demokarsiye dönüşeceği vaadi yapmaktadırlar. Kürdistan'da ki milli muhalefete taviz vermesi hiç bir zaman söz konusu olmamıştır. Ancak Türkiye'de şövenizmi körükleyerek sağladığı desteği kayıpetmek istememektedir. Türkiye ve dünyadaki anti-faşist güçlerin tepkilerini frenlemek için vaad edilen demokrasi, cunta yönetiminden farklı olacaktı? Kesin hayır. Cuntanın amaçlarından biride, devrimci-demokratik muhalefetin doğuşunu ve legalleşmesini imkansız kılmaktır. Bunun için anayasal ve kanuni düzenlemeler yapmaktır. Bugünkü zorba militarist yönetimi devlet örgütlemelerinde kurumlastıracaktır, kanunlastıracaktır. Yani zulüm ve katliam kurallara bağlanacaktır. Her an feshedilmeye yüz yüze bir burjuvazinin tepistği parlamento oluşturulacak ve son söz yine generallerin olacaktır. Basın "hürriyet" toplantı ve gösteri "hürriyeti" dernekler kanunu, partiler ve seçim kanunu v.b. kanunlar cuntanın bugünkü askeri faşist-sömürgeci diktatörlüğe uygun olarak yeniden düzenlendi veya düzenlenmektedir. Kurucu meclisin yapacağı tek şey bu faşist kanunlara uygunluk arzeden bir anayasayı hazırlamaktır. Kısaca vaadedilen demokarsinin burjuva demokrasisi ile uzaktan yakından ilgisi olmayacaktır.

BU DÖNEMDE NE YAPILMALIDIR?

Halk güçleri bu gelişmelere sesiz kalmıyacaktır. Basta Türkiye ve Kürdistan proleteryası, yıllardır dişe dişe verdiği mücadeleden kazandığı mevzilerin elinden alınmasına sesiz kalmıyacaktır. Proleteryanın kanları pahasına kazandığı, toplu sözleşme hakkının, sendika kurma hakkının, grev hakkının, kıdem tazminat hakkının iddia edilmesine mücadele etmiyecektir. Sömürgeci-faşist burjuvazinin bu haklara yapacağı her türlü saldırıyı kanı pahasına göğüsliyecektir ve generaller çetesinin getireceği düzenlemeleri uzun süre kabullenemeyecektir.

Türkiye ve kürdistan proleteryası kazandığı bu mevzileri koruyacak güçte ve bilinçtedir. Orta ve küçük burjuvazi, generallere verdiği desteği çekerek bugün seyirci durumdadır, fakat devrimci mücadelenin kabarmasıyla devrimci saflarda yerini alacaktır.

Halk güçleri dağınık ve örgütsüzdür. Generallerin saldırılarını bu yüzden göğüsleyememektedir. Fakat ilk günlerdeki sakinlik ve yılgınlık giderek yok olmaktadır. Devrimci güçler halkın devrimci potansiyelini kucaklayamamakta, var olan kitle desteğini de önemli ölçüde yitirmektedirler. Devrimci hareketler askeri düzeyde direnebilecek güçte degillerdir. Bazı hareketler panik içinde, bazı hareketler nispeten düzenli bir şekilde geri çekilmektedirler. Doğru olanda devrimci hareketlerin düzenli planlı geri çekilmeleridir. Çünkü devrim daygası yükselmiyor, düşüyor. Devrimci güçler bu düşüşe uygun olarak geri çekilmektedir. Doğru tavır asla teslimiyet değildir ve asla saldırı değildir. Bugün saldırı veya askeri anlamda direnışler örgütlemek devrim ve karşı-devrimin güç dengesi göz önünde tutulduğunda bir intihardır, mace-racılıktır, halka ve devrime zarar verir. Keza generallerin zulüm ve baskılarına sessiz kalmakta teslimiyettir, karşı-devrime hizmettir. İllegaliteyi güçlendirerek, propaganda ve ajitasyonla cunta tehdit ve tecrit edilmeli ve cuntaya karşı mücadele bir devrim sorunu olarak ele alınmalı, aksi halde 1974 de olduğu gibi sömürgeci-reformcu burjuvaziye hizmet etmek demektir. 12 Eylül faşist-sömürgeci darbe ile girilen yeni dönemde, devrimci güçlerin yeni mücadele yöntemlerini geliştirmeleri gerekir.

Türkiye'de sömürgeci-burjuvazi, Kürdistan'ı sömürge olarak elinde tutması için gereken gücü Türkiye'den aldığı mü-detçe Türkiye halkının anti-faşist demokrasi mücadelesini basaraya ulaşılamaz. Türkiye'de, burjuvazinin bu kaynağı kurutulmadıkça faşizmin kökü de kazılamaz. Türkiye devrimci güçleri bu olgunun bilincinde olmalıdırlar.

Kürdistan'da milli devrimci mücadelenin kabarması uzak değildir. Generallerin Kürdistan'da hiçbir desteği yoktur. Cuntaya karşı direnişin olmamasının sebepleri Türkiye'ye göre farklılık arzeder. Cuntanın ne terörü önleme demogojisi ne sağa da sola da karşı olduğu yalanı, demokrasi vaadleri, ulusal varlığın tehlikede olduğu demogojisi, Kürdistan ulusal devrimci potansiyelini etkiliyememiş etkiliyemez. Tek ve başlıca sebep devrimci potansiyelin örgütlü olmamasıdır. Sömürgecilerin Kürdistan devrimci güçlerine karşı daha güçlü olması nedeniyle kitleler, sömürgecilerin saldırıları karşısında sığınacakları ve direnecekleri bir devrimci örgütlenme bulamadılar ve bir bugün bekleyiş içindedirler. Devrim güçlerinin sistemli ve doğru çalışmaları, bugünde bu potansiyeli sömürgeci güçlere karşı seferber edebilirler. Kürdistan'da kitlelerin, anti-sömürgeci bir mücadeleye geniş katılımı için aynı zamanda proleter devrimci örgütlemenin güçlü bir askeri yapıya olmasına bağlıdır. Bu dönemde Türkiye'de olduğu gibi Kürdistan'da da silahlı mücadele biçimi önplanda olmadığı için, Kürdistan halk kitleleri sömürgecilerin silahlı saldırı-

rıları karcısında kargısında sessiz kalmakta geri çekilmektedir. Fakat Doğu ve Güney Kürdistan'daki gelişmeler ve Türkiye'de beklenen muhtemel gelişmelerin etkisi ve Kuzey Kürdistan'da devrimci güçlerin çalışmaları ve objektif gelişmeler, Kuzey-kürdistan'da ulusal devrimci mücadelenin daha güçlü bir şekilde gelişeceği açıktır. Faşist-sömürgeci generaller çetesinin taaruzları karşısında güçlerimizi korumalı sömürgecileri tehsir ve tecrit çalışmaları hızlandırmalı generaller çetesine karşı gelişen muhalefeti devrimci özü ile birleştirerek örgütlenmeli, yüksелеcek olan ulusal devrimci mücadeleyi örgütliyerek anti-sömürgeci mücadelenin başına geçmelidir. Türkiye devrimcileri de yüksелеcek olan anti-faşist mücadelenin geçebilmeleri için bugünkü görevlerini doğru tespit etmeli, yarısını bugünde tayin etmeli, bugün generaller çetesine karşı gelişen muhalefeti kucaklamalı ve anti-faşist, anti-söven bir potada eritmeli, generallere karşı en tutarlı ve kararlı mücadeleyi vermelidir.

Gemiğin değerlendirilmesini, devrimci hareketlerin hata ve zaafılarını başka bir yazımızda ele alacağız.

